

PODUL

Simona Cratel

TEXT

équivalences

la prose du monde

Bucarest 2013

© 2013 SIMONA CRATEL (München, Germany) [TEXT & COVER]
© 2013 ÉQUIVALENCES (The Netherlands) [PDF $\LaTeX$ – HYPERSCREEN]
ISBN 978–973–0–15490–9 (e-book)

This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF $\TeX$ 14.H &
created by $\LaTeX$ 2 ϵ with HYPERREF & HYPERSCREEN

PDF $\TeX$ 14.H © 2001 HÀN THẾ THÀNH
 $\LaTeX$ 2 ϵ © 1993–2001 THE $\LaTeX$ 3 PROJECT TEAM *et al.*
HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ
HYPERSCREEN © 2001–2002 ADRIAN REZUŞ [based on PDFSCREEN]
PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN $\TeX$ © 1994–2001 ADRIAN REZUŞ
PRINTED IN THE NETHERLANDS – SEPTEMBER 17, 2013
LAST REVISED – SEPTEMBER 20, 2013

Simona Cratel

PODUL

München
2009–2013

Mâna pe geamul rece, cerul, dragostea. Sebastian spune: „Te rog ia cârpa și șterge oglinda de-afară“. Pe geam intră un val de aer înghețat. Ea scoate brațul și cu mișcări concentrice încearcă să șteargă mizeria. „Mulțumesc“, zice bărbatul. „Foarte bine.“ Dani se apleacă și mai insistă un pic. Frigul a încrustat acolo mici formațiuni de gheață, pe care degetele ei roșii, amorțite, devenite insensibile, sunt incapabile să le înlăture. Oglinda arată exact ca la-nceput.

„Lasă. E foarte bine.“, o consolează Sebastian.

Apasă din nou pe buton. Geamul se ridică.

E foarte bine. Gândul îi zboară la Tim.

A pregătit mâncarea cu noaptea în cap, s-a trezit când toți dormeau, s-a strecurat în bucătărie și și-a văzut de treabă. A făcut totul automat, pe jumătate adormită. I-a intrat oricum prea tare în reflex. N-ar mai ști să facă altceva. Redusă la o funcție. Speră doar ca Tim să nu dea iama în prăjitura din frigider când se întoarce de la școală. A făcut chiar și un pic de curățenie în dimineața aceasta. A apucat și asta.

Se îndreaptă spre ultimele case din oraș. Albe, curate, de o curățenie aseptică. Străzile adunând casele de-a lungul liniei lor drepte, încolonându-le militărește. Ordine care oglindește o stare a ei interioară. O nevoie. Dani are o prietenă aici. Eșuează să-și amintească numele ei. A cunoscut-o la una din întâlnirile părinților de la școală. Cum de nu-și amintește cum o cheamă...? Poate Mathilda sau Anne...

Copacii pe lângă care trec vor începe în câteva luni să înfrunzească. În câteva luni locul acesta va arăta de nerecunoscut. Abundența de verde. Coroanele grele ale copacilor, florile sălbatice de margine vor îmbrăca scheletul auster al existenței acestui oraș aducând bucuria luxurioasă a verii.

Așteaptă încolonați în trafic. În fața lor se află o furgonetă albastru turcoaz pe care scrie „*Mister Softee*“, iar imediat sub această inscripție, „*Available for birthday, parties, school functions, etc.*“ Pare o reclamă la un pedofil, zice Sebastian. Două înghețate stilizate, uriașe și avertizarea „*watch for children*“. Exact, *watch for children*. La radio se anunță că pe autostrada pe care se află ei aleargă un vițel rătăcit. O motocicletă trece în goană, o fată cu păr lung, castaniu, lucios, care poartă o pereche de pantofi sport negri cu flori mici roz întoarce capul pentru o secundă spre ea.

O privește absentă la rândul său, apoi își răsucesc capul să înregistreze amortiță orașul pe care-l cunoaște. Casele. În față, Podul, mai înalt decât tot ce-i în jur. Un pod înalt, pe doisprezece piloni care se unesc în arce gotice, tronând în depărtare. Autostrada care trece pe sub el duce spre Mittelring. Face legătura dintre Ayling și Westring scurtând accesul și ușurând traficul din zonă. Vizibil din aproape orice punct te-ai afla, ridicându-se peste pădurea din nord, mai înalt decât toate clădirile, mai impozant decât turnul bisericii catolice. O construcție care taie respirația.

Deodată, Daniela observă ceva pe Pod.

„Sebastian“, spune, și-i așează o mână pe braț. „Sebastian“. Își încleștează degetele pe brațul lui. „Privește!“

„Unde?“

Un bărbat într-o haină neagră cu gluga pe cap, constată Sebastian. Ei, și? Doar stă, privind în jos. O siluetă aplecată peste balustradă. Felul în care se ține de balustradă. Înțelege unde bate Dani, ce anume vrea să zică. „Tu și presimțirile tale. Încetează.“.

„Sebastian!“

Bărbatul a trecut un picior peste balustradă. Poate că presimțirile Danielei nu sînt nerealiste. Se simte lovit în creștetul capului. Nu-i vine să creadă că asta i se întâmplă

tocmai lui, sau că așa ceva e măcar posibil în această zi tihnită, în care oamenii sînt electrizați de sosirea sărbătorilor, preocupați de ultimele cumpărături și împachetarea ultimilor cadouri. Nu-i vine să creadă, nu are cum să fie real. Poate fi ca într-un film. Deodată se simte observându-se pe sine din afară, ca un martor neutru al vieții altcuiva. Ah, da, bărbatul acesta între două vârste, solid, cu chelie și burtă, cu aspectul său care inspiră încredere și stabilitate, femeia de lângă el căreia îi spune nevastă, cu mult mai tânără. Hotărârea nu îi ia mult. Virează spre Offengarning, ieșirea cea mai apropiată de pe autostradă, ca să ajungă la capătul podului cât mai repede.

Conduce alarmat. Simte agitația femeii de lângă el, n-ar vrea s-o dezamăgească. Vrea să-i demonstreze pentru a nu știu cîta oară cum este el. Că este așa cum îi tot repetă că este.

Ajunge în parcare de la piciorul Podului.

Parchează lângă un Volkswagen Lupo, unica mașină din parcare. Un drum mic de pământ duce spre scară. Încep să alerge amândoi. Totul se petrece rapid.

Pe treptele superioare ale scării, două femei urcă sporovăind între ele, fără să știe nimic despre ce se întâmplă. Podul are 100 de metri. Dani a citit asta cândva pe placa de marmură care comemorează inaugurarea. Pe care a văzut-o de atâtea ori când s-a plimbat prin zonă, tratând-o cu un semi-dezinteres prietenos. Strigă spre aceste necunoscute să facă ceva: un bărbat intenționează să se arunce de pe pod. Să se grăbească. Să alerge la el. Să vorbească cu el. Să-l oprească. Ele reacționează prin confuzie și dezorientare.

În acest timp, Irina vine din nord, apropiindu-se de pod. Părul ei blond cenușiu este proaspăt șamponat. Poartă o bluză nouă, gri deschis, cu câțiva nasturi spre guler. Poartă perechea de cercei de platină. Fusta i s-a ridicat și i-a descoperit genunchii,

alunecând ușor în sus pe pulpe. Genunchi mici, albi, îmbrăcați în dresul subțire. I se pare că vede câteva pete roșii pe piciorul ei stâng, dar își șoptește: taci, taci, taci. Când schimbă vitezele, brațările de la mâna dreaptă scot un clinchet scurt.

Podul arată impresionant, își spune Irina încercând să se distragă de la gândurile sale cu prezența atotputernică a acestuia. Privește spre el cu admirație. Arcele gotice uriașe, stâlpii de susținere, cărămida roșie în care este îmbrăcat. Roșu, roșu, roșu.... Taci. Frumos oraș, gândește Irina. Deși nu sunt sigură că aş vrea să locuiesc aici.

Apoi:

Inspirație bruscă, adâncă. Șuieratul propriei inspirații. Un ușor geamăt. Scos de ea?! Ea a scos sunetul ăla?!

Bufnetul obiectului căzut pe capotă.

Șocul fizic.

Piedica din drum. Peste care mașina trece. Obiectul alunecat de pe capotă.

Ce?

Un pachet i-a căzut de sus, de pe pod. Un pachet, o încărcătură, un balot de ceva. Frânează. Totul în subdiviziuni de secundă.

Își desface centura de siguranță. Iese din mașină.

Privește sub mașină, indiferentă la trafic.

Mașinile din spate au frânat brusc și chiar dacă scrâșnetele scoase de frâne schelălăie încă în aerul înghețat, ea are senzația că liniștea îi rupe timpanele. Perechi de ochi privesc din spatele geamurilor. Ecoul frânelor persistă ca un abur. Într-o liniște nefirească. Ea scoate sunetele acestea?! Ea face așa?

Un bărbat și o femeie vin spre ea, alergând.

Femeia se oprește și în mod neașteptat, o îmbrățișează. O strânge și mai tare când

ea încearcă să se desprindă din îmbrățișare. De ce face asta?

Dani, când o privește în ochi pe cea pe care o îmbrățișează, nu vede tristețe. Caută mai departe în acei ochi, dar n-o găsește. Vede doar o pojghiță de neutralitate. O pereche de ochi inexpressivi. Dani își spune: e în stare de șoc.

„Am omorât un om“, rostește calm Irina.

„Nu, nu ai omorât nici un om“, îi șoptește cealaltă.

„Din contră, acest bărbat aproape că te-a omorât pe tine. O secundă mai târziu, ar fi aterizat pe parbriz. Te-ar fi ucis. Te-ar fi strivit. Te-ar fi zdrobit.“

Irina își privește mașina distrusă. Sub ea, trupul bărbatului, care abia mai poate fi numit trup. Căci este prăbușit în sine. Haina cea neagră păstrează totul la un loc. Arată ca un mic, plat, pachet negru. Nu se vede nici un pic de sânge. Nici măcar o picătură de sânge. Nu, roșu nu. Roșul lipsește.

„Am ucis un bărbat.“

„Nu... nu... nu....!“

Irina o privește ciudat.

E frig, îi șoptește Dani pe tonul ăla care-o enervează. Simte nevoia s-o liniștească, s-o facă să revină la stăpânirea de sine, să înceteze cu isteria aceasta insuportabilă. Ar vrea s-o facă să-și controleze stările. Până una alta, Dani o trage după ea în mașină. Mașina sub care există bărbatul-pachet. Irina își aprinde o țigară. O lasă pe cealaltă să îi ia mâna.

După primul fum, încearcă să zică ceva potrivit, dar nu gândește decât: am... omorât... un om. Am omorât un om. Emoția pe care o simte străina trebuie oglinduită cumva și de către ea. Asta cere momentul. Situația. Dar înăuntrul ei nu găsește decât liniște, indiferență, răceală. Am omorât un om.

Sebastian se află la zece metri distanță de ele, discutând cu cineva dintr-una din mașinile oprite, explicând cu gesturi largi, interlocutorul făcând observații neauzite.

Se aude mașina salvării. Sirena poliției. Sunete ascuțite, amenințătoare, în liniștea dimineții de dinainte de Crăciun. Dani îi strânge mâna, șoptind cuvintele acelea fără sens. Despre tristețe, moarte, viață. Mâna aceea.

Cerul este gri, apăsător, observă Irina.

Poate va ninge.

De obicei, în orașelele acestea mici împrăștiate peste tot, cel mai înalt punct este turnul bisericii, pe care-l poți vedea din orice loc te-ai afla. Tronează peste oraș ca un semn al exclamării. Dar la noi, cel mai înalt e Podul.

1

Faptele premergătoare acestui incident tragic au fost răscolite pentru foarte multă vreme precum niște rufe murdare, în măsura în care ele puteau fi cunoscute și identificate. În decursul celor câteva luni care s-au scurs de la sinuciderea de pe Pod, s-a încercat punerea cap la cap a datelor acestei istorii, iar povestea care a rezultat a continuat o vreme să fie rumegată de către locuitorii orașului până a intervenit uitarea de la sine, s-a stins ușor-ușor, cum era de așteptat, iar completa uitare și dorința de a nu se mai vorbi deloc despre asta au făcut ca lucrurile să dispară din conversațiile private sau publice, din repertoriul petrecerilor, întâlnirilor la un grătar, sau a șușotelilor la o farfurie de sparanghel cu sos alb în restaurantele care începeau să se umple ca în fiecare primăvară. Totuși a fost păstrată ca o afacere internă și a răbufnit foarte puțin departe de „casă“, iar în cazul nostru, casă înseamnă acest orașel care ne găzduiește

și însoțește pe noi, cei care îl locuim. A fost tratat ca un lucru privat, păstrat în mijlocul unei conspirații, pentru urechile câtorva sute de oameni care au avut acces la informații sau au venit ei înșiși cu date, oameni care au avut grijă ca povestea să nu ia proporții.

Ziaristul care investigase pe cont propriu, dorind să scrie un articol despre sinuciderile de pe Pod, a fost descurajat să dea publicității articolul pe care l-a scris cu această ocazie, argumentându-i-se respingerea prin idei simple, care aveau directă legătură cu sănătatea psihică publică și imaginea orașului, ambele ținând de prevenție socială. El încercase și în trecut să abordeze subiectul sinuciderilor de pe Pod, cu la fel de puțin succes. Când a încercat să contra-argumenteze, i s-a tăiat brusc discursul, spunându-i-se că oricum articolul e prost scris. Atâta despre o eventuală reacție oficială în privința bărbatului care în ziua de dinainte de Crăciun s-a aruncat de pe Pod și despre ciudata prezență la fața locului a doamnei Irina Rau, prezență care a încins și mai tare imaginațiile și să meargă cu gândul spre o forță mai mare și mai puternică decât noi toți la un loc. O mulțime de oameni și-au pus uimiți întrebarea cum a fost posibil ca poveștile celor doi să convergă pe cale naturală și nu supranaturală, sau ce fel de lume este aceasta în care trăim. Două povești stranii împletindu-se exact la sfârșit. Nu, greșesc, trei povești. Căci nu trebuie s-o uităm sub nici o formă pe doamna Daniela Mateus, a treia persoană implicată în această istorie.

Mai înainte de toate a venit o vecină de-a ei cu informații până atunci necunoscute marii majorități. De exemplu, mulți ar fi evaluat-o ca un pic mai tânără decât era, dar nu, vecina, doamna Jung a furnizat informația de proveniență sigură că Daniela, numită de apropiați Dani, avea în realitate 33 de ani. Jung, vecina despre care este vorba, se număra printre invitații la petrecerea de Crăciun care ar fi trebuit să aibă loc

în casa familiei Mateus, petrecere care, a fost anulată după sinucidere. Jung fusese sunată de către soțul Danielei, Sebastian, care s-a exprimat neutru și diplomat, spunând că astmul soției sale se agravase pe neașteptate, iar petrecerea, cu foarte mare părere de rău, nu mai putea fi ținută. Și-a cerut milioane de scuze pentru că se vedea nevoit să vină cu o astfel de veste cu atât de puțin înainte ca evenimentul în sine să aibă loc, dar a promis că se va revanșa într-o zi. Peste o oră a venit la ușă cu o sticlă de vin scump și un coș cu bunătăți.

Jung a insistat să schimbe câteva cuvinte cu doamna Mateus, chiar dacă ajutorul i-a fost respins, iar oferta de a-l ține la ea pe Tim a fost întâmpinată cu aceeași răceală. În casă domnea o atmosferă sumbră, a povestit ea mai departe. Întrevederea ei cu Dani a fost scurtă în acea zi, doar atât cât să poată stabili că aceasta era într-o stare intermediară fără definiție, o stare de irascibilitate și oboseală, un amalgam distorsionat de tristețe. Televizorul era deschis, deși nimeni nu se uita la el. Pe masa dintre canapea și televizor se aflau pahare nestrânse, mătuie de amprente spre buză, pe jumătate goale, câteva șervețele mototolite, o linguriță. (Doamna Jung lucrează ca femeie în casă pentru diferite familii.) Inhalatorul Danielei era aruncat pe canapea. Tim nu era nicăieri la vedere.

Întrebată despre natura relației sale cu familia Mateus, Jung s-a descris pe sine ca fiind mai degrabă o veche cunoștință de-a lui Sebastian. Dacă existase în trecut o poveste romantică între ei, nu a dorit să spună. A evitat orice răspuns concret. Preferința lui Sebastian pentru frumuseți exotice era însă cunoscută, iar Jung, originară din Tailandă, putea fi considerată o candidată ideală pentru atenția acestuia. În afară de asta, nimeni nu-i pune la îndoială relația foarte bună pe care o avea și cu Daniela, altă frumusețe exotică, o fată est-europeană brunetă cu trăsături definite drept „etnice” și

un corp suplu. Fetele astea din est vin să ne ia bărbații, a comentat o cucoană al cărei fiu era coleg de școală cu Tim, băiatul familiei Mateus. Nimeni nu a comentat mai departe. Observația a fost definită ca deplasată de către toți cei prezenți.

Jung, întrebată cum comentează caracterul Danielei, care era considerată mai degrabă o persoană foarte distrată, fiind faimoasă pentru lipsa ei de diplomatie și discreție, a tăcut. A spus doar că Daniela era absolut în regulă și o persoană de încredere.

Rugată să descrie relația dintre Daniela și domnul Mateus, a spus doar atât: Daniela își iubește foarte mult copilul.

Despre doamna Irina Rau s-au aflat din păcate mai puține, iar în principal, că era o femeie singură. Părea definită de asta. Un domn care o cunoscuse printr-un anunț la ziar, s-a aflat în poziția de a se exprima asupra vârstei ei: 40. Lucrase ca secretară a unui avocat, părinții îi erau undeva în Westfalia, mama suferea de Alzheimer, iar tatăl ei era alcoolic. Nu fusese căsătorită niciodată, iar conform declarațiilor sale, furnizate de logodnica domnului Ricardo Gregorius unei vecine, care apoi povestise mai departe altora, nu avusese niciodată o relație care să poată fi cu adevărat numită relație. Nu avusese deci nici o relație, niciodată în viața ei. Anunțul datorită căruia domnul care o cunoscuse prin ziar, și la care acesta răspunsese, sunase în felul următor: „Eu, Irina, 30, subțire, peste 1.82, 60 kg, păr lung, romantică, necomplicată, spontană, îmi caut marea dragoste. Te rog, sună!“. Dacă se dezvoltase între ei vreun raport care să ducă la o relație intimă, bărbatul a sunat categoric: nu. Când a fost întrebat de ce, căci femeia putea fi descrisă drept foarte atrăgătoare, a refuzat să comenteze. Întrebat dacă putea fi descrisă drept „spontană“, bărbatul a zis că era mai degrabă opusul acestui concept. Nu că asta ar fi fost ceva rău în asta. Nu că ar gândi rău despre ea, deși... Nu că i-

ar păstra resentimente. Doar că acum, având o cu totul altă perspectivă, este fericit pentru hotărârea lui de a nu se implica într-o relație cu această femeie. Bolnav, nu?!, a mai comentat. Adică, cine e capabil de așa ceva? Tipul ăsta, Ricardo... Când te gândești că aș fi putut fi eu în locul lui... Întrebat dacă avea peste 1.80, el a răspuns sec că avea părul lung.

Despre al treilea și cel mai important personaj implicat în ceea ce a fost numit „drama de pe Pod“, domnul Kyo Kunz, fiul pianistului și compozitorului Heiko Kunz, s-au aflat desigur un pic mai multe. Tatăl lui fusese implicat în multe scandaluri prin viața sa tumultuoasă și în genere era cunoscut nu ca pianist, deși se vorbea că nu ar fi fost deloc rău, ci din cauza relațiilor sale cu femei faimoase, deci din paginile ziarelor de scandal. Despre celălalt copil al său, o fată, nu se mai știa absolut nimic. Prima sa soție, mama lui Kyo și a fetei despre care lipsea orice informație, trăia retrasă într-o zonă montană de lângă lacul Tegernsee, într-o atmosferă spartană, izolată de lume, din venitul furnizat de către soțul ei și a refuzat să ia parte la înmormântarea fiului ei. Nici ea nu mai avea contact cu fiica sa și nu avea nici o idee despre unde s-ar putea afla aceasta. De fapt, la o privire mai atentă, numai despre tatăl lui Kyo se aflaseră multe, despre viața sa destrăbălată, aparițiile excentrice în zona artistică. Despre talentul său muzical, doar o singură persoană din oraș s-a putut exprima și mărturia acesteia a fost una pozitivă, evocând o împrejurare prin care a participat la un concert în aer liber al domnului Kunz. Cânta la un pian cu coadă în mijlocului unui parc. Această experiență a fost descrisă de către auditor drept „inspirantă“ sau ca „un lucru care-ți tăia respirația“. Altcineva a susținut că l-a întâlnit pe stradă pe domnul Kunz tatăl, că acesta i-ar fi cerut „câțiva euro“ și că ar fi fost într-o stare indescritibilă de confuzie. Dar această mărturie nu a fost luată în serios. Mai ales că cel implicat a recunoscut

că anterior văzuse doar fotografii în ziare cu pianistul Kunz și doar pe baza acestora își baza identificarea .

În cazul domnului Kyo Kunz, lucrurile s-au dovedit până la urmă dificile. Să se emită judecăți asupra lui ca persoană a fost aproape imposibil. Până la urmă, după ce s-au triat informațiile, s-a stabilit că era cel mai greu de citit dintre cei trei. De fapt, toți erau greu de citit, sau mai degrabă de înțeles. S-au păstrat fiecare pentru sine, când în ei se petrecuseră foarte multe, atât de multe încât să-i descrii fără să le faci o nedreptate părea imposibil, fără să-i mutilezi. Despre Kyo personal și nu despre realizările artistice ale tatălui său, singura care a fost capabilă să povestească ceva concret, a fost doamna X care îi închiriasse apartamentul de două camere în care acesta locuise pe strada Y, într-o zonă foarte îngrijită a orașului. Doamna X era o fostă învățătoare acum la pensie, cu o mare dragoste pentru dulciuri, renumită în cerul mic al vecinilor și prietenilor pentru bunătățile pe care știa să le prepare. În rest ducea o viață retrasă. Rar ieșea să ia masa în oraș cu prietene, alte învățătoare ca și ea, ca apoi să se reîntoarcă la viața ei obișnuită, alături de pechinezul ei care ajunsese la o vârstă venerabilă pentru un câine.

„Nici nu-l auzeam“, a susținut stimata doamnă cu anxietate în voce. „Se trezea dimineța, pleca la serviciu. Foarte liniștit și prietenos. A trăit discret, avea un fel de a vorbi plăcut, își alegea cuvintele cu mare grijă, să nu jignească pe nimeni. N-am avut niciodată probleme cu el, nici nu vă gândiți la așa ceva. Mama lui trăiește lângă Tegernsee. Despre tatăl lui nu prea vorbea. Am înțeles că era pictor sau cântăreț la operă, nu mai știu.“

La întrebarea dacă i s-a părut trist în ultima vreme, ori cumva schimbat, a negat vehement.

„Nu, nicidecum“, a întărit proprietărea. „Era absolut neschimbat, așa cum am spus. A apărut absolut din senin dezastrul ăsta. De aceea tot repet: ce tragedie. Avea o iubită prin München, o fată foarte drăguță. A venit de multe ori pe aici. Avea una din frizurile astea moderne, în multe culori și rasă pe o parte. A fost chiar ieri aici, a stat în camera lui și a plâns. Când a apărut în prag am luat-o la rost, crezusem că l-a părăsit și este de vină pentru ceea ce s-a întâmplat cu el, dar s-a uitat la mine într-un fel care m-a făcut să cred că greșesc profund. Fata nu e prea vorbărească, e taciturnă și ciudată, așa că nu a scos un cuvânt, doar a stat pe pat și a plâns în hohote. Am plâns împreună cu ea. Era la fel de surprinsă ca și mine. Avea și un prieten care mai venea pe la el. Câteodată rămâneau peste noapte și îi auzeam cum râd și vorbesc. Jucau jocuri pe computer. De multe ori râsul și strigătele care se auzeau de la el mi se păreau de copii, nu de oameni maturi. Uneori cântau. Kyo era foarte săritor, când aveam vreo problemă se oferea imediat să o rezolve. Eu sunt văduvă, soțul meu a murit într-un accident acum douăzeci de ani. Nu mi-am mai găsit pe nimeni după aceea. Sau n-am vrut destul. Dar e groaznică viața unei femei singure, vă spun. Sînt o femeie bătrână și singură și singura mea companie a fost Kyo. Știa să asculte.“

Întrebată dacă ea crede să fi avut probleme psihice, a negat vehement. A părut din ce în ce mai deranjat de întrebările oamenilor, indignată.

„Glumiți?“, a întrebat. „Sînteți absolut siguri că nu l-a împins cineva de pe Pod? Sînteți absolut siguri că nu mai era cineva lângă el, nu, nu lângă el, în spatele lui? Martorii trebuie să fi văzut ce s-a întâmplat cu adevărat, nu se poate. Ceva nu se leagă, el nu este genul care se sinucide. Nu se poate, refuz să cred și nici voi nu ar trebui să credeți.“

A rămas la fel de sceptică și agresivă de la bun început la ideea că sinuciderea

lui Kyo ar fi fost un act benevol și calculat, neîncrezătoare că ar fi fost vorba despre sinucidere, exact ca în primul moment în care a fost anunțată și a refuzat să accepte versiunea pe care o numea tendențios „oficială“.

„De ce vă aflați aici? De ce ați venit?“ , a întrebat la un moment dat cu o exasperare explicabilă datorită stresului emoțional căruia încerca să-i facă față.

Foarte multă lume trecuse pe la ea multă altă lume avea să vină în continuare. Întrebarea părise atât de brutală... Într-adevăr, ce căutau toți oamenii ăia acolo?

„Adică, aveți un motiv ca să fiți aici, să îmi puneți întrebări despre băiatul acesta care tocmai a murit? Pe care nu l-ați cunoscut, nu l-ați întâlnit nici măcar o dată și de care nu ați fi fost deloc interesată dacă mai era încă în viață? Dumneavoastră și toți ceilalți care au trecut pe aici, ce doriți mai exact?“

Căderea nervoasă a doamnei X, relatată de cei prezenți poate forma o imagine asupra magnitudinii frisonului rece pe șira spinării pe care această nefericită întâmplare îl dăduse orașului nostru și cât de avizi erau oamenii de a găsi răspunsuri la întrebările apărute din senin.

„A“, a exclamat brusc doamna X, „... în ziua de dinainte a sinuciderii... îi adusesem niște prăjituri... dar a sunat telefonul. A ridicat, a vorbit câteva minute și mi s-a părut foarte tulburat după ce-a închis. Mi-a spus că nu se simte bine și că o să mănânce mai târziu prăjiturile. Mi-a mulțumit, făcându-mă să înțeleg că trebuie să plec.“

„Kyo nu s-a sinucis“, a ținut să reamintească tuturor în momentul în care îi condusesese la ușă, iar ea rămăsese în prag, cuprinzându-și brațele cu gestul acela de disperare care o caracteriza.

Cei care au vizitat apartamentul lui Kyo după moartea lui, mânați de curiozitate ca și mine, au zis la rândul lor că au văzut ceva mai mult decât banal: în hol o pereche de

pantofi negri, în sufragerie, o masă de sticlă, trei scaune, o canapea și-un televizor. În dormitor, un pat și un dulap. Doar în raftul de jos al unui dulap, multe medalii. Foarte multe medalii. Luate la competiții de înot, de atletism. Judecând după camera lui, nu se putea spune absolut nimic despre el ca om. Nici măcar că era om. Mobila albă, sobră. Camera albă, sobră. Curățenie impecabilă. Nici un fir de praf. Șosetele aranjate câte două. Aspectul general fiind al unei camere de hotel. O cameră impersonală.

O tânără care studia psihologia a venit cu o observație interesantă care a stârnit și mai tare oamenii pe tema acestui subiect: acest bărbat și-a curățat mai întâi apartamentul înainte de a se sinucide. A distrus toate lucrurile personale înadins. Toate dovezile sale de existență. N-a vrut să lase în urmă nimic. Doar moartea sa brutală. Pe cine a vrut să pedepsească? Ce a vrut să spună? Ce a vrut să afirme? Ce adevăr?

Cert este că a doua zi după sinucidere și imediat după arestarea doamnei Irina Rau, a apărut un morman de flori de toate felurile, depuse de către locuitorii orașului, impresionați de gestul acestui tânăr despre care s-a dus vorba cu repeziciune, iar printre flori, oamenii depuseseră și scurte scrisori prin care își exprimau regretul că așa ceva a fost posibil în această lume în care merită din plin să trăiești, ori tinere fete și-au exprimat dragostea pentru el, frumosul necunoscut. Doamne ce flăcău arătos!, au exclamat multe femei uimite privind fotografia pe care cineva o sprijinise de unul din stâlpii Podului, acolo unde lumea alege să depună florile, căci părea un învingător, unul care n-avea nici cel ai mic motiv să recurgă la un asemenea gest. „Sinuciderea este o soluție permanentă la o problemă temporară“, a citat un domn care locuia în apropierea Podului și avea patru copii. Prietenii din jurul mesei au încuviințat cu seriozitate. Apoi au început să vorbească despre ultimul Iphone și despre cursurile de Yoga pentru copii oferite de o școală nou deschisă pe strada Otto-Hahn la numărul

23. Ori despre furtuna „Ulrike“ care avea să răvășească Germania curând.

2

Eu, cronicara acestei povești, mă aflu în acea perioadă în Tailanda și mă bucuram de o vacanță minunată alături de cei trei copii ai noștri. Nu mă aflu în oraș la data la care s-a petrecut această tragedie. Poate mai târziu voi avea ocazia să povestesc cum am ajuns în contact cu această poveste și de ce anume am luat hotărârea de a o scrie, dar acum aș vrea mai degrabă să vă spun câteva lucruri despre mine.

Am cincizeci și doi de ani și am lucrat ca îngrijitoare la un azil de bătrâni. Mi-a plăcut munca mea și am renunțat cu părere de rău, dar aș prefera să nu vorbesc despre asta. O dramă în familia noastră m-a împiedicat să studiez, sau poate în principal, ceea ce m-a împiedicat, a fost modul de viață foarte economic al părinților mei și refuzul lor de mă mai susține financiar. Mai exact, fratele meu a avut un accident și a murit de tânăr, iar ei s-au închis și mai tare în ei, mai obsesiv-compulsivi și mai zgârciți ca niciodată. Camera lui este încă intactă, nu pleacă niciodată de sărbători undeva, nu vin la noi dacă-i invit. E felul lor de a fi împreună cu el chiar și acum, după atâta amar de vreme. Ușa este închisă cu cheia, iar liniștea este păstrată în această casă ca pentru a nu-l deranja din somn pe fratele meu, care duce o viață secretă acolo. O viață discretă, pe care nimeni n-are dreptul s-o deranjeze. În ceea ce-i privește, ei par să fi avut un singur copil. Pe mine m-au exclus, sau mai degrabă mi-au acordat aceeași afecțiune pe care i-o oferi de obicei unei rude îndepărtate de care ți-e drag, dar de care nu te leagă foarte multe. A fost nevoie doar să accept și să merg mai departe. Dar mi-ar fi plăcut să studiez și să am o altă slujbă, una care să mă solicite din toate

punctele de vedere, deși aș prefera să nu vorbesc cu păcat și să spun că doamnele pe care le-am îngrijit, unele bolnave, cu Alzheimer sau demență, au avut nevoie de competența și dedicația mea și că nici o muncă nu este înjositoare. Înjositor este să nu ai nimic de făcut. Să nu fii folositor în nici un fel.

Cândva l-am cunoscut pe soțul meu, care este director într-o firmă importantă și ne-am căsătorit. Aveam 28 de ani, iar el 30. El era la a doua căsătorie și avea deja trei copii. Acum cinci ani, am adoptat trei frați de origine est-europeană. Cel mai mic avea un an, mijlociul, 3 ani, iar cel mare și cel mai dificil, Erin, avea șapte. Au fost luați de către asistența socială din casa mamei lor după ce aceasta i-a închis în casă și a plecat împreună cu un iubit în Mallorca, lăsându-i pentru două săptămâni să aibă grijă unul de altul. Apoi și-a pierdut custodia după ce s-a dovedit legătura ei cu lumea drogurilor și prostituției.

Sîntem o familie mare și fericită, ne strângem la un loc cu fosta nevastă a soțului și copii acesteia, iar cel mare este și el căsătorit și are trei copii. Fostul partener al fostei soții a bărbatului meu vine și el la întâlniri, cu noua parteneră care are dintr-o legătură anterioară două fetițe. Fostul meu partener vine și el cu soția și cei trei copii ai lor. Casa ni se umple de fiecare sărbătoare, este un du-te-vino de nedescris. Este adevărat că organizăm cu plăcere toate aceste întâlniri, sărbători, petreceri și ne place nespus toată această uriașă harababură.

În rest ducem o viață liniștită într-o casă de trei sute de metri pătrați, cu o curte mare, în care soțul meu a amenajat un adevărat paradis pentru fii noștri. Mai ales vara facem grătare, dăm petreceri, la care prietenii sînt invitați cu dărnicie să ia parte, să rămână peste noapte, ori să-și lase copii peste week-end. Casa este împărțită în două și cele două camere din față sînt închiriate unei familii de chinezi pe care o invităm

regulat la masă. Au și ei doi copii mici. Este minunat să intri în contact cu alte culturi și în felul acesta să ți se îmbogățească orizontul. Eu și soțul meu am planificat ca după ce copii noștri vor crește să întreprindem o călătorie în jurul lumii, doar noi doi și să ne bucurăm de tot ce are această lume bun și frumos de oferit.

Legăturile mele cu cei din orașul nostru sînt mai mult decât mulțumitoare. Nu m-am născut aici, dar de douăzeci de ani de când locuiesc în casa noastră de pe Sonnenblume Str. 13, pot spune că viața mea s-a îmbogățit considerabil. Cunosc foarte multă lume, m-aș aventura să afirm că pe aproape toată lumea, deși este o exagerare evidentă. Dar mi-aș fi dorit să cunosc pe toată lumea și energiile noastre să se împletească, pentru că toți sîntem pe undeva frați și ne dorim aceleași lucruri: fericire și prosperitate. Există un loc în noi prin care sîntem cu toții conectați unii la alții. Cunosc copii, bătrâni, femei și bărbați. Cunosc tineri. Știu cine merge duminica la biserică, cine e nou venit în oraș și cine a plecat definitiv.

Orașul nostru are cincisprezece mii de locuitori, o biserică evanghelică și una catolică. Un cimitir, un castel și o berărie proprie. Un muzeu al orașului, cu alte cuvinte o istorie a sa, tradițiile sale. De exemplu începând din anul 1500 se organizează un târg în fiecare joi. Țăranii vin cu tarabe și își vînd produsele proaspete, ecologice. Câmpurile de grâu de la marginea orașului sunt îngrășate cu balegă, iar când bate vîntul din est, mirosul este purtat pînă în centru. Se ține un festival vara și un festival toamna. În dimineața de Paște, ne îndreptăm cu toții, festiv îmbrăcați, mulți în costume naționale, înspre biserică în timp ce clopotele bat în continuu. De Crăciun, luminile îmbracă orașul ca o coroană de stele. Sîntem binecuvîntați. Sîntem aici.

Există o arteră principală care se rupe în două: o ramificație duce spre vest, cealaltă duce spre Pod, ca un igrec marcant. De-a lungul arterei principale sînt înșirate

magazinele, restaurantele, *gelateria* lui Mario, care se adresează tuturor femeilor cu „*bella*“, chiar și mie, care sînt trecută de prima tinerețe, port părul tuns scurt și mă îmbrac doar sportiv. Măcelăria lui Gertrude, care-și crește singură cei patru copii, magazinul de animale, de unde cumpărăm mereu hrană pentru scumpa noastră Kira, pe care am găsit-o într-o lădiță abandonată la marginea drumului pe vremea când era doar un pui.

Dar să revenim la Pod, iar eu vă pot confirma că apare în toate prospectele de prezentare a orașului, pe situri, pe prima pagină a oricărui material publicitar și anume ca efigie a orașului. Este marca noastră de recunoaștere. Chiar dacă n-ați trecut niciodată pe la noi, trebuie să fi văzut măcar o poză a Podului. Poate fi văzut de departe, aproape din orice punct te-ai afla, ridicându-se peste pădurea din nord, impozant, mai înalt decât toate clădirile, mai impozant decât turnul bisericii catolice. Un colos. Cel mai mare pod de piatră din Germania, construit în 1735. Am înțeles că au fost folosiți 16.000 de metri cubi de piatră de bazalt. Este lung de 350 de metri și înalt de 100. Are drum pentru bicicliști și trotuar pentru pedestri și un apeduct construit ulterior. Trenul spre Ulm trece pe el.

A fost construit de firma Baumann, de o echipă aparținând acestei firme prestigioase, condusă de domnul arhitect Alexander Baumann care a fost atât de obsedat de construirea lui, conform unui prospect pe care l-am citit, încât pe tot parcursul construirii sale, a slăbit douăzeci de kilograme, a suferit de insomnie, abia a dat pe acasă, și-a pierdut familia, când soția sa a hotărât să se despartă de el și să-și refacă viața cu un est-german, iar el, după inaugurarea Podului, de teamă că acesta nu va rezista, speriat că se va prăbuși, frământat de demonii săi interiori, de gândul că această construcție nu este așa cum și-a dorit, dezamăgit de propria creație și înspăimântat

că îl va vedea la pământ, s-a sinucis aruncându-se de pe el.

Oficial nu se cunoaște cauza morții, dar într-adevăr, constructorul a murit în anul inaugurării. Legenda așa vrea, ca Podul să fi pretins însăși moartea creatorului său.

Domnul Bernhard, ziaristul care a tot încercat să scrie de-a lungul timpului despre fenomenul nefericit legat de Pod, m-a asigurat, că doar morțile consemnate de el personal au fost în număr de 145 în decursul a doar cinci ani. Luarea la cunoștință a acestui fapt m-a cutremurat. M-a întrebat dacă vreau să citesc eseurile, sau nu știa cum să le numescă, pe care le-a scris în legătură cu cazul cel mai recent. Se gândea să publice un roman pe tema sinuciderilor de pe Pod. Încă nu pusese totul la punct, erau doar fragmente care încă nu se legau: impresii personale notate pe un colț de caiet după întrevederea cu rudele sau prietenii sinucigașului, ori cu martorii acestui nefericit eveniment, căci el mi-a explicat că și aceștia sînt parte din sinucidere pentru totdeauna. După ce au asistat la ea, viețile lor se schimbă radical, nu mai sînt cei de dinainte niciodată. Mi-a dat exemplul arhicunoscut al celor trei băieți de gimnaziu care s-au legat între ei cu o coardă de bungee-jumping și s-au aruncat de pe Pod. Au aterizat în fața unei femei și a copilului ei. Ea este într-un spital de boli nervoase, iar fiul ei pe atunci în vârstă de doar cinci ani, a dat rezultate din ce în ce mai proaste la școală, până a ajuns la o școală specială. Regresul lui îl pune în seama nefericitului eveniment căruia îi fusese martor. A spus că are și dovezi. Dar mi-a spus că mai bine m-aș uita pe materialele pe care le-a scris în legătură cu ultimul caz, i-ar face plăcere să poată împărtăși asta cu cineva, iar o a doua persoană să-și dea cu părerea despre proiectul său, chiar dacă e în faza de început. Se documentase despre cei trei implicați cât putuse el de bine: Kyo Kunz născut pe 12 februarie 1984, Irina Rau, 11 noiembrie 1970 și Daniela Mateus, 3 mai 1977. Scrisese foarte mult material, multe dintre ele pur

și simplu poetice, prin care, după terminarea investigațiilor personale, reușise să creeze un portret al celor implicați. Schițe cu valoare personală, pentru el, pentru eventualii interesați. „Trebuie să neapărat înțelegi acești oameni“, m-a asigurat. Au avut ceva de spus, iar viețile lor ne învață ceva.

Pe domnul Bernhard am avut plăcerea și norocul, da, norocul, să-l cunosc la o petrecere cu grătar și bar cu cocteiluri, în curtea doctorului generalist Lesoine. Mi-a făcut o impresie foarte plăcută din primul moment în care l-am văzut. Știam de el și de ceea ce face, toată investigația asta particulară în jurul Podului, așa că l-am abordat fără să stau pe gânduri. Am știut că providența fusese cea care ne adusese împreună la acea petrecere și nu întâmplarea.

Era un bărbat poate exagerat de înalt, dar poate este o părere personală având în vedere că eu am doar un metru șaiszeci. Arăta în jur de treizeci și cinci, blond aproape alb, cu părul rar în creștetul capului, slab, osos, cu pomeți proeminenți, un bărbat care nu privește pe aproape nimeni în ochi. Te privea pentru o secundă, apoi își lăsa privirea din nou în jos, ori în lături, și și-o oprea pe orice obiect existent din jur, de parcă obiectele erau mai prietenoase decât oamenii și cu mult mai demne de atenție. Pentru că eu trăisem ceva pe propria piele care-mi stârnise interesul ultimei drame de pe Pod, așa cum i-am explicat, chiar dacă oricum o cunoșteam pe doamna Daniela Mateus, Dani, cum îi spun cunoscuții, iar pe Irina Rau o întâlnisem de asemenea, conversația dintre noi s-a înfiripat repede și a devenit brusc extrem de personală. Complicitatea dintre noi ne-a separat de restul petrecerii și am petrecut circa o oră discutând aprins. Implicarea lui era cu atât mai mare cu cât doamna Mateus îi era colegă de breaslă.

A doua zi mi-a adus o mapă plină cu foi scoase la imprimantă. De aceea, ca

început al cronicii mele am folosit un text scris de el, căci această poveste merită să aibă nenumărați cronicari, iar eu o voi da mai departe, ca următorul să-și aducă aportul, să completeze cu propriile observații și propriile investigații, ori informații pe care eu și domnul Bernhard nu le deținem sau pe care le-am trecut cu vederea. În felul acesta e posibil ca povestea Podului să crească, până va lua amploarea cuvenită și fiecare din noi va reflecta imaginea Podului în propriile conștiințe. Nu va fi semnată la final nici de mine, nici de domnul Bernhard, nici de altcineva, ci va sfârși prin a fi o lucrare colectivă, prin intermediul căreia vom atesta existența Podului, pe care oficialitățile, aparent din rațiuni de sănătate publică, o reduc la un edificiu pe un prospect publicitar.

Voi introduce acum o reconstituire a Danielei Mateus, așa cum o vede domnul Bernhard, reconstituită din cercetările sale:

3

„Dacă nu mergi lângă mine liniștit, te pun să-ți cari singur ghiozdanul“, îi spune. „Eu îți car ghiozdanul, iar tu sari ca o capră? Poți să ți-l cari și singur.“

După câțiva pași, Timmy uită și începe să țină din nou. Atunci ea îi spune „Ia-ți ghiozdanul. Ia-l.“ Îl lasă în jos de pe umăr și i-l întinde, dar el începe să strige: „Nu, tu îl cari!“. Dani îl așează pe jos și pleacă mai departe. Timmy îl ridică de mâner și urlă: „Îl azvârl în tine. Vacă proastă.“. Dar ea merge tot înainte, ignorându-l, iar el și-l așează în spate, supărat, urlând.

Nu este o zi bună pentru ei doi. Daniela n-a dormit bine, Tim e dificil azi.

Mizerabil, ruptă de propriul copil. I se întâmplă regulat. Când îl lasă să aștepte

cinci minute în fața casei și-l găsește călcând în picioare freziile abia înflorite, când îl găsește la școală dând cu mingea de fotbal în ușa de sticlă, ori mâncând de pe jos chestii găsite, ori în crizele lui de furie când începe să dea cu pumnii și picioarele în ea. Cu ciudățeniile lui, cu statul lui în gară, să privească ore în șir trenurile.

„De aici merg singur, mama. Pleacă! Pleacă, mami!“

Au ajuns la podul scund de lemn care duce spre centru. Pe sub el curge un râu. Când vine dezghețul, albiile inundă toată valea.

„Bine, Tim. Să fii cuminte.“

Dar el a fugit de mult. Aleargă să se alăture unor colegi de la el din clasă. Danielei i se pare că o vede printre copii pe Hanna, fetița pe care o iubește Tim. E fata lui Elke. Elke i-a povestit emoționată cum Tim i-a înlăturat o șuviță de păr Hannei din ochi cu un gest tandru, cum i-a mângâiat părul și cum a privit-o. I-a surprins la „Săptămâna Bibliei“, unde se oferise voluntară. Scrisorile pe care i le scrie Tim Hannei. Elke spune că-i face foarte bine fetei, pentru că este foarte timidă și n-are încredere în ea, în nimic, că trăiește mai mult în lumea ei de fantezie. Că e foarte retrasă.

Dani nu i-a zis că descoperise la Tim în cameră, când făcea curat, o scrisoare pentru Diana, altă fetiță din clasă, cu tot cu inimioară și ce trebuia. Îl luase la rost: „Măi, tu pe cine iubești până la urmă, hotărăște-te: pe Hanna, sau pe Diana?“ Iar el a răspuns că le iubește pe toate. Că el de fapt o iubește și pe Chiara. I-a zis, „Tim, tatăl tău mă iubește doar pe mine. Alege doar una din ele.“ A zis că nu, el nu poate alege. E prea greu.

Dar apoi Hanna s-a mutat din banca lui cu un alt băiat din clasă. Tim atunci i-a bătut pe amândoi în fiecare pauză. A înnebunit-o pe Dani, căutând o explicație de ce Hanna nu îl mai iubește. De ce Hanna se ține acum cu altcineva de mână. După

o perioadă lungă de suferință, Daniela a crezut că s-a terminat. Dar într-o zi, a găsit la el pe birou o foaie de hârtie cu titlul „Prietenii mei sunt:“. Scrisul lui Tim anunța: Hanna. Lista se termina aici.

Cu gândurile acestea în cap, la piciorul podului, Dani așteaptă ca Tim să dispară din câmpul vizual. Apoi deodată îngheață. Nu se înșală, este el. Iar bărbatul o privește la rândul său. A recunoscut-o. Vine spre ea. Dani nu știe ce să facă.

Îl cheamă Dieter. S-a întâmplat de curând, când ea și Sebastian vorbeau de divorț. Sebastian se îndepărtase de ea, nu mai făcea niciun gest tandru, nu mai spunea un cuvânt frumos. Aveau doar foarte multe de făcut prin casă împreună. El susținea că nu e adevărat, că este doar obosit. Că el este fericit în această căsnicie și nici prin gând nu-i trece să divorțeze. Îi spusese chiar ceva dureros: că ea simte nevoia acută de a crede că nu este iubită.

În acea zi, îl dusesse pe Tim la un prieten de școală. O luase prin centru, intenționând să intre prin magazine să-i caute niște pantofi sport. Cei vechi îi rămăseseră mici. În momentul în care stătea nehotărâtă la o intersecție, s-a apropiat de ea puștiul acesta. Avea tenul stricat și ceva foarte pământesc și pragmatic, un ceva anume o idee prea intens. Chiar se putea spune periculos. Un băiat rău. Când s-a apropiat de ea, i-a făcut pur și simplu o fotografie cu handy-ul și-a trecut mai departe. „Hei“, i-a spus prinzându-l din urmă. „Ce-ai făcut? Așa ceva e interzis.“

El a râs. Era foarte tânăr. Douăzeci și ceva. Animalic, brutal, sălbatic. Danielei i-a plăcut. Mirosea a sex, a rășină. S-a simțit instantaneu amețită. Pământul i-a fugit de sub picioare. Sex pur, sălbatic, animalic. Brutal.

Și-a simțit corpul reacționând pozitiv. Sunt vie, și-a spus.

Sunt al dracu' de vie.

Nu o mai făcuse de trei sau patru luni. Ori jumătate de an. Ar fi avut nevoie de un orgasm. De un bun orgasm, cu toate aferente. Când pierzi contactul cu lumea din jur. Când ajungi într-un cu totul alt nivel de conștiință. Propulsat. Nici nu-și mai amintește de când n-a mai avut o reacție fizică sănătoasă la un bărbat.

S-a simțit beată la gândurile acestea.

„Vrei să bei ceva cu mine?“, a întrebat-o. „Te invit la un cocteil. E un bar după colț.“

L-a privit blocată, tensionată, ca lovită în creștetul capului. I-a privit fața ovală, nasul mic, trăsăturile frumoase, părul blond. Era un bărbat frumos, deși nu în sensul obișnuit. Poate că de fapt era urât. Nu, era cu adevărat urât. Dar de-o urâtenie fascinantă. N-avea verigheta la ea. Era conștientă că arată cu mult mai tânără. Un gând nebunesc și-a făcut loc în ea. Un gând sinucigaș. Dorea să dispară în acest bărbat. Dintr-o dată i-a venit să-i spună: Fă-mă să mă simt mai bine.

Bărbatul stătea în fața ei, drept, cu privirea lui ironică. Era real.

„Da“, i-a spus. „Hai să mergem.“

Era nebunesc, irațional. Stupid.

Nu-i venea să creadă ce face.

Au intrat în bar. S-a uitat de jur împrejur cu frică. Dar abia se deschisese, și oricum ce să caute mamele de la școală într-un asemenea loc? Erau femei serioase, cu familie, serviciu, soți, bucătării de curățat, feluri de mâncare de preparat. Copii de dus la cursuri de engleză, sport, înot, muzică, pian, karate, trompetă, logopedie, la doctor, la psiholog. De dus la prieteni în vizită. Pentru o clipă s-a bucurat că în acel moment ea nu mai era asta. Era doar o femeie nebună care face un gest oribil. Nu era mamă, nu era soție. Nu mai era. Simțea ușurare. Cei câțiva clienți erau tineri și nu le-au aruncat

nici o privire. Au comandat cocteiluri, iar Dieter a întrebat-o de unde vine, căci are un accent. Ea i-a răspuns simplu: „De acasă“.

Apoi și-au petrecut timpul scufundându-se într-o conversație superficială, cu tensiunea ei crescând până în pragul unui colaps, cu tânărul râzând mereu și flirtând, și invitând-o la el acasă. Întrebând-o lucruri prea intime. Făcând planuri să se vadă nu știu când. Se purta izbitor ca propriul ei fiu. Ca un răsfățat, ca un băiețel care avea nevoie urgentă de câteva palme. De o mamă care să-l educe. A scos un pachet mic cu un praf alb și a întrebat-o dacă vrea să încerce împreună cu el. Ea a strigat la el că e nebun și să bage înapoi chestia aia înainte de a vedea și altcineva. Tipul părea cu adevărat nebun. Iar ea, cu gândul la iubitul ei din facultate, ospătar într-un restaurant și care se purta la fel de irațional. Îi era atât de dor de el câteodată, că se simțea înspăimântată. Vroia pur și simplu la el. Îi era atât de greu să-l știe cu acea nouă femeie, fericit, într-o nouă relație. Pentru el viața era mai simplă, avea mai puține inhibiții. Pentru el, totul era posibil. Avea mai puține restricții culturale. Care cultură? Îi adora fiecare greșeală gramaticală. Niciodată nu-i atrăsese atenția, nicio dată nu-l corectase. Apoi se ura pe sine pentru că nu era în stare să-l uite și să-l lase în urmă, unde îi era locul. Ar fi trebuit să fie fericită cu soțul ei care rescria listele de cumpărături în ordinea raioanelor din supermarket. Le rescria corect. Avea idei de gramatică. Avea și un doctorat. Ar fi trebuit.

Când Daniela a simțit că de la atâtea cocteiluri se simte rău și a plecat la baie, locul se umpluse deja. Și-a privit ceasul după ce a vărsat și și-a dat seama că trecuse ora la care trebuia să-l ia pe Tim. Și-a udat fața din belșug cu apă, confuză, abia ținându-se pe picioare. Tremurând. Tânărul acela aspru, cu râsul lui. Din totdeauna se simțise atrasă de băieți simpli, fără educație. Mecanici auto, bucătari, muncitori pe

șantier. Fără un sfanț. Fără viitor. Care n-ar fi citit o carte. Foarte tineri, mirosind a tinerețe, a lapte. A animal. Desigur, nu se putuse căsători cu așa ceva. Ce ar fi zis familia ei când l-ar fi prezentat, ce-ar fi spus prietenele ei, vecinii, cunoștințele? Ea, intelectuală, ziaristă, cu planuri să întemeieze o familie.

Când s-a întors la masă, Dieter dispăruse. La fel și haina ei. Din fericire își luase geanta cu ea la baie. Barmanul nu știa nimic. Nu observase.

S-a dus până la banca din colț, a scos bani și a plătit consumația. Crezuse că ea a băut prea mult, dar văzând nota de plată, și-a dat seama că Dieter o întrecuse. Și-a pus problema cum să-i justifice această cheltuială lui Sebastian. Și-a pus speranța ca acesta să nu observe, deși era greu de crezut. Măcar avusese inspirația să nu plătească cu cardul, să nu poată dovedi nimeni prezența ei în acel bar.

Sub șervețel își uitase pachetul minuscule cu ceea ce credea ea a fi cocaină. Daniela l-a băgat în buzunarul de la blugi și a plecat.

Iar acum se îndrepta direct spre ea. Să-i ceară socoteală? Să-i spună ceva? Să-l întrebe ce-a făcut cu o haină de femeie? La ce i-a trebuit? De ce a făcut acest gest? Nu poate deschide gura. Paralizată locului, îl lasă să treacă pe lângă ea. Îl lasă să-i mai facă o fotografie, râzând, cu handy-ul, în drumul său spre tren.

4

Am cunoscut-o pe Dani prin intermediul copiilor noștri. Făceau împreună sport la școala generală, un curs la care îi înscrisesem de mici. Era o grupă amestecată, de toate vârstele, neuniformă. Băiatul ei, Tim, era un copil problemă, se evidenția imediat din mulțimea de puști. Lovea, mușca și nu asculta deloc de profesoară. Trăia

în lumea lui. Era nedisciplinat și de aceea Dani era exclusă de noi, celelalte mame, din această comunitate care se crease. Dar într-o zi, când am plecat după ce i-am condus la sala de sport, am avut ocazia să schimb câteva vorbe cu ea. În afara unui accent imediat detectabil, vorbea foarte bine germana. Am avut o conversație plăcută. Una generală, despre nimic special, dar m-a uimit că părea o cu totul altă femeie decât îmi imaginasem văzându-i fiul. Copii mei se plâneau în permanență de el. Îl urau. Când lipsea de la curs că era bolnav, erau fericiți și anunțau pe toată lumea că Tim a lipsit de parcă ar fi fost vreo sărbătoare.

Una a condus la alta, iar de-a lungul timpului, chiar dacă n-a rezultat între noi o prietenie foarte strânsă, am apucat să o cunosc.

Jung m-a asigurat că ei cumpăraseră casa cu doi ani înainte, de la un bărbat căruia îi murise nevasta, iar copii lui deveniseră adulți. Fostul proprietar lucra pentru Siemens, era consultant. Călătorea foarte mult și uneori venea la ei la cafea. Încă îi era greu că se despărțise de casă. Pleca ușurat de la ei. Încă lua din acea casă un soi de energie pe care numai el o putea simți. O lume invizibilă care se suprapunea cu viața noilor proprietari, și simțea nevoia să se asigure că lumea aceea nu este aruncată în haos în vreun fel. Când pleca avea aerul că totul era încă intact, iar el nu avea motive de nemulțumire. Casa lui era pe mâni bune.

Era o casă în zona selectă a orașului. Avea un etaj și mansardă. Am fost doar de câteva ori la ei, dar îmi amintesc foarte bine că aveau gresie cărămizie pe jos, spațiu din abundență, sobă de teracotă pe hol în care iarna făceau un foc plăcut și se strâneau cu lumina stinsă în jurul lui. La un astfel de eveniment participasem prima oară. Ascultasem muzică și privisem focul cu un pahar de vin în mână. Tim stătuse liniștit lângă foc, iar băieții mei se întinseseră la picioarele mele în liniște pe o pătură

de lână lăptoasă și aspră pe care Daniela le-o dăduse. Casa era rece, nu dădeau drumul la căldură decât ocazional. Costă enorm să încalzești o astfel de casă. Podul era foarte sic, îl și vedeam drept o cameră tocmai potrivită pentru un adolescent. Din spațiul neconvențional ieșai pe o mică terasă pe care rămăseseră două scaune vechi și o masă nu tocmai în cea mai bună stare de la vechiul proprietar. Aveai o vedere minunată asupra orașului. Se vedea strada în toată lungimea ei, acoperișurile, se zăreau coamele copacilor din parcul din est.

Casa o cumpăraseră cu banii lui Sebastian de la părinți, a adăugat Jung, care părea bine informată în cele mai intime afaceri ale familiei Mateus. Dar și mie îmi povestise același lucru Dani, cu sinceritatea ei care uneori te făcea să te simți prost. Dani nu știuse niciodată ce atitudine să aibă despre asta, căci era doar pe numele soțului ei. Părinții lui ceruseră asta în mod expres, se părea că avuseseră probleme cu cealaltă noră, o femeie materialistă și hrăpăreață. Nu aveau nimic împotriva ei, din contră. Se înțelegeau bine, dar ea avea acum sentimentul că nimic nu-i aparține și că este o casă străină. Că nimic nu e al ei. În cazul în care Sebastian ar fi dorit, s-ar fi putut descotorosi de ea ca de o cârpă folosită. Se simțea ca o sclavă de care se putea scăpa foarte ușor dacă serviciile ei n-ar mai fi fost dorite. Dacă Sebastian întâlnea pe altcineva, sau hotăra că ea nu este destul de bună... Apoi, era convinsă că ar fi pierdut foarte ușor și custodia lui Tim.

Când mi-a povestit aceste lucruri, m-a șocat că îi trecuseră asemenea lucruri prin minte. Cine se gândește la așa ceva? Cine pleacă la drum cu o atitudine atât de negativă? Dar când am cunoscut-o mai bine, totul mi s-a clarificat.

Am văzut-o pe la tot felul de sărbători înainte de a putea spune că am devenit apropiate. Era greu să n-o remarci pentru că era o femeie frumoasă, dar nu de frumusețea

aceea discretă și severă a nemțoaicelor, ci opulentă și evidentă. M-am gândit la început c-ar putea fi poloneză. Am văzut-o într-o vară la festivitățile organizate la lacul de la noi din oraș, „Jocuri“ cum le numim, o mulțime de concursuri și evenimente organizate în iulie, când vremea pleznește de soarele verii, iar apa lacului este caldă, iar copii fericiți și agitați. Dansuri, cor, muzicieni de tot felul se perindă pe la festivitatea aceasta care are loc anual și care ne face viața mai bogată de fiecare dată. Loc de întâlnire între prieteni, între cunoscuți, loc prielnic pentru a înnoda noi prietenii și a-ți povesti ultimele noutăți din viață.

În timp ce copii iau parte la tot felul de jocuri, părinții se așează la mesele de lemn lungi, cu halbe pline în față și mâncare cumpărată de la restaurant ori adusă de acasă în coșul împletit pentru picnic. Covrigi, salate, creme de brânză, sanvișuri, chiar și fețe de masă apar din coșurile cu bunătăți ale mamei, bunicii sau vecinului. Copii aleargă cu înghețate în mâini, după ce s-au îndopat cu cartofi pai, iar râsetele se aștern ca o masă de acompaniere sonoră printre ciripiturile păsărilor și foșnetul vântului printre copacii care înconjoară lacul. Rațele sălbatice caută firimituri sau coșuri cu mâncare lăsate supravegheate. Daniela stătea pe o pătură și încerca să-l țină sub supraveghere pe Tim, care alerga de colo-colo zbierând după un grup de copii. Sebastian, care mi-era cunoscut de mult mai multă vreme, bea bere cu un grup de bărbați la câteva mese în fața mea. O doamnă de la masa mea, văzând la cine mă uit, a spus că o cunoaște de la grădiniță și că este o persoană cu probleme. Ea în sine este în regulă, mi-a spus. Venise la un curs de-al ei de gătit pe care-l ține în restaurantul Mairot din centru, un curs sub deviza: să gătim regional dar și sănătos. Mi-a spus că era plăcut să vorbești cu ea în particular, dar ca mamă era teribil de nepricepută. Fusesse trimisă de către educatoare la terapie de familie, la un curs pentru creșterea copiilor, dar nu știa exact ce urmas

mai departe, căci Tim era la fel de obraznic și agresiv. Mi-a povestit că Tim îi smulsese o șuviță de păr fetei ei, o șuviță groasă de pe partea stângă a capului și rămasese cheală în zona aceea. „Ne dorim cu toții să plece la altă grădiniță“, mi-a mărturisit. „Încercăm să forțăm educatoarea s-o trimită la o grădiniță pentru copii cu probleme, pentru că acolo este locul lui Tim. Dar educatoarea și directoarea grădiniței se tem de represalii, căci Daniela Mateus s-a plâns deja de mai multe ori de discriminare. Se tem pur și simplu să nu declanșeze un scandal, iar în acest timp copii noștri suferă.“

Am văzut-o pe Dani un an mai târziu cu ocazia organizării unei zi internaționale la noi în oraș în hala de sport a școlii generale, unde fiecare naționalitate avea o masă pe care etala feluri de mâncare tradiționale, de unde se putea servi toată lumea. Daniela era genul care rămânea mereu singură, avea tendința de a se izola, am observat, dar nici atunci nu am simțit acea ușurință necesară față de ea pentru a o aborda. O străină la urma urmei, obișnuită cu alte valori, venind dintr-o țară cu alte obiceiuri. Dacă avea să mă înțeleagă greșit sau dacă aş fi făcut cumva o gafă? În afară de asta, intervenea problema fiului ei, care era oaia neagră într-un mod strident. Era mereu pe urmele lui, dar nu părea decât să înrăutățească lucrurile. Îl apuca până la urmă de braț și dădea cu el ture de una singură prin împrejurimi. El urla, plângea și părea să dorească să scape din strânsoarea ei.

După ce-am avut prima conversație din întâmplare, au mai trecut câteva luni până la a doua. Și câțiva ani buni până am ajuns să ne simțim în termeni prietenești una față de cealaltă. Dar încetul cu încetul s-a legat oportunitatea necesară pentru mai mult. Mi-a mai povestit despre ea și Sebastian că sunt căsătoriți de zece ani. Că se cunoscuseră prin intermediul slujbei, când ea lucrase la un ziar, iar el era consultant pe o chestiune tehnică. Îi luase un interviu. Îl plăcuse din primul moment, iar apropierea

dintre ei venise firesc și foarte abrupt. El era singur de foarte multă vreme, iar ea tocmai se despărțise de un bărbat pe care l-a descris ca fiind incapabil să-și ia responsabilități. Dorea să ducă aceeași viață ca la douăzeci de ani pentru totdeauna, iar ea s-a retras din această combinație. Avea 23 de ani și știa că trebuie să se căsătorească înainte de douăzeci și cinci. Nu am înțeles de ce gândea așa, dar nici nu am pus întrebări.

Sebastian avea felul lui, rutina sa zilnică, fixurile lui, mi-a povestit ea. Nu era nevoie decât să se adapteze la ele. Era cu cinci ani mai mare decât ea, dar diferența părea cu mult mai mare, dacă îmi cerea mie cineva părerea. Începuse să chelească. Apucăturile lui m-au izbit ca fiind acelea ale unui bunic. Când ea îi dădea lista de cumpărături și el se așeza la masă și o rescria în ordinea raioanelor de produse din supermarket, mi-a povestit. Sau pretenția lui permanentă ca în casă să fie mereu totul *picobello*. Sebastian era o persoană foarte fixă, dar un tată minunat. Făceau dragoste o dată la câteva luni și se plânga și de asta.

Mi-a devenit clar foarte repede că Daniela îl iubea pe Tim, Sebastian îl iubea pe Tim. Amândoi îl iubeau pe Tim mai mult decât orice în viața lor și încercau să facă totul perfect pentru el.

La una din petrecerile la care a venit la mine, mi-a povestit că nașterea fusese complicată, iar ea fusese convinsă că o să moară. Era într-o baltă de sânge și sângerarea nu se mai oprea. Copilul îi fusese smuls din trup, iar ea sângera. Mi s-a părut nepotrivit să discutăm un astfel de lucru când muzica era la maxim, iar mulți dansau în jurul nostru pe Rihanna, dar nu am întrerupt-o, mai ales că începusem să o înțeleg. Avea talentul să-și aleagă cele mai nepotrivite momente pentru a-ți povesti ceva atât de intim despre ea încât ți se ridica părul în cap. Simțea o nevoie de comunicare aproape nepoliticoasă. Sinceritatea asta dezarmantă îmi apărea de multe ori agresivă. Cu toate

acestea nu am oprit-o niciodată și nici nu am respins-o. Doar am încercat să o înțeleg și s-o ajut.

Tim avea nasul lui Sebastian, dar ochi mari și verzi ai nimănui. Părul considera că vine de la ea, mi-a spus. Păr blond, moale. Se recunoșteau în câte o trăsătură de ici sau de colo, mi-a povestit ea. Era copilul lor, pe care-l slujeau zilnic.

Jumătate român, jumătate neamț.

Dar Daniela nu-l învățase în română decât poponet, frumușelule, păpică. Îmi povestise că mamei ei îi venea greu să se înțeleagă cu el când venea. Știa germană, dar nu foarte bine, iar în realitate germana din cărți nu corespundea cu cea vorbită la ea acasă. Dar mama ei nu-l plăcea oricum pe Tim. Susținea că este un copil rău. Că nu văzuse niciodată un copil mai rău.

Nici la școală lucrurile nu stăteau mai bine. Tim îi bătea mereu pe ceilalți copii. Celelalte mame nu o salutau, iar ea era afectată de asta. Își propusese să le invite acasă pe mamele acelea care o tratau nedrept, măcar să aibă de ce să o invidieze, dacă tot o invidiază. Era convinsă că este invidiată. Căci ele trăiesc în apartamente mici și nici măcar nu sunt căsătorite, trăiesc din beneficii de la stat, mi-a explicat. Să le cheme, să vadă ce casă uriașă are ea. Să le cheme pe nazistele care o urăsc că este ausländer și că arată mai tânără ca ele. Una din puținele mame cu care se înțelegea, îi povestise c-o bârfeau și că i-au spus în față că urăsc străinii. Mama aceasta provenea din Croația și era șocată că i se spusese în față un astfel de lucru. De atunci, Daniela când se referea la ele le numea naziste. Nazistele de la școală.

Viața Danielei era foarte simplă, totuși. Asta am avut ocazia să constat ori de câte ori am fost la ea să bem o cafea împreună. Îți construise rutina ei, se menținea ocupată. Deretica prin casă ca o furnicuță. Mereu în mișcare. Să mai ștergă odată

aragazul, să mai dea odată cu aspiratorul, gata să pună la punct mereu orice mică imperfecțiune. Să mai gătească ceva, să pună masa, să ridice masa, să ștergă, să curețe, să spele. Din nou și din nou și din nou. Să aranjeze în mașina de spălat vase. Abia termina și o lua de la capăt. Masa de dimineață, prânz sau seară. Tim care refuza câteva feluri de mâncare mereu și ea se învârtea de colo-colo să găsească ceva pe placul lui. Să mai pregătească ceva bun, să mai ridice ceva ce trebuia pus la loc. Aranjarea aceea permanentă la locul inițial al fiecărui obiect, de parcă viața ar fi fost un permanent deranj în existența obiectelor adunate sub acoperișul casei, iar ea era cea care restabilea ordinea în univers. Fără ea totul promitea să cadă într-un haos de nedescris. Fiecare obiect părea pierdut. Iar ea avea o hartă întipărită sub piele care-i dicta automat unde venea fiecare lucru. Cunoștea totul pe de rost. Trebuia să fie perfect totul. Curat. Impecabil. Dezordinea, praful, petele, o amenințare la adresa vieții.

A stat plină de sânge pe patul pe care a născut, mi-a povestit din nou când am trecut într-o dimineață pe la ea. Sângera și părea incredibil că tot sângele acesta care împrósca peste tot provine din corpul ei, iar ea nu moare. Își aștepta copilul, căci fusese luat de lângă ea și a crezut că a murit sau e ceva în neregulă cu el. Iar clipele treceau și nimeni nu-i spunea nimic. Își aștepta moartea, iar ea întârzia.

5

Când ne-am întâlnit ca să-mi dea materialul scris de el, domnul Bernhard mi-a vorbit mai mult despre Pod și despre istoria lui. Am ales ca loc de întâlnire patiseria din centru, unde alți oameni luau micul dejun la acea oră, sau citeau în fața unei cafele.

Mirosea a croissant-e și gogoși umplute cu vanilie, iar fețele oamenilor străluceau de lumina palidă a dimineții. Clinchetul cănilor ne acompania conversația, a ceșcuțelor așezate pe farfurie și a lingurițelor cu care era amestecat zahărul în ceaiuri. Pe ușă intra un aer rece ori de câte ori se deschidea să facă loc unui nou venit. Două vânzătoare serveau pe rând clienții și amândouă erau foarte tinere și ne-experimentate, dar oamenii așteptau calmi la rând, fiecare preocupat de ceea ce avea să comande. Afară mai erau așezate încă cele câteva mese la care te puteai așeza dacă doreai să privești oamenii și mașinile cum trec, dar nimeni nu se încumeta pe frigul acela să se așeze acolo. Doar în zilele cu soare se găseau amatori să se bucure de atmosfera orașului așezați pe scaune, adânciți în conversații cu prieteni, ori observând de unii singurii pulsul micului nostru orașel în care nu se întâmpla aproape niciodată nimic spectaculos.

Ne-am așezat la o masă din colț, pe rândul din spate, de unde puteam observa tot ce se petrece în jurul nostru. Nu știu dacă eu sau el am ales masa, ne-am înțeles pur și simplu din priviri, a părut alegerea concomitentă a amândouă. O mică vază cu o crizantemă între câteva ramuri frumos tăiate, așezate pe o tavă cu nisip și scoici trona în mijlocul mesei, între noi. În lumina lămpii care atârna deasupra mesei noastre atât de jos încât o puteam atinge cu mâna, fața însoțitorului meu părea obosită și frământată. Îl înțelegeam, mă obseda în aceeași măsură povestea de pe Pod. Privisem îndelung poza lui Kyo Kunz în săptămâna care trecuse și îmi pusesem nenumărate întrebări, unele fără să poată fi măcar formulate în cuvinte. Încercasem să vin cu o explicație, să găsesc niște motive. Pentru a-i explica gestul, puteam lansa scenarii fără număr, desigur, dar simțeam fără să pot explica de ce, poate era vorba doar blestemata de intuiție feminină, că sînt departe de adevăr. În final nu-mi rămânea decât compasiunea pe care o simțeam pentru necunoscutul de pe Pod, pe care, culmea,

încercam să-l ajut dincolo de mormânt. Cuvintele proprietăresei mi se imprimaseră în minte și nu-mi mai dădeau pace. Ceva anume țipa către mine și nu-mi lăsa nici un interval de odihnă. Mi se întâmplase să visez de câteva ori că alergam dinspre capătul Podului spre Kyo care tocmai încerca să se arunce, încercând să-l opresc, uneori era doar Kyo pe Pod, alteori era încă cineva, ca o siluetă în ceață pe care nu puteam s-o disting. În alte vise erau mai multe persoane prezente, care se luptau să mă țină pe mine pe loc. Iar eu strigam spre el în zadar, zbatându-mă și luptându-mă cu toată puterea, în timp ce aceste persoane îmi opuneau rezistență, ținându-mi brațele imobilizate și oprindu-mă să înaintez, cu mult mai puternice decât mine. Soțul meu mă trezise o dată, iar îngrijorarea de pe chipul lui mă speriasse. „Tocmai ai avut un coșmar“, mi-a spus. M-a luat în brațe, mi-a mângâiat părul și doar așa am reușit să adorm la loc. „Șșșșșș...“, mi-a șoptit în ureche, „... totul e bine, acum dormi.“

Nu pretindeam înțelegere de la nimeni ca de la acest ziarist, care stătea acum în fața mea, atât de pasionat de oameni, încât se purta de parcă acest Kyo, Irina și Daniela îi fuseseră cei mai buni prieteni și se lupta să le facă dreptate. M-am întrebat ce anume l-a atins pe el atât de tare, ori dacă există un motiv intim al lui care îl determină să se ocupe de asta cu atâta încăpățănare, să dedice atâta timp și energie acestui subiect, căci părea să ascundă un motiv personal foarte intim, adânc ascuns în mijlocul ființei lui. Dar n-am avut curajul să-l întreb. Am așteptat să vină momentul potrivit, de la sine. Fiecare lucru are timpul său, iar graba nu face decât să strice lucrurile. Nici el nu a îndrăznit să mă întrebe despre asta deși am simțit că își pune aceleași întrebări ca și mine. Deocamdată eram acolo și ajungea.

Domnul Bernhard a simțit în acel moment că este nevoie să-mi lămurească mai multe aspecte investigate de el despre istoria Podului. În primul rând, mi-a spus că din

săpăturile făcute de el reiese clar că Podul se află în observația poliției, care trimite des, dacă nu permanent, patrulare care să încerce să deturneze orice eveniment nedorit care ar putea avea loc pe el. Cu toate acestea, nimic nu poate împiedica lucrurile în a se întâmpla, precum nimic nu este mai neplăcut decât să găsești cadavrele a două tinere fete în parcare de sub Pod, sau pe autostradă să-ți cadă din senin pe capotă un tânăr. Motivul sinuciderilor rămâne cel mai des necunoscut.

Podul nostru a fost botezat inițial cu numele prințului Leopold, cel care l-a și construit, dar imediat după sfârșitul monarhiei a adoptat cu simplitate numele orașelului nostru.

Inaugurarea lui în 13 iulie 1860 a fost cât se poate de fastuoasă. Proiectul era rezultatul unui plan al firmei Baumann, care după nenumărate măsurători la fața locului, studii și propuneri îndelung discutate, au venit cu o propunere finală care a fost aprobată. Costul construcției, acela de 5 milioane de mărci a fost suportat de cele două orașe învecinate între care se făcea legătura, cele mai interesate de construcția acestui Pod .

Când se începuseră lucrările la el, rezultase un șantier de 8.000 de metri pătrați, fusese construită o linie ferată pentru transport imediat în apropiere și un pod înalt de 30 de metri care să ajute la construcția celui menit să fie permanent. S-au transportat 189.423.776 metri cubi de pământ de la fața locului și a fost nevoie de 1.500 de kilograme de dinamită. Construcția a costat 50 de vieți omenești, opt dintre ei aruncându-se de pe el. Motivul gestului lor a rămas necunoscut.

Inaugurarea fost plănuită din timp, primăria, asociații de tot felul și școlile au participat la organizare acestui eveniment grandios. A fost organizat un marș a cărui traiectorie avea ca punct de plecare orașelul nostru și ca țel pe cel mai apropiat.

Pentru promovarea acestui eveniment au fost afișate steaguri cu emblema orașului, au fost ținute discursuri de către oficiali în piețele publice, câțiva poeți au scris versuri special dedicate acestei minuni a tehnicii și a societății care permitea nașterea unor astfel de minunății. „Construit pentru binele comunității, pentru ușurarea circulației și întru recunoașterea performanțelor tehnice la care ajunsese omenirea în acel punct.” Corurile locale au ținut recitaluri și cântecele lor au răsunat în toate ungherele orașului, au fost construite tribune pentru spectacole și discursuri, tribunele au fost înțesate cu oameni festiv îmbrăcați și copii cu mâini lipicioase de la dulciuri. La sfârșitul zilei petrecerea s-a mutat în locale și baruri, iar orașul a continuat să celebreze în noapte, împodobit cu flori și ghirlande.

În acea zi, magazinele au rămas închise și nu s-a lucrat. Trenul cu oaspeții de onoare a ajuns în gara centrală în jurul orei 10. Primarii celor două orașe, împreună cu alți înalți demnitari, au așteptat oaspeții pentru primirea oficială în gară, alături de un cor care a cântat cu această ocazie cele mai frumoase cântece pe care le aveau în repertoriu. Au fost prezenți printre mulți alții reprezentantul regelui, doi miniștrii și președintele căii ferate. Prințul Leopold a călătorit singur într-un automobil până la piciorul podului.

Unul din punctele critice din existența Podului, moment istoric care a pus la încercare nu numai oamenii, a fost cel de-al doilea război mondial, căruia era cât pe ce să nu-i supraviețuiască. A rezistat aproape neatins de bombardamente, cu stricăciuni minime, și doar prin loialitatea unor oameni ai armatei a reușit să nu fie distrus în momentul retragerii. Au fost primite ordine de a fi împănate cu dinamită și aruncat în aer, ordine care nu au fost puse în aplicare sau au fost „re-interpretate” de către ofițeri. Infanteria americană oricum nu avea curajul să traverseze Podul, crezând că

este minat, așa cum ar fi fost normal să fie. Vedeau în asta un risc prea mare.

Cu cinci ani în urmă, mi-a spus domnul Bernhard, pentru a împiedica sinuciderile de pe Pod, primăria dăduse ordinul de a se monta un gard din sârmă, care însă nu a schimbat prea multe. Și-a exprimat opinia că ar fi trebuit un gard mai stabil și mai înalt, cu o latură spre interior, care să împiedice pe doritori să ajungă de partea cealaltă. Ori o plasă imediat sub Pod, pentru că nu este vorba doar de împiedicarea sinucigașilor de a-și pune planul în aplicare, ci și o măsură de protecție a trecătorilor și a șoferilor care oricând se pot trezi răniți de corpurile în cădere sau chiar uciși de acestea.

La întrebarea mea de ce autoritățile fac orice să împiedice publicarea articolelor sau statisticilor despre morțile legate de Pod, domnul Bernhard a fost foarte vehement în explicație și m-a făcut să înțeleg care este logica. Mi-a spus că există un concept pe care sociologul american David Phillips de la Universitatea din San Diego din California l-a numit „Efectul Werther“, sau sinuciderea indusă de media. Există studii și statistici care arată clar că foarte mulți oameni care prezintă un risc de a se sinucide, imită pur și simplu exemplul altora în momente de vulnerabilitate. Contaminare prin imitație. În multe cazuri s-au constatat sinucideri copiate din filme, după personalități care au recurs la gestul acesta, sau după cazuri prezentate în media, iar aceste studii au fost cât se poate de serioase și de încredere. „Efectul Werther“, numit așa după cartea scrisă de Goethe cu titlul „*Werther*“, carte care a ajuns a vremea ei o carte-cult și după apariția căreia a urmat un lanț de sinucideri copiind gestul fatal al personajului principal. Se îmbrăcau ca el, haină albastră și vestă galbenă și aveau cartea asupra lor. Multora din această categorie influențabilă le este plantată în minte ideea sinuciderii ca soluție reală și găsesc încurajarea necesară să ducă la capăt acest gest, printr-un

model pe care și-l asumă și cu care se identifică.

În general mijloacelor media li se cere să evite să prezinte o sinucidere în mod eroic, romantic sau tragic, ca posibili imitatori să nu găsească aceste relatări drept semn de recunoaștere, de milă ori înțelegere. Li se cere să nu prezinte nume, vârstă, sex, ca să nu existe sub nici o formă posibilitatea de identificare cu victima. Trebuie să nu pomenească modul prin care s-a sinucis, mai ales în cazurile spectaculoase, locul, pentru a evita imitarea concretă și toți să se îmbulzească într-un anumit loc. Nu este voie să se prezinte nici o informație despre o eventuală motivație, ori o sugestie la o posibilă cauză externă sau interioară a celui implicat, ori situația lui în viața de zi cu zi. Mai concret: prezintă sinucigașul, modul sinuciderii și conjunctura socială a sinucigașului atât de abstract, încât să nu servească drept model sau sugestie nimănui. Nu poți prezenta fotografii, detalii sau ipoteze. Nu poți „eroiza“, romanța, nu ai voie să trezești milă pentru sinucigaș, pentru a evita eroizarea, identificarea cu el. Trebuie să rămâi cât se poate de sobru stilistic.

L-am întrebat pe domnul Bernhard cum de a scris aceste texte despre Kyo, Dani și Irina. A dat din umeri. A răspuns că până la urmă nu a fost capabil să păstreze distanța profesională. Că a încălcat un cod și își asumă asta. Sînt doar un om la urma urmei, a adăugat.

Întrebându-l de ce crede că s-a sinucis Kyo, mi-a răspuns iarăși într-un mod cât se poate de jurnalistic. Mi-a spus că există mai multe motive pentru sinucidere. Poate fi vorba despre abuz sexual, ori tulburări psihice. Cei suferinzi de depresie ori personalitate de tip borderline sînt un grup de risc foarte mare. A citit undeva că optzeci la sută din alcoolici încearcă să-și ia viața, a mai adăugat el, și douăzeci la sută din dependenții de droguri. Cei care suferă de o boală incurabilă sînt și ei într-o zonă de risc. Altă

grupă cu foarte mare risc sînt cei cu o situație socială defavorizată, educație foarte precară, ori șomerii. Care din motivele acestea este valabil pentru Kyo, nu are cum să știe. Poate face doar presupuneri pe baza datelor pe care le-a adunat în întîlnirile cu prietenii lui apropiați, cu sora lui, cu tatăl lui, dar presupuneri vagi și stângace, bazate pe fantezie. Nici unul din ei nu este însă capabil să furnizeze o versiune de care să fie sigur. Motivul va rămîne necunoscut, m-a avertizat el. Să nu mă axez pe asta. Dacă am ca țel acest obiectiv, n-o să ajung nicăieri. „Doar încercă să înțelegi atîta cât poate fi cunoscut și aflat de către noi, doi oameni de pe stradă.“

Mi-a povestit apoi că în Japonia o metodă preferată de sinucidere a fost într-o vreme să îți spinteci burta cu un cuțit, în anii treizeci în Ungaria era la modă să te așezi în cadă și să îți tai venele pe muzică, asemănător cu anii '90 în Anglia, când simfonia nr. 3 de Henryk Gorecki a stîrnit un val de sinucideri. În Viena era la modă să dai drumul la gaze și îți aștepți sfârșitul. În ziua de azi turnurile, podurile sînt asigurate contra sinuciderilor cu garduri, plase, chiar dacă cei care vor cu adevărat reușesc să depășească aceste obstacole, dar este mai greu ca înainte. Unii încă îl mai copiază pe Falco și se urcă în mașină și trec cu ea în neființă. Mulți se sinucid desigur prin fumat, băut, mâncat, prin viața nesănătoasă sau plină de excese, dar pe ei nu îi numără nimeni ca sinucigași...

În 2003 a pus în practică un artist polonez, pe nume „c8400“ un proiect pentru prevenirea sinuciderii de pe podul Nusle, lipind auto-colante fluorescente din zece în zece metri cu textul „Dumnezeu te iubește“.

Din statistici reiese că e nevoie de trei încercări de sinucidere pentru a reuși să ducă la capăt gestul în cazul unui bărbat, iar în cazul unei femei douăsprezece încercări.

Deci Kyo a mai încercat?, am întrebat surprinsă.

„Aparent nu“, mi-a zis. „Rudele lui cu care am apucat să discut neagă un asemenea fapt. Am telefonat la toate spitalele din zonă și nu este înregistrat în nici unul, ori pur și simplu nu au dorit să-mi ofere informații. Nici nu au voie, de altfel...”

A scos un carnet și a scris pe el numele lui Kyo, apoi persoanele cele mai apropiate. A mâzgălit nervos săgeți între aceste persoane, vorbind nervos și descriind cu foarte multe cuvintele relațiile dintre acestea, notând pe marginea hârtiei și până la urmă a sfârșit desenând un mare semn de întrebare pe care l-a îngroșat cu pixul de atâtea ori încât sărea în ochi de pe pagină.

După aceea l-am condus acasă, venise pe jos și părea prea obosit ca să nu mă ofer să-l duc până la el. Locuia la marginea orașului, lângă gară, într-o clădire relativ nouă. Am parcat în fața scării sale, dar am mai zăbovit puțin, continuându-ne conversația care ajunsese la durerile lui de spate. Suferea foarte tare, mi-a spus. I-am povestit de doctorul meu foarte bun și am vrut să-i dau numărul de telefon, dar nu reușeam să aprind lumina. Am încercat pipăind plafonul să dau peste vreun buton, am desfăcut oglinda din dreptul scaunului, dar n-am reușit de fel. Domnul Bernhard a deschis atunci ușa, iar luminile s-au aprins automat. I-am explicat că tocmai cumpărasem această mașină și încă nu îmi era familiară. Nu mă obișnuisem cu ea și nu îi cunoșteam toate funcțiile încă.

Am privit în jur după o bucată de hârtie și un pic. Deja o umplusem cu pachete de servetele, ambalaje de la dulciurile consumate de copii, în portbagaj aveam tot felul de lucruri de-ale copiilor, haine de ploaie, jucării, scaune pliante.

I-am scris numărul, apoi am mai stat puțin înăuntru, să vorbim. Mi-a indicat ferestrele apartamentului său, mi-a spus că locuiește singur. Am privit amuzată cum genunchii îi erau lipiți de bord, dar nu se plângea. Trebuie să fi stat foarte incomod.

Când a ieșit, a părut un uriaș ieșind din căsuța unui pitic. Neîndemânatic, timid, ușor nervos, și-a luat la revedere de la mine, pentru a dispărea după aceea în întunericul apartamentului său.

6

Când ne-am întors din Tailanda, încă de pe aeroport am înregistrat imediat în noi, pe dinăuntru, unde este mai rău, vremea cenușie ca pe o veste proastă. Era vremea obișnuită, dar prin contrast ni s-a părut foarte tristă. Picasem după două săptămâni de paradis însorit în capriciile unui ianuarie german. Ne-am simțit loviți în buna-dispoziție, dar asta nu ne-a împiedicat să ne urcăm în mașina lăsată în parcare la aeroportului și să o luăm încet spre casă fără urmă de entuziasm. Fiul meu cel mare a rostit totuși ceea ce simțeam cu toții: „Vreau înapoi!”

Plaja, palmierii, nisipul fin, aerul fierbinte, cocteilurile, toate erau de domeniul trecutului. Băieții se retrăseseră deja fiecare în carapacea lui, căzând în muțenia lor obișnuită, iar cel mic și-a deschis Nintendo-ul. Cel mijlociu m-a întrebat: „Am voie acasă televizor?” Unui copil dacă îi arăți marea, nu mai are nevoie de nimic altceva ca să fie fericit. Amândoi fuseseră într-o stare de fericire pe care nu o văd apărând la suprafață decât pe nisipul unei plaje.

Abia după câteva zile am reluat legătura cu prietenele mele din oraș pentru a le invita la cafea și a le dărui micile cadouri aduse de mine: scoici, nimicuri, suveniruri turistice. Iar cu această ocazie, am aflat de sinuciderea care avusese loc cu o zi înainte de Crăciun. Vecina care locuiește în casa de la stradă, a deschis subiectul, spre protestul alteia, care a comentat că se discutase îndeajuns despre asta, nu se poate încheia odată

pentru totdeauna aceste subiect neplăcut? S-a plâns că numai asta aude și că oamenii au o înclinație deosebită pentru morbid.

Dar vecina mea, Saskia, m-a pus imediat la curent. O cunoștea întâmplător pe Irina Rau. O întâlnisem și eu de câteva ori, m-a asigurat ea, dar din păcate eu nu mi-am putut aminti absolut nimic despre ea. Nu e de mirare, m-a asigurat, este o persoană foarte rece și distantă, nu e nimic de amintit despre ea. Tăcută, închisă în sine. O tânără care nu dorea să aibă contact cu absolut nimeni. Dacă o invitai, venea. Dacă îi vorbeai, îți răspundea, dar altceva nimic. O persoană apatică, fără vlagă, fără bucuria de a trăi. Cealaltă a intervenit în discuție amintind că era foarte frumoasă. Da, asta e adevărat, a admis și vecina. O tânără înaltă, îngrijită, cu o față frumoasă. Nu mai era nici așa de tânără, a continuat ping-pongul dialogului între ele, are patruzeci de ani, arăta doar tânără. Probabil că viața de celibatară lipsită de griji și responsabilități o menținuse în felul acesta. Apoi a început să comenteze tendința din ziua de azi, ca oamenii să nu se mai căsătorească, ori să divorțeze imediat ce dau de prima problemă în cuplu. Mare păcat, căci familia este baza societății, dacă nu va mai exista familie, atunci unde o să ajungem?

Vecina a venit cu o informație despre Irina. A spus că a invitat-o la una din serile ei de societate, în care îndeplinea ritualurile ei legate de lună. A venit o singură dată, mi-a spus. De fapt, a mers foarte bine, nu înțeleg de ce nu a mai venit. S-a scuzat mereu că ba este bolnavă, ba a intervenit ceva, ba avea o întâlnire fixată cu mult înainte.

Și ce ați făcut în acea seară?, am întrebat-o, fără să știu că ulterior mă va preocupa atât de tare subiectul acesta încât o să încep să-l cercetez îndeaproape.

Mi-a povestit că fiecare a pus un obiect personal de mare însemnătate într-o cutie

așezată la intrare, sub un șervet. În mansardă, unde are ea amenajată camera ei de relaxare, masaj și meditație, au meditat împreună, au făcut câteva exerciții de mobilitate, apoi câteva exerciții de respirație.

După aceea, fiecare a tras un obiect din cutie, fără să vadă ce trage, căci șervetul acoperea totul, și a trebuit să înceapă să vorbească despre ce anume îi inspiră respectivul obiect. Ce crede el că înseamnă pentru persoana care l-a adus. Posesorul trebuia la sfârșit să spună dacă a avut dreptate, dacă ceea ce a bănuț celălalt corespunde realității. Dacă se potrivește.

Apoi fiecare a tras pe rând o culoare pentru cel din stânga sa. Acesta, cu ochii închiși, trebuia să ghicească ce culoare s-a tras pentru el. Mi-a spus că din șase persoane câte s-au aflat acolo în acea seară, cinci au ghicit culoarea trasă pentru ei. Mi-a spus că în acea seară, comunicarea spirituală a fost desăvârșită. După aceea și-au scris fiecare pe o foaie de hârtie cele mai intime dorințe și au strâns cercul la loc ținându-se de mâini. Au mulțumit spiritelor pentru ajutorul lor, au mulțumit pentru starea de fericire, liniște și pentru pacea în lume. Au coborât în grădină și au ars mesajele cu dorințe în focul uriaș pregătit în mijlocul curții. Au privit în liniște focul și biletele împăturite arzând. Luna plină atârna uriașă în fața lor.

Ulterior, când subiectul acesta s-a intersectat cu mine și m-a prins în mrejele sale, am sunat-o pe vecină, căci nu o mai văzusem de mult. Făcea un curs dezvoltare personală și avea foarte puțin timp. Am întrebat-o dacă i s-a părut ceva ieșit din comun la Irina în acea seară. Ea a stat câteva clipe în tăcere, aproape că i-am simțit încordarea cu care chema înapoi acea seară în memorie, apoi mi-a zis: „Da, de fapt a fost ceva. Ea a tras din cutie o piatră adusă de Simone, prietena mea din Ottenhoffen, cea cu doi copii, care lucrează ca vânzătoare la Aldi, a stat cu ea în mână, a tot strâns-

o în pumn și a zis că-i amintește de o călătorie la distanță, de un râu, de vapoare în trecere, de o dragoste pierdută. Și a tot continuat despre dragostea pierdută într-un mod care ne-a făcut pe toți să ne simțim nervoși. Mi s-a părut chiar și că am zărit lacrimi în ochii ei. A tot dezvoltat pe tema aceasta. Prietena mea a admis cu jenă la sfârșit că luase pur și simplu o piatră de decor pe care o avea prin casă, cumpărată de la magazin și din păcate nu poate să confirme cuvintele Irinei. Piatra nu însemna nimic pentru ea. Am certat-o, căci cerusem expres ca lucrul pe care-l aduce cu ea să fie cu adevărat de semnificație personală.“

„A mai avut loc ceva ieșit din comun în acea seară?“

„Ea a fost foarte entuziasmată, era roșie la față, arăta într-un fel în care nu am mai văzut-o niciodată. De-o euforie isterică. Dar asta se întâmplă cu mulți care vin pentru prima oară în cercul nostru. E entuziasmul primei întâlniri, dar ca și în cazul ei, după aceea reneagă experiența și nu se mai întorc niciodată.“

„A“, a mai adăugat când tocmai era să închid. „A mai fost ceva. Când ne-am scris dorințele. E a scris și partea cealaltă a foii, apoi mi-a mai cerut o foaie. Cu toții am așteptat-o să termine de scris, dar era târziu și știu că m-am gândit că e cam nepoliticos. Când a terminat ochii îi străluceau, așa că am uitat instantaneu gândurile negative. Dacă pentru ea avea efectul acesta, ăsta era lucrul cel mai important...“

7

Despre Kyo am mai aflat câte ceva de la sora lui, pe care am contacta-o la recomandarea domnului Bernhard. El nu era mulțumit de întrevvedereea sa cu ea. Nu am aflat nici eu foarte multe, dar măcar am fost ghidată spre o nouă sursă de informație,

despre existența căreia nici domnul Bernhard nu aflate.

A fost greu de găsit, dar după o săptămână de așteptare, am reușit să-i dau de urmă. Cu el refuzase să discute, de aceea s-a gândit că eu voi reuși să o fac să se deschidă. „Tu ai o strălucire a ta, care te face plăcută și oamenii se apropie de tine cu ușurință.“

Am primit un telefon de la domnul Bernhard în după-amiaza de 24 februarie și mi-a spus pe un ton agitat să vin la casa cu barză imediat. Casa cu barză este denumirea dată vechii școli, acum folosită ca grădiniță, pe care o pereche de berze și-a făcut cuib. Aveam în cuptor o prăjitură cu mure și bezea. Am abandonat totul în stadiul în care se afla. Farfuriile vraiste, am îmbrăcat paltonul peste hainele de casă și am ieșit în fugă. Am avut doar un moment scurt de panică înainte de a hotărî ce anume este mai important. Dar o dată prioritățile stabilite, totul a devenit ușor.

Casa cu barză se află poziționată pe malul îngustului râu care trece prin oraș, lângă un podeț scund de lemn care facilitează pietonilor accesul dintr-o parte în alta.

Sub podeț se aflau două persoane, din câte mi-am putut da seama, un bărbat și o tânără fată, cu pungi de hârtie maro în mâini. Gâturile sticlelor care ieșeau dinăuntru se vedeau doar la o observație mai atentă. L-am văzut pe domnul Bernhard pe malul celălalt făcându-mi semne că mă așteaptă la colț. Am presupus, cum era de așteptat, că mă așteaptă în ceainăria de lângă măcelărie. Străduța pe care se afla ducea în strada principală, iar la stradă exista un lung șir de magazine.

M-am îndreptat spre cele două persoane cu toată îndrăzneala de care eram capabilă. Nu aveam la mine nimic de notat, ori vreun reportofon. Eram complet nepregătită. Dar nu mi-am făcut probleme, nu eram în vreo misiune oficială. Era ceva între prieteni, ceva intim, de interes personal. Eram niște detectivi auto-declarați, niște

nebuni, pasionați de un subiect care ne impresionase la nivelul acela care se găsește undeva adânc în noi, loc intim în noi înșine în care sîntem conectați unii la alții și sîntem la fel, egali.

Și-au ridicat amîndoi capetele spre mine cînd au observat că mă apropii. El era trecut de patruzeci, sau cel puțin așa arăta, căci era vorba de un vagabond care trăia de foarte multă vreme pe stradă. Fața lui imprimase urme indescritibile ale unor lucruri pe care mintea mea le-a respins automat. Ea avea maxim șaptesprezece. Dar mai degrabă 14.

„Bună“, am spus. Nici unul din ei nu mi-a răspuns.

Ea era rasă pe toată partea stîngă a capului, iar restul părului era în verde, roșu și violet, ceea ce mi-a indicat că aceasta era „iubita“ de care vorbise proprietăreasa. Purta o haină neagră de piele pînă în pămînt și bocanci gri, butucănoși. Doar ce s-a mișcat, iar mișcările sale au fost atît de dezarticulate, încât am dedus că este într-o stare avansată de beție. Cotul i-a alunecat de pe genunchi, locul intenționat de ea, iar corpul i-a tresărit de surpriză, a clipit din ochii mați și fără expresie. A dus sticla la gură și a mai luat o gură. Cu cealaltă mână a ridicat sticla de fanta de doi litri și a luat o gură din ea.

„Ce anume doriți?“, m-a întrebat bărbatul.

„Aș dori să vorbesc cu ea.“

„Asta e o zi de căcat, nu tocmai potrivită“, mi-a comunicat el, la fel de neprietenos. „Sînteți de la poliție?“

„Nu.“

„De la protecția copilului?“

Am dat din cap.

„Atunci ce căcat doriți?“, m-a întrebat pierzându-și răbdarea.

Avea un accent evident străin, vorbea stricat, vocea îi era stridentă și avea o tensiune oribilă în ea.

„Doresc doar să vorbesc cu... ea.“, am reptat. Deodată mi-am dat seama că nu îi cunosc numele. Domnul Bernhard omisese acest detaliu.

„Cu Sandy?!“, a zis el fără să știe că mă ajută, apoi mi-a aruncat o privire rănită și injurioasă în același timp. „Trece printr-o perioadă grea, nu puteți să vedeți și singură? Tocmai și-a pierdut fratele.“

„Despre el aș dori să vorbesc.“

„Sînteți nebună?“

„Nu, lasă Momo, e bine, e foarte bine“, a intervenit ea. „Sînteți de la ziar?“

„Nu, de la nici un ziar. Sînt... o persoană oarecare de pe stradă. L-am cunoscut întâmplător acum trei săptămâni pe tatăl vostru... E greu de explicat. Mi-aș dori să aflu ce fel de persoană era Kyo, iar tu l-ai cunoscut cel mai bine.“

Fata a luat o gură de vodcă, apoi imediat o gură de fanta. A înfipt bine sticlele cu fundurile în pământ, cu gesturile ei dezarticulate și continuând să nu mă privească, a zis cu asprime:

„Scoate cincizeci, mamaie, și vorbim despre ce vrei tu.“

Nu aveam portofel la mine. Am alergat până în ceainărie, dar nici domnul Bernhard nu avea o hârtie de cincizeci, așa că m-am împrumutat de la barman, un vechi prieten de familie. Când am alergat înapoi, mi-a fost teamă că nu o să-i mai găsesc acolo, dar erau. M-au privit cu mirare că m-am întors, Sandy a înșfăcat hârtia și și-a îndesat-o în buzunar.

„Ce vrei să știi?“

Am stat un moment locului să-mi trag răsuflarea. N-am știu ce să întreb.

„Unde locuiești, în caz că vreau să mai dau și altădată de tine?”

„Eu locuiesc pe stradă... Noi locuim pe stradă, eu și Momo... Ce importanță are?”

„Ce fel de persoană era Kyo?”

„Ce fel de persoană?! Persoană, ca toată lumea. Ce întrebare e asta?”

„Era bun, rău...”

„Ce e asta, o compunere de clasa întâi? Era o persoană ca noi toți... Și bun și rău.”

„Vă înțelegeați bine?”

Aici a făcut un scurt moment de pauză, după care vocea ei a sunat normal, fără pic de ostilitate în ea și tonul m-a determinat să mă hotărâsc la o vârstă: 14.

„Nu ne aveam decât unul pe celălalt.”

„Heeiii”, a făcut Momo și a apucat-o de gât cu bruschete. „Mă ai pe mine!”

„Da. Așa este”, a spus Sandy. „Te am pe tine. Dar când tu ești în spital, sau dispari cu lunile, ori pe mine mă internează ăștia la dezintoxicare, nu îl am decât pe Kyo... aveam... îl aveam pe Kyo...”

Vagabondul era acum tot peste ea, risipindu-și cu generozitate tandrețurile, iar ea zâmbea. Până la urmă i-a ars un pumn în umăr cu toată forța și i-a dat drumul din îmbrățișare. Ea s-a clătinat și a devenit vizibil că a durut-o, dar nu a scos un sunet și nici n-a protestat.

„Cum a fost copilăria voastră?”, am întrebat cu vagă speranță.

„Eeee, ce întrebare!! Copilărie, cum să fie? O copilărie de căcat, o copilărie puturoasă ca a tuturor. Și-acum cară-te. Atâta primești de cincizeci. Caramba.”

„Poți să-mi dai numele și adresa vreunui prieten de-al lui, sau a vreunei iubite? Cineva cu care să pot vorbi?”

„Nu știi... Avea un prieten, Johannes... Johannes de Buhr. Și-acum valea. “

Am privit-o și am știut că asta a fost tot. Chipul îi era ca o mască, nu mă privea nici acum în ochi, dar nu mă privise de la bun început. Mi-am luat la revedere și am plecat.

M-am dus în ceainărie, unde mă aștepta domnul Bernhard la o masă și am comandat un ceai Rooibos. Era înfășurat în paltonul său de lână negru și părea în primul stadiu al unei răceli. După ce i-am relatat discuția, iar el nu a reacționat în nici un fel, l-am întrebat ce se întâmplă. Îl durea spatele, nu se simțise bine în ultima vreme. L-am întrebat cum mai merge cu scrisul și mi-a spus că merge. Deocamdată e ocupat cu niște articole despre nivelul de pesticide din produsele din magazine, pe care dorește să le vândă, dar că simte că se află pe drumul cel bun. Își cumpărase un computer performant, căci avusese unul vechi de șapte ani, iar acum era mulțumit. L-am întrebat dacă are familie și mi-a spus că este divorțat. Niciodată nu abordasem aspectul acesta. Viața lui personală.

Mi-a spus că în această ceainărie obișnuia Kyo să vină. Comanda ceai verde cu iasomie și se așeza exact la această masă. A lovit de trei ori la rând cu palma în tejghea cu un zâmbet frenetic, când a spus asta. „Lua o carte de versuri de pe raft și citea. Îi plăcea Kavafis.“

Irina Rau fusese văzută în berăria locală, unde mergea o dată pe lună, comanda tot timpul ciolan cu varză și bea două beri nefiltrate de fiecare dată. Venea singură.

„Cine este acest Johannes?“, a întrebat scriind numele acestuia pe marginea caietului său de însemnări de nenumărate ori, de parcă încerca să-l memoreze.

„Kyo este greu de cunoscut“, am comentat fără să îi pot răspunde la întrebare.

„Tatăl lui nu mi-a spus nimic de el. E prima oară când îi aud numele. Nici mama lui

nu știe nimic. Coleg de serviciu nu cred că este, i-am trecut pe toți în revistă și nu avea relații apropiate cu nici unul. Era distant și toți îl considerau rece. În afară de asta, nu era nici unul cu numele acesta, sînt absolut sigur, cel puțin la el în departament.“

„Vom vedea cine este. Nu ne rămâne decât să aflăm.“

L-am condus acasă cu mașina pe domnul Bernard în acea seară. Am mers mai întâi până la mine ca să iau cheile și să anunț, și chiar și această distanță a părut prea mare ca s-o parcurgă pe jos în starea febrilă în care se afla, de aceea m-am felicitat pentru hotărâre.

Se făcuse noapte. Am oprit în parcare din fața clădirii în care locuia și mi-a indicat cu vârful arătătorului niște geamuri. Acolo era apartamentul lui. Am vrut să aprind lumina ca să îi scriu adresa chiropracticianului meu și am început să pipăi primprejur căutând butoane de existența cărora nu știam. I-ar fi făcut bine la spate, eu îmi dusesem copii acolo de fiecare dată când se loviseră sau avuseseră vreo altă problemă cu oasele. Dar nu știam cum să aprind lumina.

„Este o mașină nouă“, i-am explicat domnului Bernhard, căruia îi simțisem uimirea mută. „De abia am cumpărat-o, încă nu sînt familiară cu ea.“

„Aaa, așa deci“, a făcut acesta. „Asta explică mirosul.“

Am găsit ca soluție să deschid portiera. S-a aprins mica lumină din dreptul acesteia și am putut mângăli pe un bilet un număr de telefon. L-am rugat să mă țină la curent cu starea sănătății sale și l-am lăsat să iasă și să dispară în întunericul dens.

Chiar a doua zi l-am contactat pe prietenul lui Kyo. De numărul lui de telefon a făcut rost domnul Bernhard, care avea, se pare, talentul să facă rost de orice. A răs când l-am întrebat cum a reușit să-l afle.

Johannes a ieșit pe ușa clădirii cu pereți de sticlă a companiei de asigurări Alianz și s-a îndreptat direct spre mine, ceea ce mi s-a părut de-a dreptul ciudat, căci nu mă mai văzuse niciodată. Mi s-a adresat cu siguranța unui om care m-a recunoscut, dar nu l-am întrebat ce anume i-a dat siguranța asta în privința mea, mi s-a părut că dacă las ne-menționat acest fapt, se va dezvolta mai departe, ducând spre căi de comunicare nebănuite. Am întreprins o plimbare mai lungă împreună, justificându-mi alegerea sa prin faptul că nu este încă în stare să se afle printre oameni, ceea ce ar fi rezultat automat dacă am fi intrat într-o cafenea. Dar asta a picat bine, căci nici eu nu doream să intru nicăieri. Luasem prânzul acasă, împreună cu cei trei băieți și mâncasem supă de roșii cu creme fraiche și quiche de ciuperci. Îmi povestiseră pe rând ce se mai întâmplase pe la școală și fiecare avusese ceva interesant de povestit.

Johannes purta un costum impecabil și o geantă de piele care arăta foarte scumpă. Pantofii lui corespundeau într-un totu aparitiei sale generale ca persoană. Un tânăr cu viitorul în față, de condiție foarte bună, ieșită din comun așa putea spune. Mi-a făcut semn spre un Porsche, spunându-mi că îi aparține, dar că mai bine ne continuăm drumul pe jos, căci îi vine foarte greu să se urce în acea mașină. Îi aduce prea multe amintiri în fața ochilor.

L-am întrebat cum rezistă acestei încercări, deși era evident. Chipul lui rămăsese fără expresia standard cu care ieșise pe ușa firmei, adevăratul lui chip dezvăluindu-se cu simplitate.

„Foarte bine“, mi-a spus. „Adică, având în vedere circumstanțele...“

„A venit pe nepusă masă, înțelegeți“, a început el pe măsură ce înaintam pe Dachauerstrasse să ajungem în vechea Grădină Botanică. Era frig, dar asta nu părea să

ne deranjeze pe nici unul din noi. „Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea lui.“

Am simțit cât de dezamăgit și trădat se simțea. Am simțit câte resentimente adunase pentru Kyo. Simțeam furie în el.

„Plănuisem să mergem în vară într-o călătorie prin Europa, plănuisem atâtea... Fusesem cu o sâmbătă în urmă la agățat într-o discotecă... Părusese atât de fericit. Nu mi-a vorbit niciodată să aibă probleme, vreo supărare, vreo tristețe... nimic.“

Am simțit toată furia pe care o avea pentru prietenul său care se dovedea că trăise într-o lume doar a lui, pe care nu o deschisese nici măcar pentru el. Se simțea înșelat, păcălit, umilit. Crezuse că prietenia lor este mai adâncă, avusese iluzia că însemnaseră unul pentru celălalt foarte mult, că se sprijiniseră, că se ajutaseră, că fuseseră mereu prezenți unul pentru celălalt. Crezuse că nu există secrete între ei, că au ceva puternic în viață pe care să se bazeze. Și deodată visul ăsta explodase. Prietenul său cel mai bun fusese un necunoscut care trăise o viață dublă, care fusese nesincer cu el, distant, îl ținuse departe de problemele sale reale și de cercul său strâns de intimitate.

„Ce-a crezut?“, a izbucnit deodată. „Că n-o să-l înțeleg? Că sînt atât de tâmpit încât nu pot să-l înțeleg? De ce n-a vorbit niciodată cu mine? De ce nu mi-a spus ce-l apasă? De ce n-a avut încredere în mine?“

Nu-i puteam răspunde la aceste întrebări. I-am simțit suferința, întrebările torturante și dorința disperată de a găsi o explicație.

M-a invitat sus la el pentru un ceai. Nu l-am refuzat. Am trecut pe lângă un vecin, iar Johannes a salutat. Vecinul i-a aruncat o privire goală și-a trecut mai departe.

„Vecinii nu știu cum să se poarte cu mine acum, unii mă ignoră pur și simplu și se prefac că nu știu nimic. Evită situația, nu au idee ce anume ar trebui să spună sau să facă. Alții se poartă cu mine de parcă aș fi vinovat. Este adevărat că ne mai

și certam și se auzeau scandaluri de la noi, dar nu cred că ăsta este motivul pentru ceea ce a făcut... Vreau să mă mut de aici, am dat deja anunț în ziar să închiriez acest apartament. Doresc să plec cât mai departe de acest loc. Îmi caut slujbă în Berlin. Dacă aş pleca în State ar fi și mai bine. M-am interesat de slujbe și acolo... Dar cu criza e dificil.“

Apartamentul lui era futuristic mobilat, păreai să intri în altă lume, era spațios, era apartamentul cuiva cu mijloace materiale ieșite din comun și i se potrivea perfect.

„Credeți că din cauza mea a făcut asta?“

L-am privit șocată. Am bâlbâit șocată că nu cred așa ceva, că orice l-ar fi împins la asta, a fost o alegere personală și că el nu putea fi responsabil de viața altcuiva. Că nu are sens să își aducă singur asemenea acuzații nefondate.

„Relația noastră mergea cât se poate de bine din punctul meu de vedere, astfel de certuri sînt inevitabile, dar aveam o relație puternică. Poate am spus sau făcut ceva... Nu știu, nu am idee... Nu a părut niciodată dificil sau ușor de rănit. A părut mereu foarte echilibrat, cu picioarele pământ. Eu am fost cel dificil, el cel puternic. Poate că am fost prea mult pentru el, n-a mai suportat, poate în ascuns era torturat de către mine... Dar nu a spus niciodată nimic, nu mi-a zis niciodată că ar dori să se despartă de mine... Din contră, părea fericit...“

I-am repetat că această tortură din partea lui mi se părea inutilă și în mod sigur nu ducea spre nimic bun. Mi se părea auto-destructiv ceea ce făcea. Dar pe de altă parte mi-am dat seama că nevoia lui de a vorbi era uriașă. De a prelucra în cuvinte ceea ce se întâmplase. De a exprima toată această singurătate, frică, depresie și disperare care-l măcinau.

„Îl așteptam în acea zi. Gătisem pentru el vegetarian, niște legume la grătar și

preparasem diverse sosuri, era obsedat de greutatea sa și avea grijă ce mânca, luasem o sticlă de vin bun. Preparasem un desert grozav cu cremă de fistic. Dar deodată am devenit nervos. Mă tot uitam la ceas și nu înțelegeam de ce nu sosește. Deodată m-a apucat un presentiment. Am simțit că ceva se întâmplase. Am simțit adânc în mine că se petrecuse ceva foarte rău. Am sunat la el și mi-a răspuns proprietăreasa, ceea ce m-a surprins. M-am întrebat ce caută ea la el în apartament, nu era ceva normal, deși știam că au o relație apropiată. Mi-a spus că lui Kyo nu îi merge bine în moment și că nu poate veni la telefon. Am rugat-o să mi-l dea totuși la telefon. Mi-a spus sec că asta nu este posibil în acest moment și mi-a închis telefonul. M-am suit în mașină și am condus imediat până acolo. Când mi-a deschis, s-a albit la față și atunci mi-am dat seama că ceva foarte-foarte rău se întâmplase cu Kyo. Nici nu a fost nevoie de cuvinte.“

M-am ridicat și m-am așezat pe canapea lângă el. I-am pus mâna pe braț, iar el nu s-a ferit. Nu mi-a împins mâna.

„Știu că avea niște probleme la slujbă, dar nu grave. Existaseră niște conflicte, știu că nu se simțea bine unde lucra. Dar nu mi-a spus de nimic așa de grav încât să-l împingă la așa ceva.“

L-am întrebat ce conflicte și mi-a povestit că nici el nu are idee exact, pentru că lui Kyo nu îi plăcea să vorbească prea mult despre el, nimic nu părea destul de important ca să fie detaliat foarte tare. Era mereu vesel și liniștit. Orice problemă părea minoră și acceptabilă.

„Dar taică-su... Taică-su este un individ rece ca gheața. Deja a eliberat apartamentul lui. A aruncat toate lucrurile de acolo, mobilă, tot. M-a sunat imediat după sinucidere să-mi ceară actele mașinii, chei și ce mai avea Kyo pe la mine. Kyo nu mi-a

povestit prea mult, dar tatăl lui mi-a făcut o impresie extrem de proastă. Mi s-a părut total indiferent la ce se întâmplase, calculat și pragmatic. Kyo avea o asigurare de viață pe numele surorii lui, mi-a explicat, și ca să poată beneficia de ea, trebuia luat de la doctor sau psihiatru o adeverință care să îl scoată nebun. M-am opus la asta, evident. Kyo nu era nebun, nu era nici măcar dezechilibrat ori depresiv... Nu avea înclinație spre nici o tristețe de nici un fel. Când mi-am exprimat părerea, a început să răcnească la mine, a dat vina pe mine, că din cauza mea a făcut ce a făcut, că l-am corupt cu perversitatea mea și l-am transformat într-un homosexual și că murdăria mea l-a împins de pe Pod... Dar tot nu am cedat. Nu pot mototoli amintirea lui Kyo. Nu era nebun și nu am de gând să îl scot nebun pentru bani. În afară de asta eu știu că Sandy nu are nevoie de acești bani.“

Mi-a arătat pe pat un cadou.

„Vă rog să-l deschideți.“

Am ezitat.

„Nu, vă rog mult... Vă rog frumos să luați pachetul acela nenorocit și să-l deschideți.“

Am ridicat pachetul în mâini și mi-a luat ceva până să mă hotărăsc să sfășii hârtia. Erau cărți. Cărți rare, mi-a explicat Johannes, pe care Kyo și le dorise foarte mult.

Era și un bilet înăuntru.

„Citiți și biletul, nu mă deranjează.“

Pe bilet scria „Manuel, cocotă masculină... Te iubesc... Iubesc iubirea noastră cu dragoste...“

„Scuze pentru limbaj“, mi-a spus Johannes cu un zâmbet timid. „Dar uneori lucrurile așa își găsesc modul de exprimare. Pur și simplu așa și nu altfel.“

A luat o gură din ceaiul lui, apoi mi-a explicat de ce îl numea Manuel, că nu i se

părea că i se potrivește Kyo, era al doilea său nume. Manuel... Mi-a povestit că ziua de dinaintea sinuciderii și-o petrecuseră împreună, făcuseră cumpărături, luaseră printre altele băutura asta turcească din iaurt car îi plăcea lui Kyo atât de mult, Ayran. Împrumutaseră „The Wrestler“ și se uitaseră împreună mâncând alune și migdale prăjite cu ardei iute. Că lui Kyo îi plăcea foarte mult să-și petreacă timpul în grădina unui prieten comun, că se ducea acolo chiar și când acesta nu era acasă și stătea în grădină. Prietenul avea o casă din anii 30, foarte mare, cu o grădină amenajată de un profesionist în stil japonez, de un designer de grădini. Avea un lac cu pești și sculpturi și flori minunate aranjate.

„Nu voi putea trece absolut niciodată peste asta, niciodată“, mi-a mărturisit în acea seară Johannes.

L-am întrebat dacă știe ceva despre copilăria lui Kyo și mi-a zis că nu îi povestise nimic deosebit, presupunea că a avut o copilărie obișnuită. Întrebat despre relația acestuia cu tatăl său, pianistul, a afirmat fără să ezite că între cei doi exista o relație absolut normală. Se vedeau o dată pe an și era totul okay, nu exista nici un motiv de animozitate, o relație obișnuită tată-fiu, dar mi-a amintit de părerea lui despre el. Kyo nu se plânsese niciodată și nu comentase nimic din care să reiasă un alt lucru. Întrebat despre Sandy, sora lui Kyo, Johannes a oftat, și-a spus că aici e altceva. Fata o luase încă de la doisprezece ani pe arătură, dar nu era vina nimănui, fusese întru totul alegerea ei. Părerea lui personală despre Sandy era că trebuia urgent internată într-o clinică psihiatrică pentru a fi oprită cât mai curând din a-și face singură rău.

La plecare mi-a zis: „S-au făcut 38 de zile. Treizeci și opt de zile fără el. De când m-a lăsat singur. De când m-a părăsit. Nu numai că trebuie să găsesc un sens pentru moartea lui, dar trebuie să găsesc acum și un motiv pentru a trăi mai departe...”

Mi-a spus că se ducea să își cumpere un palton... ori alte haine. Trebuia să facă ceva, ceva cât mai prozaic, care să-l țină ocupat. Noaptea erau pentru el cele mai grele, când nu mai exista nimic între el și toate gândurile care-l copleșeau. Nimic care să-l distragă, nimic care să-l țină ocupat.

9

Când am ajuns acasă, am descoperit în cutia poștală scrisoarea pe care o așteptam. Cu aproape două săptămâni în urmă îi scrisesem unei vechi prietene de-a Danielei, a cărei adresă avusese domnul Mateus bunăvoința să mi-o pună la dispoziție, după scurta noastră întrevvedere. În această scrisoare am făcut apel la toate cunoștințele mele de limbă engleză și după cum se vede, nu fără roade. Mă aflu în fața scrisorii mult așteptate, despre care speram să-mi răspundă la nenumărate întrebări, mai ales la întrebările la care Dani nu fusese în stare să răspundă.

M-am așezat la masa din bucătărie cu un ceai în față, am luat cuțitul pentru scrisori și am tăiat cu grijă.

Un scris îngrijit mi-a întâmpinat privirea, creându-mi o senzație de bine. Mă aflu în fața unei persoane adunate, capabilă să-mi furnizeze acele detalii care mie, ori domnului Bernhard ne scăpasera, să ne deschidă o fereastră spre viața necunoscută a Danei.

După formula introductivă de politețe, scrisoarea continua așa, iar eu o să traduc acum fără să redau și greșelile de limbă engleză:

„Stimată doamnă, o cunosc pe Dani din clasa a cincea, dar abia în clasa a șasea ne-am împrietenit foarte strâns. Din păcate prietenia dintre noi s-a frânt acum un an

și de atunci nu am mai avut nici cel mai mic contact. Înainte de asta, de câte ori a venit în România ne-am văzut și am mers la masă împreună, ori am băut un ceai, ori bere prin vreuna din multele terase din București. Într-unul din ani a stat chiar la mine în apartament.

Ea a copilărit în Giulești, un cartier rău famat al Bucureștiului. Avea un apartament minuscule, urât mobilat, iar mama ei lucra ca muncitoare în fabrică. Aveau un covor persan în sufragerie, niște cămaruțe mici nezugrăvite de ani de zile, linoleum peste tot, nici urmă de gresie ori faianță în baie. Bucătărioara era așa mică, încât abia aveai timp să te miști în ea. Mama ei gătea o mâncare de cartofi cu pui, în care pulpele erau înjumătățite și aripile de pui la fel. Ori primeai o ciorbă lungă. Deasupra canapelei din sufragerie atârna un tablou cu un coș cu fructe. Un ciorchine de struguri aurii acapara trei sferturi din acest tablou. O vitrină cu bibelouri și câteva ceșcuțe chinezești stătea chiar lângă televizor. Peretele din spatele canapelei era mereu mușcăit de la o țevă care era regulat înlocuită dar ceva era mereu cu ea în neregulă. Asta dădea și mirosul dominant al apartamentului. La ea în cameră avea un dulap, un pat de o persoană și un birou de când era mică.

Imaginați-vă cartierul acesta de blocuri gri, de pe care cade tencuiala, cu străzi pline de hârtoape și vecini țigani, cu rufe agățate la uscat în balcoane. De câte ori am rămas la ea la masă am mâncat doar mâncare de cartofi. Daniela mi-a spus de multe ori că mama ei este o bestie, dar mie mi s-a părut o femeie amabilă și normală. Sau aproape normală. Era gri, ștearsă mai degrabă, deși simțeam în ea aceeași angoasă existențială ca și în Daniela, de aceea am presupus că este moștenită, dată mai departe pe linie maternă. Tatăl ei murise, dar am înțeles că fusese un om deosebit. Duceau o viață foarte retrasă, dar măcar pe linia de plutire. Singure, între ele, cu vizite puține.

Mentțineau contactul cu câteva rude, o viață simplă. Ea fusese o singură dată la mare în concediu în toată viața ei, nu știa ce e aia să pleci pe undeva, veniturile lor erau cu mult prea mici. Chiar și eu am fost la ea în casă de patru ori în toți acești ani. Păreau să se rușineze, să se înspăimânte chiar, în momentul în care cineva dinafară le păsea în casă. Erau atât de neobișnuite încât deveneau crispate, aproape isterice. Într-una din vizitele mele, pe lângă mâncarea de cartofi fără gust am primit și câteva lingurițe de dulceață de nucă verde. Le era teamă de lumea de afară, de privirile lor indiscrete în casa în care locuiau. O problemă văd în faptul că ele erau de fapt originare din Cluj. Iar asta a fost un hop în relația noastră din totdeauna. Înțelegeți, toți provincialii ăștia care vin să distrugă Bucureștiul, cu lipsa lor de educație, cu accentul lor penibil și lipsa de respect pentru București. Se vede că nu sînt de aici și că n-au nici un drept să aglomereze inutil acest oraș minunat care ar fi cu totul altceva dacă hoardele astea de țărani și țigani nu ar fi năvălit în el să ne ia locul în autobuze și pe stradă. Dar am trecut cu vederea diferența aceasta dintre noi.

Ruptura a intervenit în relația noastră când am simțit amîndouă că orice cuvînt în plus între noi nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Ce sens avea să ne jignim mai mult decât o făcusem deja? Problema ei principală este că a uitat de unde a plecat. A uitat cine era aici și ce viață ducea. Acea viață care acum ei îi pute.

Foarte multă vreme am regretat totul. Am regretat că am cunoscut-o, că am fost prietenă cu ea vreodată. Nu-mi vine să cred nici în ziua de azi că i-am oferit atîta putere de a mă răni unui om care nu a meritat. Mi-am dat seama că eu sînt precum copii aceia din filme care au prieteni imaginari. Eu de fapt n-am avut o prietenă în ea în acest răstimp. Dani cea reală s-a dovedit a fi cu totul altcineva decât credeam.

Este foarte greu să explic despre ce este vorba. Poate că unele lucruri nu trebuiesc

spuse, iar cuvintele sînt de prisos. Prin cuvinte am putea face ca prietenia dintre noi să pară mai rea decât a fost, sau mai bună, ar putea distorsiona realitatea într-un fel neplăcut. Cuvintele au darul acesta. Aș putea povesti cum ne petreceam timpul împreună, încercând să fac să reiasă ce a fost fals în toată această poveste. După cum toată lumea știe, o prietenie de zeci de ani de zile, construită cu greu, se poate destrăma în câteva clipe din cauza unor cuvinte prost alese, ori a unor mici detalii jignitoare. La noi s-au adunat în timp argumente de toate soiurile care au crăpat puțin câte puțin carcasa prieteniei noastre și a fracturat-o până iremediabil.

De exemplu am mers odată împreună într-un magazin când ea a venit în București, iar ea era îngrozitor de nervoasă, doar că nu dădea din picior, dar avea toate celelalte semne exterioare. Cu alte cuvinte putea să facă lucruri cu mult mai interesante, iar eu o rețineam. Ce o interesau problemele mele, că am eu nevoi de cutare lucru sau cutare, ea vroia să se plimbe prin București, iar eu o rețineam.

În momentul în care a plecat, mai aveam puțin și-o împingeam în fața autobuzului. A venit plină de figuri și de aere și după ce că era să mă sinucid de plictiseală, mi-a interzis să vorbesc cu cineva despre ea. De parcă ar fi interesat pe cineva ce face. Fusesse din totdeauna singură, nu tu prieteni, nu tu nimic. Toți au fugit de ea.

În afară de asta, mi-a povestit că făcuse sex cu un drogat care i-a furat din casă, îi furase geanta, îi furase verigheta și individul ăsta se mai mândrea și că futuse întreg orașul. S-a întâlnit cu el timp de șase luni. Mi-era silă să ating lucrurile din propria mea casă. Nu știam ce să fac.

Mi-a venit s-o azvârl afară chiar de-a doua zi. Cu tot cu bagaj direct în stradă. M-am întrebat ce-am căutat oare cu o individă de așa joasă factură?

Încă un lucru care mi s-a părut deosebit de enervant, este că-i citează mereu pe

alții. Din cărți mă refer. E genul de om care îți vine mereu cu probleme penibile, drame-pseudo-intelectuale, complicații sclifosite. Plus atitudinea ei „I’m too good for school“. Cred că este de înțeles de ce m-am săturat în final de micile ei povești în care răzbate orgoliul și îngâmfarea și felul ei în care încearcă în permanență să demonstreze tot timpul ceva. M-am săturat să-i găsesc mereu scuze. Tot timpul s-o înțeleg, să caut circumstanțe atenuante.

Cum am mai spus, ea nu are nici o prietenă în afară de mine și nici pe mine nu mă mai are. Eram ultima care îi rămăsese, iar asta doar datorită calmului meu imperturbabil, generozitatea și bunătatea care mă definesc. Eram conștientă că a avut mereu o poziție ambivalentă față de oricine, chiar și față de mine. Ea trebuia automat să urască pe oricine, chiar dacă se întâmplase cu o zi în urmă să se simtă nemaipomenit cu persoana respectivă, devenea paranoică, făcea scenarii absurde în spatele cuvintelor respectivei persoane. Era incapabilă să aibă încredere în altă ființă umană. Apoi, aveam impresia că nu poate vorbi despre absolut nimic cu sinceritate și simplitate. Totul trebuia să fie deosebit de flamboiant.

Dar cum am spus, în final m-am simțit obosită și dezgustată de toate incertitudinile, nesiguranțele și complexele ei. Eșuam tot timpul în niște discuții tâmpite. Eu am tot încercat să-i spun că este o „Drama Queen“, că face din absolut orice o dramă, când lucrurile sînt deosebit de simple. Am sfătuit-o să se angajeze în Germania, când am înțeles cât de rău îi merge, să se integreze și ea într-o structură socială, să nu mai trăiască așa ca o sălbatică. Dar ea spunea că băiatul ei e prea mic deocamdată. Că trebuie să fie acolo pentru el. Că are nevoie de ea.

Trebuie să înțelegeți un lucru: Dani când face ceva, nu face în liniște, în intimitate, pentru sine, ci face ca să se laude tuturor cu ce face ea. Nu este niciodată la pace cu

sine însăși. Parcă ar încerca tot timpul să spună: uite cine sînt eu, uite ce fac, eu ascult Bach, îl citesc pe ixulescu., de parcă Bach sau ixulescu ar spune ceva despre ea, ar hotărî ceva în favoarea ei. Tot ce face ea este o încercare disperată de a se identifica cu imaginea intelectualului rasat despre care tot vorbește și dorește să devină. Intelectual rasat? Nici nu înțeleg de unde a scos expresia asta. De parcă ixulescu pe care mi-l cita ar fi scris ce-a scris doar ca să arate lumii întregi cât de deșteaptă este această Dani de e capabilă să-l înțeleagă, sau Bach să o ridice pe ea în palme și să o arate lumii că ea îl ascultă și îi înțelege muzica. Transformă totul în ceva ce numai ea poate să înțeleagă. Îi transformă pe respectivii în iubiții ei, care au existat și creat pentru ea. Este un om fals și plin de pretenții, dar în sinea ei, în interiorul ei, cunoaște foarte bine adevărul. Așa cum îl cunosc și eu.

Pot afirma cu certitudine asta despre Dani: este foarte copilăroasă. Vârsta ei este de 15 sau 16 ani. Îndrăgostită de sine, avidă de admirație, de cuvinte frumoase. Dornică să se expună, să se transforme într-o mică divă, să se prezinte drept o biruitoare, o învingătoare. În realitate este un om foarte singur, care a trăit multe, care a avut o viață complicată. Plus că mă plictisesc oamenii care au aceleași probleme din totdeauna. Aceleași probleme de iubire. Probleme amoroase din nou și din nou. Dacă vă uitați în jur, asta o să vedeți. Tot felul de păsărici gata să vorbească despre problemele lor în amor. Eu sînt singură, dar nu vorbesc toată ziua despre asta. Ea e căsătorită și e mai singură decât mine.

Poate că ar fi timpul să încetăm să fim atât de dobitoci, ca să putem în sfârșit să-i înțelegem și pe ceilalți. Să încetăm asta ca să putem înțelege că existența celorlalți este reală, deși n-o experimentăm personal. Poate în felul acesta o să-i lăsăm și pe alții să vorbească. Eu i-am tot repetat de câteva ori, dar ea n-a înțeles niciodată: „Tot

vorbești și vorbești, și vorbești.“ Plecam obosită de la fiecare întâlnire cu ea și i-am spus de multe ori că este un vampir energetic, că relația cu ea mă stoarce de energiile vitale.

Soțul ei este un domn, să fie clar, după câte ați văzut și dumneavoastră. Un domn distins, cu o situație nemaipomenită, cu casă, care-i oferă absolut tot ce și-ar dori o femeie. Mie mi-a căzut cerul în cap când l-am văzut, am rămas cu gura căscată. Este cultivat și bine educat, neamț, ce să mai, hai s-o spunem pe șleau, nu ca bădăranii noștri de români care sînt și urâși și au și prostii în cap. Cu maniere și umblat prin lume. Era bine și ca înfățișare, adică, ce să mai, corpul acela și umerii. Aspectuos bărbat, nu o să pot înțelege niciodată de ce Daniela a făcut ce a făcut. Nu avea nici un motiv, nu i-a dat nimeni nici un motiv, doar atracția ei către tot ce-i negativ. Eu aș da orice să-mi găsesc un fraier care să mă țină acasă fără să fac nimic. Cred că mi-a trimis o dată o fotografie cu drogatul ei, dacă doriți pot să v-o trimit, mi-a venit să vărs. Daniela și-a fost mereu propriul dușman. Nu pot să înțeleg cum de nu a reușit să fie o soție bună acelui om extraordinar, generos, care a luat-o așa cum e ea, să nu mai amintim, nici măcar nu e nemțoaică, o sărăntoacă din București și nici măcar nu e de vreo frumusețe extraordinară, e o femeie absolut obișnuită. Dacă te uiți bine la ea, vezi câte defecte are, chiar dacă la prima vedere îți răpește atenția. Parcă ochii nu îi sînt chiar simetrici, avea pe burtă cam multă grăsime și picioarele prea groase. Plus că nu știe să se îmbrace, să fie feminină. Ce-i cu stilul ăsta șleampăt? O femeie trebuie să-și pună niște ruj pe buze, să-și facă unghiile, nu să și le taie în carne, să poarte o fustă, un toc, nu să iasă pe stradă așa cum s-a trezit din pat. În fine, nu puteai să spui că e fantastică. Banală, da, banală, ăsta-i cuvântul potrivit. Știu femei de o mie de ori mai frumoase ca ea, care ar fi meritat mai degrabă să se afle în locul ei și ar fi știut să

aprecieze viața care li i se oferea. Chiar și eu arăt cu mult mai bine și ca să vă conving, vă atașez o fotografie. Am 1.85, 60 kg. Dacă aveți vreun prieten sau cunoscut singur, puteți să i-o arătați, nu mă deranjează. Știu să gătesc nemaipomenit, să fac curat perfect, sînt fidelă, de fapt sînt chiar virgină, pot lua oricând un atestat de la doctor, și știu să apreciez un bărbat la adevărata sa valoare. Sînt foarte respectuoasă. Prietenii spun că sînt plină de calități, dar deocamdată nu mi s-a întîmplat ceea ce merit să mi se întîmple. Totuși eu aștept încrezătoare, știu că ce-i al meu e pus deoparte. (Încă o calitate a mea: sînt o persoană deosebit de pozitivă și nu spun niciodată nimic rău despre nimeni.)

PS: A, și apropo, să nu cumva să uit, intenționez să pun pe picioare o afacere cu mașini. Am putea deveni parteneri dacă doriți. Nu e nevoie să-mi răspundeți imediat, gândiți-vă cât aveți nevoie, în absolută liniște, fără nici o presiune, la propunerea mea.“

10

Ce vreți de la mine?, m-a întrebat Dieter la telefon.

I-am explicat despre ce este vorba, despre ce doresc să discut cu el, iar el mi-a închis telefonul. A doua oară mi-a spus pe șleau ce anume pot să-i fac, mai degrabă. După o săptămână mi-am luat inima în dinți și l-am așteptat jos la scară, știind că trebuie să plece la lucru. Aflasem că lucrează în departamentul de marketing al unei firme. Locuia într-o clădire cu două etaje și mansardă într-o zonă frumoasă și liniștită. Era o construcție nouă cu aspect modern. Domnul Bernhard mi-l descriesese bine: un tânăr cu aspect brutal și gesturi nervoase. Blond, înalt, cu statură athletică. L-am recunoscut

imediat. Imediat ce a ieșit din scară, am știu că despre el este vorba. Arăta exact ca tăiat pe calapodul poveștii din care făcea parte.

„Este foarte ciudat“, îmi spusese domnul Bernhard. „Îi cunoaște pe toți trei actorii principali: o cunoaște pe Dani (a fost văzut în compania ei), o cunoaște pe Irina (erau vecini ei și aveau un conflict vechi cu grădina) și îl cunoștea pe Kyo, cu care fusese coleg în școală.“

Pentru mine povestea căpătase semnificații și mai adânci în momentul în care am aflat acest amănunt straniu. Nimic în viață nu este întâmplător, nu-i așa?, l-am întrebat pe dl. Bernhard.

„Nu știu. Nu știu dacă această coincidență duce undeva.“

„Incredibil, ce lume mică“, am exclamat.

„Nu știu ce mi-a venit, când am început să strâng informații despre Kyo Kunz, frustrat mai degrabă de lipsa lor, am început să mă interesez de Daniela. Cineva din oraș mi-a spus că a văzut-o cu un individ despre care se știa că este dubios, unul pe nume Dieter. L-am verificat pe acest Dieter, ca să află că este în proces cu Irina Rau. Acest fapt m-a izbit și din momentul acela m-am apucat să mă ocup de Dieter.“

„Ai vorbit cu el?“

„Nu s-a putut, mi-a închis telefonul de fiecare dată. Dar am făcut mici cercetări.“

Am dorit de îndată să-l întâlnesc, să-mi încerc și eu norocul. Nu m-am lăsat intimidată cu una cu două. Aveam de gând să discut cu el cu orice preț. Poate pentru că sînt femeie și nu iau totul așa personal, în orice caz, l-am așteptat în fața scării, așa cum am spus deja.

„Domnule Thibault...“

S-a răsucit spre mine, a fost clar pentru o secundă că știe cu cine are de-a face,

sau că bănuiește, apoi și-a continuat drumul. Purta un costum și cravată, dar nimic nu putea îmblânzi tăietura aspră a trăsăturilor lui. Arăta straniu. Am alergat în urma lui și l-am prins din urmă.

S-a oprit.

„Căcat...“, a spus. „Na, atunci, bine.“

„Vă însoțesc până la tren, dacă nu vă deranjează“

„Oferă-mi o cafea, iubito, și îți stau la dispoziție.“

Și-a privit ceasul și a adăugat: să-i fut. Nu știu la cine se referea, probabil la colegii de serviciu.

„Nu doresc să vă creez probleme, să fie clar“, i-am spus încurcată.

Apoi am stabilit împreună o cafenea din centrul orașului ca loc potrivit pentru a discuta în liniște. Aveau prăjitură cu prune și gogoși cu vanilie. Îi propusesem ceainăria, dar a afirmat că ăla e un loc pentru ciudați.

Pe drumul până acolo, Dieter m-a întrebat dacă sînt măritată și a făcut tot felul de observații și m-a privit în așa fel încât am avut senzația stranie că îmi face avansuri. Trebuie să mi se fi părut având în vedere diferența de vârstă dintre noi. Totuși a făcut tot timpul pe parcursul întrevederii noastre observații deplasate și a lansat ipoteze nelalocul lor. Mi-a spus între altele că mă țin foarte bine pentru vârsta mea. Adevărul este că mă îngrijesc, deși nu exagerat, dar silueta mea este o preocupare pentru mine, hrănitul sănătos și o viață în general sănătoasă se numără printre preocupările mele generale. Pentru o clipă m-am simțit infatuată de atenția acestui tânăr sălbatic, apoi mi-am revenit cu picioarele pe pământ. Important în viață este să nu privești în sus, să nu privești în jos, ci drept înainte.

L-am întrebat dacă îl cunoaște pe Kyo Kunz, deși știam răspunsul, dar doream să

aflu ce are el de spus în privința asta.

„Aaa, nu, poate vag... Nu bine... Nu știu mai nimic despre el... E o cunoștință îndepărtată.“

Minciuna evidentă m-a izbit imediat. Mi-am pus întrebarea ce ascunde. Dar a refuzat să colaboreze, așa că l-am întrebat despre Irina și a spus că e o vacă bătrână, genul acela care „e ne-futută“ și are nevoie urgentă de o partidă de sex ca lumea. Limbajul lui Dieter m-a șocat, nervozitatea lui. M-am întrebat cum se descurcă la serviciu și cum se descurcă în general în viață. Părea un vulcan gata să erupă. N-a dorit să-mi vorbească prea mult nici despre Irina, mi-a spus că l-a dat în judecată vaca bătrână, că de aproape un an se târăsc prin tribunale, că avocatul ei este un nemernic și că ea are mania proceselor odată ce lucrează în biroul unui avocat. Că nu poate să facă nimic, că la cel mai mic zgomot imediat îi bate în perete, că i-a tăiat niște tufișuri de trandafir care erau pe proprietatea lui și că, na, ce-i drept, el i-a otrăvit pisica. L-am întrebat de ce nu se mută de acolo?

M-a privit ca pe o nebună.

„Scroafa asta bătrână și ne-futută să se mute, nu eu. E bolnavă psihic. Într-o zi a venit peste mine în grădină urlând și a încercat să mă lovească. Este un pericol public această individă.“

L-am întrebat de la ce a pornit conflictul între ei. Mi-a spus că de la o întâmplare haioasă. După ce a terminat de râs de unul singur, mi-a povestit. A răspuns unui anunț pe un site de profil, fără să știe că cea din spatele anunțului e chiar vecina sa. L-am întrebat ce spunea anunțul. A întredeschis ochii sub efortul de a-și chema memoria în ajutor și a spus: „Ea caută cuplu pentru futut, schimb de spermă, anal și bi. Sau așa ceva. Ceva în genul ăsta. Ne-am întâlnit într-un club și am avut un mic șoc amândoi

când ne-am dat seama că întâlnirea este între noi. Eu eram cu Daniela Mateus, reușise să plece de acasă sub pretextul că merge la dans cu niște prietene. Și scuză-mă, dar Irina Rau este mai înaltă decât mine cu un cap, iar eu nu suport femeile care mă fac să mă simt în inferioritate, plus că mie-mi plac femeile feminine, cu forme, dulci, nu prăjini asexuate ca Irina... Când i-am băgat mâna în pantaloni a făcut o criză de isterie, m-a lovit peste față și a fugit. Părea oricum beată. Dani a mea era cel puțin beată moartă. O plăcuse însă pe Irina, îi luase mâna și îi șoptea ceva la ureche, nu am putut auzi ce, m-am temut că îi povestește ceva despre mine.“

Apoi l-am întrebat despre Dani și mi-a rânjit. Rânjetul lui era dintr-o parte în cealaltă a feței.

„Daniela...”

A luat o gură din cafea, a privit afară spre oamenii care treceau în drum spre serviciu și cu același rânjet oribil a început:

„Grozavă curvă, nu-i așa? Ce țâțe are, scroafa! Ne-am futut ca dementii. E nebună după pulă, mereu udă între picioare. Îi place să fie călărită, nu glumă.“

„Deci ați avut o relație intimă?”

„Intimă?!“ A izbucnit în râs.

După ce s-a potolit, spre ușurarea mea, căci mă înspăimântase aspectul lui în timpul crizei de râs, adică, vreau să spun cu șirul acela de dinți, caninii alungiți și slițurile ochilor și tenul stricat, a început:

„Am agățat-o pe stradă. Arăta înfometată de pulă, arăta ca o partidă de sex reușită cu curu' ăla al ei și țâțele alea. Pot spune că e cât se poate de pasivă și stă să i se facă orice, îi place să fie dominată. Nu zice nu la nimic. E o curvă grozavă. E măritată cu nu știu ce boșorog răsufat care nici măcar n-o mai fute și nici n-o mai bagă în seamă,

dar nici n-o lasă să plece nicăieri, să facă nimic. M-am purtat cu ea ca și cu un animal. Am legat-o de pat într-o zi, am scuipat-o, am bătut-o. N-ai idee ce i-a plăcut. Nu se apără la nimic. În nimic. Așa sînt fetele astea din est, știi tu... Sînt cele mai bune în pat. N-au nici o limită. Am aranjat-o bine cu măciuca mea uriașă.“

„Cât timp a durat relația intimă dintre voi?“

„Relație intimă?!“ A rîs din nou și mi-am promis să nu mai repet formula aceea doar ca să nu-l mai văd rîzînd. „Cam un an. Deodată n-a mai vrut să se întâlnească cu mine.“

„Iar tu? Cum ai reacționat la veste?“

„Cum să reacționez? Am amenințat-o că-i voi spune tot lui bărba-su'. Ea e dependentă total de el. Nu tu bani, nu tu perspective, iar dacă ar fi să se despartă de el, i-ar lua copilul, că cine lasă un copil unei mame atât de instabile psihic? L-ar pierde imediat. Nici o instanță n-ar sta la discuții cu ea. Femeia e dintr-una într-alta de la un moment la altul. Râde cu gura până la urechi și în momentul următor începe să plîngă din același motiv din care râdea.“

L-am privit șocată. N-am știut cum să reacționez la cele povestite de către el. M-a durut ușurința cu care povestea aceste lucruri intime despre o altă persoană. M-a întristat gândul că povestește cu aceeași ușurință oricui, multor persoane care nu merită să audă așa ceva și care nu ar înțelege. Mi-am privit cana de cafea albă cu fund bej, am adulmecat aroma cafelei și am strâns în pumn pachetul de zahăr pe care nu-l folosesc de altfel niciodată.

„Ai pus planul tău în aplicare?“

„Nu, evident că nu. A mai trecut pe la mine, nu a fost nevoie. Dani e o fraieră, poți face ce dorești din ea, nu e nici măcar nevoie de forță. Zero încredere în sine.“

„Nu te-ai gândit că îi faci rău?“

„Nooooo... Îi place...“

Văzându-mi expresia de pe față a încercat să mă convingă:

„Chiar îi place, pe bune, iar eu am fost partea bună din viața ei, crede-mă. Mi-a povestit cum o violează bărba-su, crede-mă că aia era ceva de rău. Mi-a povestit cum se forțează în ea, în timp ce ea încearcă să se excite gândindu-se la alții, sau cum se uită pe ascuns la filme porno doar-doar s-o excita la bărba-su când o atacă peste noapte... Aia-i cu adevărat horror.“

Când am revenit cu întrebări asupra relației lui cu Kyo, s-a închis în el și nu a mai vrut să colaboreze. Și-a privit handy-ul, mi-a spus că trebuie să plece. S-a ridicat și a ieșit cu simplitate pe ușă, nu înainte de a-mi face cu ochiul și a mă întreba dacă vreau să-l însoțesc acasă să-mi arate cum se face o treabă. Am declinat invitația cu politețe, simțind față de el o repulsie profundă. A oftat, spunând că aș fi fost o partidă bună, că este absolut convins că sînt talentată. Că el își dă seama dacă o femeie este perversă după fund, iar eu sînt foarte perversă și precis am o pizdă îngustă. Am simțit cum mi se face pielea de găină și m-a luat amețeala. Noroc că a ieșit.

11

Mă întreabă câte stații mai sînt până la Riem, iar eu mă înroșesc până în vârful urechilor. Mă mai întreabă ceva, iar eu devin atât de nervoasă încât dau să o iau la goană. Îmi înfășor înapoi în jurul gâtului fularul pe care tocmai mi-l băgasem în geantă. Scot o carte cu gesturi nervoase.

El continuă să vorbească cu mine. Are o pereche de ochi uimitori, bleu-verzi-cenușiu, de o blândețe care mă face să roșesc a mia oară. Nu mă pot uita la el.

Are ochii aici, ca o carte deschisă, o carte care-mi comunică fără ocol că mi se oferă și că la rândul lui m-a citit perfect pe mine. Ce-mi lipsește, cine sînt.

Mă bâlbâi în engleză. N-am mai avut de mult ocazia să vorbesc engleza, dar își dă seama imediat că o vorbesc foarte bine. După accent e un american în München.

Singurătatea îi erupe din colțurile ochilor. E singur și nu mai vrea să fie singur. S-a urcat în acest tren, s-a așezat în fața mea, m-a privit și a înțeles.

Vine stația lui. Îmi arată prospectul pe care-l ține în mână. Merge să viziteze un magazin.

„*You wanna come?*“, mă întreabă.

După câteva secunde, îi răspund:

„*That's crazy.*“

„*Yes, that's crazy...*“, spune și îi simt dezamăgirea din voce.

Ar trebui să-i spun că eu, Daniela Mateus, sînt măritată, am copil și nu cred în divorț. Ca să nu-l descurajez la încercări din acestea viitoare. Poate că o să aibă noroc cu următoarea. Să-și împrăstie singurătatea aceea teribilă din colțurile ochilor. Dar nu am timp, trebuie să coboare. Stă în fața ușii, privindu-mă cu capul ușor înclinat, cu nenorocitul lui de prospect în mână. Aș vrea să-i explic că eu una nu cred absolut deloc în aventuri. Încep drept ceva nevinovat și apoi se transformă în dihănii... și încă ce dihănii...

Dar nu e timp. Așa că mă ridic și cobor cu el.

Kyo ajunge la timp pentru trenul de fără douăzeci. Afară este o dimineată cenușie de toamnă care apasă asupra orașului. Îți permite să fi anonim, o persoană fără identitate, doar o persoană urcându-se într-un tren. Orașul acesta face totul posibil. Te urci într-un tren venind de nicăieri, și te îndrepti spre alt nicăieri. Foarte mulți alți oameni fac același lucru ca și tine. O parte din acești oameni sunt chipuri cunoscute. Parteneri de tren. Obişnuinții trenului de fără douăzeci. De un an, de când și-a găsit această nouă slujbă, a apucat să rețină câțiva din ei. Bărbatul cu scurta roșie care citește mereu ziarul și nu privește deloc în jur. Femeia tânără cu căștile în urechi și geanta de piele luxoasă. Femeia blondă, fără vârstă, care zâmbește mereu. Turcoica ridicol îmbrăcată, cu păr foarte des ca o coamă, care-și așează mereu geanta pe scaunul de lângă ea indiferent cât de aglomerat ar fi. O așează larg deschisă acolo, iar el poate vedea sticla ei de apă, portofelul, pachetul de șervețele, umbrela mică, crema de mâini. Poartă mereu cizme lungi până la genunchi și ronțăie dintr-o pungă. Femeia cu basc roz pal și ochelari de soare pe orice vreme. Puștiul roșcovan și stângaci cu rucsacul uriaș. O serie de cunoscuți pe care nu-i cunoaște. Trăiesc împrăstiați în acest orașel și au în comun doar faptul că se îndreaptă împreună spre München cu același tren.

Privește pe geam. Vede șinele de tren, bariera. Rulote parcate la marginea drumului, fuioarele de fum de la coșurile de evacuare ale unei fabrici îndepărtate.

Kyo s-a așezat pe scaunul dinspre culoar, iar Johannes stă în fața lui, ținându-și geanta în poală. Poartă cămașă bleu pe sub palton, cravata gri închis și costumul lui cu reflexe metalice. Chipul lui nu poartă urmele dimineții, a toamnei, a vârstei. Este sobru, ușor sever, calm. Nu prea au ce să-și spună. Foarte multe lucruri îi despart. Dar

Johannes stă pe scaunul din fața lui, iar Kyo simte o senzație de confort. A dormit bine peste noapte. Visele l-au ocolit. Visele cele rele, care aduc spaimă.

În ziarul local pe care l-a cules din cutia poștală, citește un articol disperat despre o familie de italieni care au un restaurant în centru. Bârfele despre ei le-au distrus afacerea și nu mai știu ce să facă. Un italian din oraș a fost arestat pentru trafic de heroină, iar acum se crede că ei au legătură cu acesta. Oamenii cred acum că toți italienii vând heroină. S-a creat o atmosferă generală anti-italieni. Nimeni nu mai vine să ia masa la ei. Ba sunt întrebați pe stradă cum îi merge fratelui din închisoare, deși ei nu sînt absolut deloc înrudiți cu el. Familia de italieni speră ca în timp, aceste zvonuri să fie uitate, iar ei să își poată duce viața obișnuită mai departe. Nu doresc decât să își vadă de restaurantul lor pe mai departe și să trăiască în această comunitate liniștiți. Prin acest articol anunță și faptul că se oferă o probă de vinuri în sâmbăta care urma, iar toate vinurile sînt aduse din nordul Italiei, de unde sunt ei originari.

Lângă Kyo stă o femeie care miroase bine. Din când în când trage cu ochiul spre ea mânat de curiozitate. Femeia citește „*Bătrânul și marea*“ a lui Hemingway. În vagon este liniște, iar trenul gonește pe lângă câmpuri și copaci și clădiri. Alte trenuri gonesc din sensul opus. Pe străzile orașelor lăsate în urmă alți oameni își continuă viețile din care el prinde doar o secvență, o scurtă impresie fugitivă. Pe cerul gri trec păsări ce nu pot fi identificate. Avioane răzlețe.

Apoi Kyo îl observă.

Stă lângă ușă și nu pare să-l fi văzut. Inima îi stă. Nu știa că are acest traseu. Dar ce alt traseu putea să aibă? De când începuse să meargă cu trenul de fără douăzeci, nu-l întâlnise niciodată. Are un spate lat, e foarte înalt. Deși arătos, în orice caz atractiv, are fața vulgară, cu un ten mat, plin de cicatrice. Se cunosc din școala generală. Pe

vremea aceea Kyo locuia în München, până s-a decis pentru viața la țară. După ce-și petrecuse câteva ore la o crescătorie de cai cu un prieten, luase această decizie. Prietenul îl avertizase că nu este o decizie bună. Că o să-i lipsească viața mondenă și că o să se sălbăticească. Poate se sălbăticise deja. Mergea des să se plimbe prin pădure, se ducea des la munte. Schia cu plăcere și făcea drumeții pe bicicletă uneori de unul singur. I se părea că sănătatea i se îmbunătățise radical de când locuia în orașelul acesta mic. Se simțea alt om.

Dar acest bărbat, de aceeași vârstă ca și el, în jur de douăzeci și cinci, prieten cu el încă din școala generală, era acum o sursă de griji. Johannes l-a privit cu curiozitate, căci a perceput imediat schimbarea în atitudine a prietenului său și s-a răsucit spre ușă să vadă la ce privește. Kyo i-a făcut semn din cap să nu facă asta. A scuturat energic un „nu“.

Individul îi crease încă din școală o stare de nervozitate cu simpla sa prezență. Era din cei care îi terorizau pe ceilalți, un obișnuit al banilor lui de buzunar. Implicat în tot felul de afaceri dubioase prin școală și mereu un copil problemă. Fusesse testat pentru autism, apoi pentru ADHS, dar nu acesta se dovedise răspunsul. Se ajunsese la concluzia că doar era mai plin de viață decât alții. Kyo se dusesse la școală cu nenumărate mesaje de la mama sa că acest Dieter îl bătuse, îl lovisese cu piciorul în organele genitale, îi mâncase mâncarea, îi luase caietele, îl împinsese de pe scări, ori îl atacase în vestiar la piscină la ora de înot. Mai grav, la un moment dat fusese implicat în moartea unui puști retardat, care murise în condiții dubioase. El împreună cu încă patru prieteni și fratele lui mai mare. S-a bănuir că-l obligaseră pe puștiul de treisprezece ani să bea alcool, apoi l-au bătut crunt și l-au obligat să se arunce pe de Pod. Sau l-au aruncat ei, nu a fost clar. Unul din ei a declarat la poliție că

victima a fost la sfârșitul supliciului gata să se arunce de bună voie. Erau un grup de presupuși neo-naziști compus în primul rând din tineri fără ocupație, fără școală și fără viitor, doar câțiva dintre ei mai răsăriți. Doi dintre ei fuseseră condamnați pentru această faptă. Restul scăpaseră ca și cum nu se întâmplase nimic. Nu se putuse dovedi implicarea lor. Nu se știa dacă Dieter chiar făcea parte din grupul acesta de neo-naziști, el era singurul cu educație și care până la urmă reușise să ajungă undeva. Apartenența la el nu era ca și cum ai semna o condică. Afacerea rămăsese în ceață și se pierduse din memoria oamenilor. Ori, cei care își mai aduceau aminte despre adolescentul rebel pe nume Dieter, erau precum Kyo, dornici să nu vorbească despre asta.

Dar acum erau colegi de serviciu.

Nu erau la aceeași divizie, Dieter era la marketing, el la dezvoltare. Kyo nu avusese curajul să-l ignore, așa că se salutau și mergeau uneori la cantină împreună. Dieter rămăsese același golan pe care-l știa, deși se ascundea acum în spatele unei aparențe sub care era mai greu de depistat. Acum atinsese un nivel de rafinare deosebit. Ținea discursuri de cât de rău a ajuns Germania și cât de oribil este să trăiești aici și cum nu poți realiza absolut nimic în acest loc. Visul lui era să emigreze altundeva, deși acum, cu criza economică, devenise mai greu. Vorbea de femei în aceiași termeni ca în gimnaziu, în termeni de calități fizice și potențial sexual. Povestea fără jenă anecdote explicite cu femei, despre practici și cuceriri. Nu avea de gând să se așeze la casa lui, nu era de el, susținea. El dorea să-și trăiască viața. Și și-o trăia. Îi plăceau sporturile extreme, petrecerile, băutura și uneori cocaina. În fiecare conversație cu el revenea același leit-motiv: câtă băutură a fost aseară, în ce hal arăta casa celui la care se mutase petrecerea, cât de rupti fuseseră niște prieteni de-ai lui, cum vărsase din greșală într-o debara. Ce gagici fuseseră și cum una din ele îi făcuse sex oral pe

balcon.

Kyo fixează un punct pe geam și rămâne cu privirea pironită acolo. Nodul din stomac i se mărește, căci se apropie Feldkirchen. Nu știe ce să facă, o tensiune teribilă îi crește în mușchi. Simte că îl ia cu ameteală. Ar vrea să se mute pe scaunul liber de lângă Johannes, dar îi este teamă că mișcarea sa va atrage atenția. Că gestul va fi interpretat. Nu în mod fals, ci interpretat în mod corect. Se simte paralizat.

Se anunță Berg am Laim în difuzor, iar trenul oprește printre marfarele oprite pe liniile moarte. Muncitori în costume fosforescente trec printre ele. Turnul de sticlă al unei companii. Grafittiul de pe o clădire declamând ceva de nedescifrat. Apoi München-ul. Clădirile, mașinile. Câteva macarale agățate de cer. Turcoaica ascultă muzică turcească tare în căști, așezată pe un rând în față. Ritmurile orientale sunt audibile în liniștea compartimentului.

Apoi se întâmplă exact lucru de care îi era groază. Johannes se ridică, se apleacă și-l sărută direct pe buze. Lucrează la Ostbahnhof.

Kyo își intersectează privirea cu Dieter.

Nu din nou.

Nu asta.

Într-o fracțiune de secundă îi trece totul prin fața ochilor. Într-o singură fracțiune de secundă. Cum îl ignoraseră colegii la vechiul serviciu, cum nu-i răspundeau dacă îi întreba ceva, glumele crude pe seama lui, cum nimeni nu îl saluta, cum era sabotat în proiecte, cum colegii trimiteau rapoarte false despre el și era sărit la creșterea de salariu mereu. Cum i se dădeau proiecte pe care era imposibil să le facă în timpul necesar. Cum i se puneau întrebări crude și îi dispăreau lucruri de pe birou. Cum îl auzise pe un coleg spunându-le altora: dacă se dă degeneratul ăsta la mine, îl omor.

Apoi recomandarea către o colegă: dacă te culci tu cu el, poate redevine normal. Hăhăiturile de rigoare. Cum i se fereau din cale, de atingerea lui. Ca și cum ar fi fost contagios.

Se ridică în grabă. Nu știe cum poate trezi atâta dezgust, ură.

Când coboară, o vede. Este secretara avocatului la care a fost când a vrut să-și dea în judecată firma la care a lucrat. L-a privit în ochi după ce el i-a expus situația și i-a spus laconic: Și nu credeți că e dreptul lor să vă discrimineze? Irina Rau. Irina.

Nu o salută, trece mai departe.

13

Întâlnirea cu domnul Mateus nu s-a dovedit deosebit de bogată în informații, dar mi-am putut forma o opinie personală despre acesta. O iubise cu adevărat, nu, o iubea încă, o iubea foarte mult, așa cum putea el. Mi-a spus că în momentul în care o cunoscuse pe ea, fusese patru ani la rând singur. Frecventa prostituatele din Alamerstrasse din când în când, nu foarte des, dar îndestulător și îi venea greu să creadă că cineva o să mai reușească să se apropie de el, că el însuși o să mai poată avea încredere în cineva. Totuși a primit-o pe Dani cu brațele deschise. Era studentă nou venită în oraș, vorbea prost germana, dar ea i-a câștigat imediat încrederea, avea ceva deschis, sincer, spontan.

„Dragostea ei pentru mine a venit ca o salvare“, mi-a spus Sebastian Mateus. „M-a iubit foarte mult, chiar dacă nici ea nu și-a dat seama. Îmi pregătea în fiecare dimineață iaurtul cu fructe, chiflele cu brânza care îmi place mie. Aveam rutina noastră, stabilită în doi, de-a lungul timpului, înrădăcinată, din care nu mai ieșeam. Am fost fericiți.“

Mi-a povestit că înainte de a o întâlni, rudele și prietenii încercaseră să-l cupleze cu diverse femei, dar toate încercările se sfârșiseră prost. Pe una din femei chiar o dăduse jos din mașină în mijlocul rendez-vous-ului. Era obraznică și insistentă, de o calitate îndoielnică.

Întrebându-l ce părere avea despre ea ca om, mi-a spus că de multe ori s-a gândit că dacă el moare, ea n-o să fie în stare nici să completeze formularul să încaseze asigurarea de viață. Așa de incompetentă era. Apoi, am văzut pe chipul lui că regretă afirmația făcută. A luat o cu totul altă mină și a căutat în minte după alte amintiri.

Cu tristețe mi-a mărturisit că uneori îl uimeau observațiile ei stranii, că de exemplu într-o zi i-a spus ceva de genul: ori de câte ori vii spre mine, mă rănești. Vrei să mă îmbrățișezi, să mă săruți, dar întotdeauna sfârșești prin a mă lovi cu genunchiul sau cu cotul, ori cu capul. Că o apucă panica atunci când el vine spre ea. „Îmi declari dragostea ta, care include cinci sute de milioane de miliarde de kilometri săruturi, (aici domnul Mateus mi-a zâmbit timid), dar sfârșești prin a mă face să țip și a mă face să te împing departe de mine.“

Am zărit foarte multă tristețe în ochii lui când a citat-o, iar tristețea părea autentică. Mi-a spus că observase de la prima întâlnire tăieturile pe care și le făcuse cu ani în urmă pe brațe, dar că n-a consistat într-un impediment. Dani îi spusese că era gata să-ți reconstruiască viața, excluzând tot ce fusese nociv pentru ea.

„A fost o prostie s-o cred, nu-i așa?“, m-a întrebat cu un zâmbet amar Sebastian Mateus. „A purtat tot timpul o mască.“

Mi-a mărturisit că își face acum griji în privința lui Tim. La cea mai mică chestie va reacționa și el la fel ca mama lui? Purta deja putreziciunea mamei lui în el? Moștenise de la ea?

La întrebarea cum ar putea să-și descrie căsnicia, a răspuns că nici mai bună, nici mai rea decât a altora. Că ea era însă cea care se îndoia de dragostea lor, că avea atacurile astea de neînțeles pentru el, când ținea discursuri de genul: „Tu zici că mă iubești pe mine. Dar mă iubești pe mine când nici nu mă cunoști pe mine?” Mereu se întrista când începea ea cu nesiguranțele ei, cu nevoia asta permanentă de a se simți neînțeleasă și ne-iubită. M-a asigurat însă că nu avea nimic, doar suferințe imaginare.

Mi-a spus că l-a acționat în judecată pe domnul Kunz tatăl pentru daune morale. Dacă nu a fost în stare să-și crească băiatul ca lumea, să plătească. Dorea o sumă frumoasă pentru agonia prin care trecuseră din cauza sinuciderii lui Kyo și prin ce treceau acum, în prezent. Această dramă care nu mai părea să se sfârșească.

După ce-am plecat de la întâlnirea cu el, m-am dus acasă la o cunoștință din nordul orașului. Am simțit nevoia să mă relaxez și să-mi pun gândurile în ordine. Una a dus la alta, iar ea m-a pus în legătură cu o amică de-a ei care avea un magazin și o cunoscuse pe Dani și dorea să vorbească cu mine. Se răspândise prin oraș toată povestea și cu ce anume mă ocupam, așa că ieșeau la iveală mulți interesați să ia parte la jocul nostru. Vroiau să-și aducă și ei contribuția, fie că îi cunoscuse pe unul din cei implicați, fie că aveau o părere personală puternică pe care doreau să și-o exprime. Doreau să vorbească.

Așa s-a făcut că am fost pusă în legătură cu o prietenă de-a Danielei. Peste câteva zile m-am dus s-o întâlnesc. O fată supra-ponderală care are un motan obez și pisici de porțelan în curte. A dorit să nu-i fie menționat numele. „Nu știi cine o să fiu mâine, sau unde o să fiu mâine.” După fraza aceasta introductivă, mi-am dat seama că trebuie să fi fost prietene apropiate. Daniela era la fel, genul de om care-și pune nenumărate întrebări pe care nimeni altcineva nu și le pune, la nesiguranțe pe care

chiar dacă le are cineva, mai degrabă și le ascunde, le camuflează sub o pătură groasă de indiferență.

Mi-a spus ce îi povestise despre sine Dani într-una din zilele în care a venit la ea. Dani părea tot timpul deosebit de fericită și a întrebat-o la un moment dat cum de e posibil, iar aceasta a râs la cuvintele acestea. A comentat că problema este că e prea fericită. Iar când creierul ei este epuizat de atâția hormoni ai fericirii, dopamină, serotonină și ce-o mai secreta el, vine căderea. „Știi cum e să cazi de sus?“, a întrebat-o. „Încearcă să te arunci de pe un Pod.“

Cuvintele ei mi-au sunat straniu având în vedere tot ce s-a întâmplat și mi-au adus un gust amar în gură.

Îi spusese că „acum“ totul este fantastic, privește lucrurile printr-un microscop mental și se simte lovită fizic de atâta frumusețe, iar în momentul următor aceleași lucruri sînt jefuite de cel mai mic sens. „Trăiește cu asta dacă poți“, i-a zis Dani. A continuat, spunându-i că are percepții feerice, nepămîntești, doar așa, în plină zi. Ținând ochii deschiși. Cade în transă, ca un fel de iluminare. Apoi vine demonul. Demonul ei personal. E subțire, distins și are ochi negri. Se așează în fața ei pe scaun și zice: Hai să vorbim. Dar el nu vorbește. Doar ea.

Am întrebat-o câte știa despre această femeie, iar ea mi-a spus că destul de puține și nici nu fuseseră apropiate, de aceea a fost foarte șocată când Dani i-a făcut o astfel de mărturisire când i l-a adus pe fiul ei în vizită. Dar copii lor nu s-au înțeles și nu s-au mai întâlnit niciodată. Totuși a ținut să-mi spună că o plăcuse pe Dani, că o simpatizase pe undeva, așa stranie și intensă cum era. „Te băga în sperieți, nu?“

Am admis că da.

Am întrebat-o cum a cunoscut-o și mi-a povestit că intrase la ea în magazin să

cumpere ceva. Pe Tim îl pedepsise din vreun motiv să stea afară, nu avea voie să intre. Rămăsese în prag în timp ce ea trecea în revistă produsele și îi striga să se ducă acasă să cadă din nou pe scara interioară și să se lovească. „Du-te pe scări, să cazi din nou pe scări.“ M-am băgat, i-am spus că nu e frumos să-i vorbească așa mamei sale. Dintr-una într-alta se împrietenise cu Dani și ajunseseră îndeajuns de apropiate ca să cunoască o mulțime de detalii din viața ei.

Mi-am amintit de ceea ce mi-a povestit Dani când a venit la cafea la mine, un lucru care m-a impresionat, pentru că așa era ea, câteodată îți trântea una care te făcea să-i oferi simpatia ta necondiționată, anume că observase că adevărata chemare nu poate fi contrafăcută. „După ce l-am târât pe la tot felul de cursuri și stabilisem că băiatul meu este un pierde vară fără nici o șansă, am fost șocată și uimită, lăsată mută de pasiunea și implicarea și concentrarea pe care a arătat-o la prima oră de pian. Dar nu numai atât. Priceperea, urechea, îndemânarea de care nu l-aș fi bănuț. Mai presus de toate, bucuria pură, necontrafăcută, sălbatică pe care a afișat-o. Pasiunea pe care o simțea, care i se simțea în gesturi, în limbajul corporal, în graba răspunsurilor. Expresia de fericire absolută, brutală, de pe chipul lui. Învățătoarea lui mi-a spus că are foc în el. Acum m-am gândit că focul acesta ar putea să folosească la ceva. Că focul acesta are o destinație.“

Cunoscând-o, nu m-am putut abține să nu fiu de acord cu ea în multe privințe. Adică în privința felului în care se purta cu fiul ei și ce anume îi permitea acestuia. Am fost într-o zi cu ea să alegem un hamster ca surpriză pentru el. A preferat să meargă cu mine pentru că îi era teamă că dacă merge cu el o să fie nevoită să se întoarcă cu doi hamsteri sau cu un papagal ori cine știe ce altă idee i-ar mai fi venit acestuia iar ea ar fi trebuit să se supună capriciilor lui.

L-am așteptat în acea zi împreună să se întoarcă de la școală. A intrat în hol și părea nervos. Și-a trântit ghiozdanul de pământ și a început să zbiere că el vrea lapte cu cacao imediat. Daniela a trecut în bucătărie și i-a spus în timp ce punea laptele la încălzit că i-a luat un șoarece. În momentul următor Tim a izbucnit în lacrimi. Pe fața Danielei s-a putut citi confuzia ei. Adică ea îi făcea lui Tim această bucurie în sfârșit, așteptase atâția ani ca Sebastian să se decidă, iar el cum îi primise anunțul? „Ce-ai, dragă?“, l-a întrebat. „Credeam că îți dorești un șoarece...“ Eu stăteam blocată în ușă, neștiind ce să spun. Era oricum o treabă între mamă și fiu.

„Nu, nu îmi doresc un șoarece...“, a început Tim printre sughituri și urlete. „Eu îmi doresc un hamster.“

„Păi, hamster ți-am luat. Hamster, șoarece, nu-i același lucru?“

El a luat un aer important și îngâmfat și a declarat:

„Nu, șoarecele e șoarece, iar hamsterul e o suricată mai mică.“

„Bine“, dacă zici tu. „N-am știut.“

După ce lucrurile s-au liniștit, iar Tim a căzut în extrema cealaltă în fața șoarecelui, stând în genunchi pe podeaua de lemn din sufragerie, cu hamsterul pitic în palmă, am întrebat-o pe Dani de ce nu i-a spus că hamsterul nu este o suricată mai mică. „Să-l anunț că hamsterul e șoarece?!“ A râs cu cana de cafea în mână. „Ce-aș face eu acum cu un șoarece pe care el nu-l vrea, pentru că a aflat că e șoarece?“ Alegerea era evidentă pentru ea. Mi-a făcut cu ochiul. „Micile minciuni ale vieții. Dacă l-am luat, îl declar și elefant dacă trebuie.“ A râs singură, și-a șters lacrimile cu mâneca și a continuat în pragul isteriei: „Acum că l-am luat, suricată e, prințul mamei. Să mă ierte Dumnezeu, dar ce să fac cu șobolanul? Suricată e, ingerul meu.“

Am încercat să-mi arăt dezaprobarea într-un mod cât mai diplomat, dar m-am

izbit de un zid. Părea închisă într-o mică lume a cărei logică numai ea o înțelegea.

Am plecat grăbindu-mă la treburile mele. Am mai întâlnit-o pe Daniela abia peste câteva luni, când copiii noștri s-au vizitat. Ai mei erau foarte curioși și doreau să vadă hamsterul.

Tim s-a purtat în acea zi mai rău ca niciodată. L-a pus la pământ pe fiul meu mai mic și s-a așezat pe el. Până atunci veniseră amândoi copii mei la mine să se plângă: Tim m-a lovit cu pumnul, Tim m-a tras de păr, Tim a făcut asta și ailaltă. Iar la masa de prânz pe care o luasem împreună, Tim a schimbat câteva feluri de mâncare, iar Daniela a sărit la fiecare moft al lui să îl servească. El îi adresa în continuu injurii, îi vorbea cu „proasta de mama” și până la urmă și-a aruncat mâncarea pe jos. A început să meargă cu bicicleta prin casă și a sfârșit în piciorul meu stâng, iar eu am urlat de durere vreo câteva minute bune.

Până la urmă nu am mai rezistat și i-am spus Danielei că nu poate continua pe linia asta cu Tim. Ea a început să vorbească despre altceva, dar eu am repetat: nu poate să continue să se poarte așa cu Tim. La care ea a început să urle, spunându-mi că fiecare își crește copii cum vrea, apoi m-a întrebat cu sarcasm când am de gând să fac și eu un copil? M-am albit, m-am întrebat disperată dacă băieții mei au auzit cuvintele Danielei. Erau la etaj între timp și se auzeau zbierete de acolo. Încă nu venise timpul potrivit să le explicăm faptul că sînt adoptați. N-aș fi dorit să afle în felul acesta, deși în sinea mea mi-aș fi dorit să nu afle niciodată.

În a doua scrisoare care mi-a sosit de la prietena Danielei din România, aceasta mi-a explicat ce părere avea Dani despre București, că i se părea un oraș plin de oameni cu probleme, cu oameni supărați care nici nu mai știu de unde le vine supărarea, unde anume se află izvorul furiei lor. Care a fost întâmplarea sau lucrul care a declanșat

nefericirea. „Pe undeva i-am dat dreptate“, mi-a scris această femeie. Dar apoi a continuat că exagera prea tare, că Dani uitase de unde a venit, iar disprețul pentru țara din care provenea era nejustificat. „Mi-a spus că parcă intră într-un coșmar. Nu știe ce-o așteaptă după colț. Că Bucureștiul s-a schimbat în cei 10 ani de absență a ei, că ea a uitat foarte multe. Denumiri de străzi, nume de locuri care nu-i mai spun nimic. Că se simte străină acasă. Că e ceva nefiresc, nenatural, disperat în privirea ei către el. E o dorință de a-l iubi care nu se împlinește. Îl urăște pentru că a alungat-o, pentru că nu a lăsat-o să trăiască liniștită în el. Că liniștea i-au dat-o niște străini pe care îi place și mai puțin.“

Apoi mi-a scris din nou despre cartierul în care a locuit Daniela, despre iubitul ei din România, un băiat de condiție și educație joasă, care a plecat să lucreze pe un post de chelner pe un vapor, despre relația cu mama ei, despre concepția ei că fiecare copil ar trebui să poată fi capabil să-și aleagă propria mamă pentru că nimic nu e mai groaznic decât să fii respins de propria mamă și tu să o respingi pe ea.

Apoi urma ceea ce așteptasem eu cu nerăbdare. Am început să citesc cu lăcomie.

„Ciudat că aduceți vorba despre asta și mă întrebați așa ceva. Straniu. S-a întâmplat ceva? Da, adevărat. Cum de v-a venit o astfel de idee? Haideți să vă povestesc. Era primăvară, nu mai știu exact, dar eram la facultate în primul an. Eram încă prietene apropiate, toate divergențele noastre au apărut ulterior, după ce ea a plecat și a început să aibă atitudine asta critică față de tot ce are legătură cu România. Învățam pentru un curs, nu mai știu pentru care, dar știu că învățam, când m-am trezit cu ea la ușă. Purta o fustă și o bluză, era albă ca varul. Dar în ultima vreme ea părea foarte debusolată oricum, părea să fi pierdut orice urmă despre propria identitate și să navigheze în necunoscut. Starea ei nu m-a mirat foarte tare, mai ales că părea la fel

de pasivă ca de obicei, moale și indiferentă. Totuși pe undeva am simțit că e ceva mai mult cu ea, părea că se mișcă cu greutate, părea că merge în somn. Inițial nu a vrut să intre, a spus că a trecut doar așa, să-mi spună bună și că ea pleacă mai departe acum. Dar ceva m-a făcut s-o opresc. Am apucat-o de braț. Nu s-a împotrivit, v-am spus deja că era o persoană deosebit de pasivă. A spus că stă doar cinci minute și că trebuie neapărat să plece mai departe. Lucra într-o firmă foarte mică.“ Totuși nu au trecut nici zece minute și ea adormise pe canapeaua mea într-un somn ciudat și înspăimântător care părea mai degrabă o comă. Am verificat dacă mai respiră, dar pieptul i se ridica și îi cobora, chiar dacă vag. Apoi i-am verificat pulsul, iar în momentul acela nu am găsit urmă de așa ceva. Când am încercat înspăimântată s-o trezesc, nu am avut nici un succes. Am zgâlțâit-o urlând, i-am ars palme. Mi-este greu să vă descriu teroarea pe care o simțeam. I-am căutat în geantă și bănuiala mea s-a adeverit: am găsit tuburi goale în care fuseseră somnifere. Am sunat-o imediat pe mama ei și i-am explicat. A zis că se urcă imediat într-un taxi. N-am știut ce să fac, așa că am sunat la salvare. Dar știți cum vin salvările în traficul din București. Am continuat să încerc s-o trezesc, m-am gândit că nu e bine s-o las să adoarmă, că nu trebuie să adoarmă sub nici o formă. Am vărsat pe ea o găleată de apă rece, fără să-mi pese de canapea, de sufragerie, de covoare. Aș fi încercat să îi golesc stomacul cumva, dar eram singură în apartament și nu aveam cum s-o ridic și nici nu mă pricepeam cum. Aveam nevoie de un furtun pe care să i-l introduc până în stomac, toate gândurile mi se amestecau în minte, informații pe care le aflasem în diverse ocazii. La un moment dat s-a trezit pentru câteva minute. A părut cumplit de dezamăgită. Mi-a spus cu foarte mare greutate că este hotărârea ei și că eu nu am nici un drept. Poate sună macabru, dar mi-a părut cu adevărat rău că o treziseam. M-am gândit că nu aveam

nici un drept și că de fapt nu o ajutasem, din contră, îi făcusem un mare rău. Apoi a sosit mama ei. Mult după aceea salvarea.“

La sfârșitul scrisorii, prietena Danielei a avut grijă să mă întrebe dacă nu sînt interesată să deschidem în București o berărie germană. Găsise o locație potrivită și mi-a atașat niște poze. Mi-a spus că ea crede că și pe vreme de criză se bea bere și că prevede un mare succes financiar.

14

O cheamă Irina. Irina Rau. Poartă un pardesiu de stofă negru și o geantă pe umăr. Nu îl vede. Pare preocupată în timp ce mușcă dintr-un sandviș.

Irina, când se gîndește la sine însăși, îi vine automat în minte David.

Da, David, „*The boy in the bubble*“. Cu mai mult timp în urmă a văzut un documentar la televizor.

David s-a născut cu SCID și a fost introdus imediat după naștere în spațiul steril al unui izolator cu pereți transparenți. SCID este o deficiență a sistemului imunitar, cauzată de defecte genetice, care se manifestă prin infecții repetate, ducând la izolarea completă de mediul înconjurător, pentru a împiedica infectarea continuă, dar nici așa nu se pot ține departe bolile grave și complicațiile. Cât a fost mic, a crezut că este ca toată lumea. Nu a înțeles exact situația în care se afla. A luat ca de la sine înțeles că este la fel ca toți ceilalți. A presupus, fără să raționalizeze asemenea lucruri, ci avându-le deja tipărite la el în carne, cadouri odată cu nașterea, a presupus ca orice ființă vie că e făcut pentru dragoste, pentru viață.

Irina a crezut același lucru multă vreme. Când era mică, apoi adolescentă fiind.

Deodată însă i-a devenit altceva clar: între ea și lume se interpuneau pereții aceia transparenți, care o separau de lumea reală. Lumea reală, plină de bacili. Dacă ar fi ieșit în ea, ar fi murit. Cu toate că nici viața înăuntru nu era posibilă.

David, când s-a născut cu SCID, a fost introdus în izolator. În bula sa de existență sterilizată. S-a crezut că este doar o situație temporară, că o să se descopere curând un leac. Când colo, au trecut doisprezece ani și nu s-a găsit nici o soluție pentru el.

Așa se simte și ea, deși nu există o turmă de cercetători pe nicăieri care să fie preocupați să pună capăt izolării ei.

Când i s-a construit lui David un costum similar cu cele pe care le poartă cosmonauții în spațiu, el a refuzat să-l poarte mai mult de câteva ori. Întâi a părut fericit, eliberat. Faptul că făcea primii pași în afara camerei de laborator unde își petrecuse întreaga viață, părea excepțional. Putea vedea cu ochii lui un arbore, iarba de pe câmp. Dar apoi nu a mai vrut, pentru că purta un costum și era atașat la un aparat care trebuia împins oriunde mergea el. Părea și mai rău când vedea toate lucrurile acelea, dar nu putea atinge nimic și de fapt totul era și mai straniu decât înainte. Era o ciudățenie într-un mediu normal.

Așa este și cu Irina. Cu diferența că ea își construise singură costumul de protecție care o ferea de experiențele directe, costumul steril în care se lupta să supraviețuiască. Știa că orice contact real avea s-o ucidă. Cum a fost ucis David.

Și ea a făcut cândva câteva găuri în bula sa sterilă, precum David a făcut cu o seringă uitată din greșală la el în izolator. A făcut, da. De câteva ori, a îndrăznit să lase câte un bărbat să se apropie amenințător de mult, l-a lăsat s-o atingă. Crezuse că bărbații nu stau cu ea pentru că nu face sex cu ei. A făcut, dar bărbații tot n-au rămas. După primul crezuse că acesta plecase pentru că ea nu practica anumite tehnici

sexuale pe care își imaginase că bărbații le pretind neapărat. Dar după al treilea, nu mai știuse ce să zică. Astupase găurile din izolatorul ei cu pereți transparenti și nu mai încercase niciodată. Ar fi putut muri, era prea periculos.

La doisprezece ani David era deja un adolescent însingurat, cu spaime care nu mai puteau fi ținute sub control. Devenise agresiv, nesupus. Orice soluție medicală era încă departe pentru el. A murit după ce i s-a transplatat măduvă de la sora sa.

Norocos, nu-i așa?

Pe când Irina e încă aici.

Ca și David, își cuprinde umerii cu brațele să-și ofere singură dragoste. Este înspăimântată și agresivă și urăște pe toată lumea. Urăște diminețile cu oameni care merg spre serviciu, urăște copii care vorbesc tare pe stradă. Vrăbiile care caută firimituri. Familiile care-și planifică vacanțele împreună, mamele care-și îmbrățișează copii. Filmele de dragoste. Îndrăgostiții care se ating în public. Pe ei îi urăște cel mai rău.

Cu câtă infatuare se expun, ca să arate neapărat întregii lumi cât de tare se iubesc ei doi. Cum se mândresc unul cu altul. Vor să-și împărtășească dragostea cu întreaga lume. Vor să-i facă pe toți martori la infatuarea lor. Noi ne iubim, iar asta ne transformă în niște nesuferiți și în niște înfumurați. Cealaltă persoană, cea care se ține de capătul mâinii lor, le dă validarea de care au nevoie să se creadă grozavi. Brusc sunt cu nasul pe sus.

Ea și el, așezați pe scaunele libere cu un moment înainte din fața ei. Ea este tânără și frumoasă. Cu cel puțin zece ani mai tânără decât Irina. Proaspătă ca o dimineată de mai vaporosă. Cu fața fină și albă și părul blond deschis. Bucle mari, artificiale, spre vârf. Nefardată. Frumusețea aceea a tinereții care nu mai poate fi replicată o dată ce s-a dus. Irina se ține bine, dar la urma urmei are treizeci și trei de ani. Știe asta.

El îi șoptește ceva, ea își răsucesse fața spre el. Ochii îi strălucesc de parcă ar fi văzut cine știe ce minunăție. Este un bărbat urât, Irina n-ar umbla cu așa ceva. Chipul fetei se îndulcește sub efectul zâmbetului lui, într-un val de lumină. El se apleacă spre ea și-i șoptește și mai multe. Îi șoptește în continuare, iar ea pare căzută într-o stare de extaz.

Oare ce îi spune?, se întreabă Irina.

Ce poate să-i spună? Ce-și șoptesc îndrăgostiții? Când se țin de mână, când se pipăie în întunericul sălilor de cinema, când se sărută pe băncile din parcuri?

Ce-și șoptesc în nopțile în care se țin în brațe?

O simte după cum se mișcă. Știe despre fata asta. Vede dragostea întipărită în ea, iar Irina se încarcă cu ură, furie, agresivitate. Îi vede dragostea întipărită pe corp, după felul în care se mișcă, poate bănuiești mângâierile cu care este obișnuită. După cum se îndreaptă pe scaun, împingându-și ușor bustul înainte și unduindu-și gâtul, într-un gest de auto-alintare, totul spune la ea: sunt frumoasă. Bărbatul de lângă mine mă face frumoasă. Cu fiecare mângâiere.

Nu, nu e frumoasă, urlă Irina în sinea ei.

Cine o îndreptățește să se creadă frumoasă doar pentru că acest bărbat o iubește? E urâtă, urâtă, urâtă. Și el e urât, amândoi sînt urâți.

Se ridică de pe scaun și merge în spate. Metroul e aproape gol.

Ce mă face de neiuibit?, se întreabă. Ce?

Coboară la Gisella Strasse.

Se oprește în fața intrării de metrou. Dar îl zărește imediat. Bărbatul a ajuns înaintea ei. Este puțin mai scund decât ea și nu arată grozav. Simte impulsul de a se răsuca pe călcâie și a se întoarce de unde-a venit. Cum s-ar putea prezenta cu așa ceva

la petreceri în firmă, la zilele de naștere ale colegelor care n-o mai invitau de teamă să nu le fure bărbății, părinților ei? Ea care repetă tuturor care o întreabă cu voci în care se citește compătimirea „tot singură ești?” că încă n-a găsit bărbatul îndeajuns de bun pentru ea. Dorește ea să meargă spre acest bărbat și să-l lase s-o conducă într-un bar? Să petreacă ore cu el? Acest bărbat? După ce-a așteptat atât? Toți acești ani? N-ar trebui ca așteptarea să-i fie încununată cu un bărbat excepțional care să le amuțească pe toate femeile care-au judecat-o că nu poate menține o relație? Care se uitau la ea ca la o greșită? Cum poate ea să zică „am fost singură atâta vreme ca să-l aștept... pe el“?

Bărbatul vine spre ea. Îi întinde mâna și-i spune simplu:

„Arătați mai bine decât îmi aminteam. Nu credeam că este posibil.“

Ea nu poate zâmbi. Nu poate reacționa.

Asta zice acum, dar se va culca cu ea o dată și va dispărea ca și toți ceilalți. Cu chelia lui, cu nasul lui lat și corpul lui nu tocmai athletic, cu burta vizibilă chiar și prin palton, cu ochii lui prea depărtați.

Vrea ea să treacă prin umilința asta? Să își trădeze standardele, să se deschidă, să se ofere, vulnerabilă și avidă de dragoste, iar acest bărbat, care nici măcar n-o merită, s-o calce în picioare? Într-un atac de panică pe care se străduiește să și-l șină sub control într-o oarecare măsură, spune:

„Am venit doar să spun că nu pot sta azi. A apărut ceva neprevăzut la serviciu. Am dorit să-ți spun asta în persoană. Acum trebuie să fug. Serios.“

Ar fi vrut să-i strige: nu te plac! Cară-te! Ești urât și miroși ciudat și nu-mi place nimic la tine. Te urăsc! Pleacă, pleacă, pleacă. Dispari. Altfel o să te lovesc. O să-ți fac ceva rău. Cară-te înainte de a ne vedea lumea împreună. Înainte de a trece cineva

cunoscut și a mă vedea cu tine. Fugi.

Bărbatul o privește, apoi calm, spune:

„Regret enorm că nu puteți sta. Haideți, gândiți-vă, poate totuși luăm prânzul repede împreună, eu unul nu am mâncat. Mi-ar face plăcere. Sînteți deosebită.“

Irina îi întoarce spatele, o ia spre gura metroului cu pumnii strânși în buzunare, enervată, într-o stare de agitație cumplită. Uf, ce-o să spună mama ei din nou, acum că s-a străduit pentru a nu știu câta oară să-i aranjeze o întâlnire cu un bărbat serios, cum spune ea. Irina, nu poți rămâne singură, i-a spus. Nu îți face bine. Văd că-ți face rău. Mă sperie ce se întâmplă cu tine. Tu erai o fată atât de bună, de unde ura asta în tine? Cine poate trăi în atâta ură?

Se oprește. Se întoarce. Bărbatul e acolo, nemișcat în poziția de dinainte, ca și cum știa că o să se întoarcă. Îi zâmbește calm, iar când zâmbește nu mai pare chiar atât de urât. Poate mă obișnuiesc cu el și n-o să-mi mai pese, își spune. Apoi îi zărește bărbatului un coș la baza nasului și simte scârbă, silă, o apăsare în stomac.

Nu, Irina, stai Irina. Nu încă.

Restaurantul este aproape plin. Chelnerii cu piele închisă la culoare, vorbind cu accent. Întâi caută toaleta.

După masa luată împreună, se îndreaptă în taxi spre apartamentul lui. Irina privește pe geam. Încordată ca un arc. Nu-i place în continuare cum miroase acest bărbat, nu-i place unde locuiește. Cine locuiește în Neu Perlach? Imigranți săraci, mafioți, traficanți de droguri. Un focar de sărăcie și probleme sociale. De blocuri înalte, un ghetou.

Bărbatul, cu umărul atingându-i-l pe al ei, îi ia delicat mâna. Pentru că ea nu se retrage, el îi trece brațul pe după umeri și o trage spre el. Ea savurează îmbrățișarea

aceasta, spre propria surprindere. Simte fericire, plăcerea atingerii altui corp, iar corpul acela emană căldură. Are senzația că bărbatul o acoperă cu corpul lui. Ferind-o de tot ce vine dinafară. Ca și cum și-ar fi făcut corpul scut s-o ferească de tristețe. Nimic nu mai ajunge la ea. E mică, ghemuită în el, ascunsă de văzul lumii. Se întreabă dacă îi trebuie cu adevărat un bărbat, ori doar un tată. Tatăl ei bețiv și violent care a terorizat-o când era mică... ea nu a avut un tată adevărat. Odată a venit băut și a culcat-o la pământ urlând, s-a așezat pe spatele ei, apoi i-a dat drumul zbierând sudalme. Îndrăznise să i se opună.

Se simte moale, expusă, vulnerabilă.

Conștientizându-și starea, Irina știe că asta a fost tot.

„Opriți, vă rog.“

Șoferul trage lângă bordură, ea coboară fără un cuvânt.

Uneori înțelege că se poartă ca victima unui viol. Doar că nu există nici un viol.

Dragostea pe care nu o va primi niciodată, dragostea pe care nu o va oferi niciodată.

Dar bărbatul este în urma ei și o apucă de braț. Îi vine să-i spună: bine-ai venit în lumea mea. Așa arată lumea mea. Din clipă în clipă se poate dășira ca un ghem neîngrijit. Nimic nu e fix. Oamenii pleacă în fiecare secundă. Mă tratează ca pe o gară unde schimbă alt tren. Din moment în moment ei își schimbă părerea despre mine și hotărăsc să mă scoată din viața lor. Preferă să trăiască fără mine. O viață întreagă fără mine. O viață întreagă din care să nu mai fac parte. Îmi întorc spatele și pleacă. Taie contactul. Mă scot din mințile lor. Mă scot din gândurile lor. Mă scot din ei.

Sunt doar o etapă, o experiență prin care se definesc pe ei înșiși mai bine. O oprire temporară. Mă aleg doar cu atât: distanță, răceală, tăcere. După ce ei au hotărât că nu sînt ceea ce le trebuie. Că nu le folosesc la nimic.

Întrebarea este: trăiești într-o lume solidă, sau într-una care se poate destrăma în fiecare clipă? Apoi, Irina se scutură. Lucrurile își reiau proporția corectă, prioritatea corectă. Totul revine la normal. Dimensiunea corectă a lucrurilor s-a restabilit. Mâna lui pe brațul ei.

Totuși simte că face o echilibristică ciudată pe o sârmă la foarte mare înălțime și că în curând ceva, ori cineva, va strica acest echilibru precar. Îi e teamă să cadă. Căderea a înfricoșat-o din totdeauna.

15

Când Johannes mi-a dat întâlnire ca să-mi înmâneze un carnet de-al lui Kyo, sub promisiunea că i-l voi returna cât de curând, în care acesta își nota diferite gânduri, l-am rugat să-mi vorbească mai mult despre sine și relația pe care o avuseseră.

Johannes m-a asigurat că era ceva foarte simplu. Fuseseră împreună cu bucurie, iar pentru el însemnase foarte mult timpul petrecut împreună. Apoi deodată a venit momentul de îndoială și nesiguranță, retezându-i cuvintele brutal. A spus: „Sau nu știu, pentru mine așa a fost, în orice caz. Eu așa am văzut lucrurile.“ Partenerul său se transformase într-un necunoscut.

„Știți, sînt un om foarte dificil“, mi-a spus cu tristețe. „Foarte greu de suportat, e foarte greu de trăit cu mine. Dacă m-ar fi întrebat cineva dacă că se va sinucide vreunul din noi doi cândva, aș fi pariat pe mine fără să stau pe gânduri. Eu am toate datele unui sinucigaș, ca să spun așa. Am rătăcit mereu fără nici o țintă, încercând în van să stabilesc o legătură emoțională cu ceva. Cu orice. Oamenii mi s-au părut mere respingători. De exemplu nu suport să merg într-un restaurant și să-i privesc mîncînd.

Când am fost mic, am fost bătut regulat de părinții mei, de către amândoi. Poate ține de asta. Imediat simt repulsie pentru fiziologia lor, pentru patima aceea respingătoare de a se hrăni, de a dejecta, de a se încolăci în grăsime și excremente. Îi văd dezbrăcați de orice mister sau frumusețe. Oameni atroce, consumatori avizi, ghidați de nevoi fizice. Îmbârligați în copulații respingătoare. Poate vă provoacă repulsie să auziți asemenea lucruri tocmai de la mine...”

L-am asigurat că totul e în regulă și că poate vorbi mai departe liniștit. Nu există nimic care să mă șocheze. A continuat.

„Iar Germania mi se pare absolut ne-poetică. Despuiată de poezie până la corectitudine și totală lipsă de spontaneitate. O țară a vârstei a treia, a bigoților. Așezată pe șine drepte, puternice, pe drumul ei solid. Cu sentimentul că aici dacă îndrăznești să fii altfel, vei fi instantaneu penalizat. Și nu altfel în sensul că ai un cercel în ureche sau tatuaje, ci dacă ai o altă dinamică interioară. Chiar dacă te îmbraci la costum. Indiferent de asta.”

Mi-a spus că știe că este o persoană intolerantă, e conștient, dar că este sătul de imbecilii pe care îi vede zilnic. Că simte nevoia să vadă altceva, ceva alternativ. Altfel de oameni. Care au curajul să recunoască faptul că sînt altfel. Nu numai mica burghezie imbecilă din jur. „Mai am nevoie să-mi mai clătesc mintea. O evadare, ceva.”

M-a privit din nou în ochi și mi-a mărturisit că-mi povestește toate lucrurile acestea ca să îmi dau seama ce fel de om era Kyo. Cine credeți că m-ar suporta?, m-a întrebat. Ce fel de om? Ce fel de om m-ar putea înțelege...?

L-am întrebat unde s-au cunoscut, iar el mi-a povestit că într-un club exclusivist din scena sado-masochistă. Mi-a aruncat o privire scurtă, să estimeze ce efect are asta asupra mea. Apoi a continuat calm. „Amândoi eram oricum clienți ai *dark room*-urilor.

Ne-am întâlnit într-un club exclusivist de sado-maso, unul din cele în care folosesc coduri de culoare. Dacă ai un handy de culoarea muștarului ai mai mult de douăzeci de centimetri, bleu deschis îți place șaiszeci și nouă, albastru închis sex anal simplu, oranj toate practicile, galben urinezi sau îți place să se urineze pe tine, verde militar: cauți purtător de uniformă, maro: cauți extreme sexuale, alb: doar masturbare, gri: dorești să pui sau să ți se pună cătușe, negru: dorești să fi lovit ori cauți pe cineva pe care să-l lovești.“

M-a privit încă o dată să vadă ce efect are asupra mea.

„Dar nu voi spune ce culori aveam fiecare. E prea intim. Cert este că după ce ne-am întâlnit, ușor-ușor s-a dezvoltat o relație serioasă între noi.“

Eram foarte fericiți că nu ne-am ales cu vreo boală din viațile noastre anterioare, am discutat asta îndelung, cât de norocoși sîntem. Ne luam analize regulat, să fim siguri. Da, după ce ne-am cunoscut, totul a început să se schimbe. L-am văzut într-un colț, tocmai era angrenat într-un act sexual cu cineva, m-am simțit atras de el imediat și m-am apropiat. M-am amestecat în jocul lor erotic și am sfârșit prin a-l atrage deoparte, doar pentru mine. Asta a fost tot. Până la el nu am fost niciodată gelos, nici măcar n-am știut că sînt capabil de gelozie. Întotdeauna m-am simțit generos, am putut împărți fără nici o problemă partenerii cu alți parteneri și tot așa.“

Ne-am așezat la masa lui din bucătărie. Nu dorise să mergem în vreo cafenea, mi-a spus că momentan nu se simte grozav în locuri publice. Senzația mea a fost că nu se simțise niciodată. Era palid, încercănat și chiar mai slab decât la ultima noastră întâlnire. Își ținea palma peste foile scoase la imprimantă pe care i le adusesem. Dorea să știe ce-am scris până acum eu și domnul Bernhard despre acest caz. Încotro ne îndreptam, ce amănunte necunoscute observasem noi, ce legături făcusem. Era atât

de tensionat și plin de cafea – îmi mărturisise că era la a treia – încât un ușor tremur îl scutura din când în când, ca un atac aproape imperceptibil, care venea din adâncul lui.

Afară puteam vedea traficul și oamenii care treceau încolo și-ncoace. Copii, adulți.

Jonhannes îmi făcuse o cafea cu scorțișoară care nu era rea deloc. Eu fusesem cu o zi înainte la un cabinet cu Erin, băiatul nostru cel mare, pentru a primi sfaturi de la o specialistă în privința rezultatelor lui slabe la învățătură. Nu știam ce să mai facem. Din păcate greșisem și noi, căci în primele patru clase îl lăsasem la o învățătoare cu care nu se înțelegea deloc. Mereu existaseră conflicte între ei doi, mereu probleme și antipatie reciprocă. Noi am sperat că lucrurile se vor îmbunătăți, că se vor schimba, că totul merge spre bine. Dar ne-am înșelat amarnic. Căutam soluții cu disperare. Erin fusese cel care ceruse foarte multă atenție, dormise mai mult cu noi în pat, altfel își uda patul în fiecare noapte. Îi era foarte teamă să fie singur. Nu putea să se uite la un desen animat singur, nu putea citi singur, nu își putea face temele singur. Faptul de a fi singur îi apărea drept un lucru teribil. Frații lui nu îi erau îndeajuns. Doar în prezența unui adult se simțea în siguranță, mai exact în prezența mea. Mi-am ridicat ochii spre Johannes.

Am văzut acolo încă o dată cât de tare se îndoiește de sine după moartea lui Kyo, mai ales că încrederea în sine nu fusese foarte puternică nici înainte. Cât de slabă devenise încrederea în el. Chiar dacă nu-l cunoscusem înainte, spaima pe care o vedeam acum în ochii săi nu însemna decât un singur lucru: se vedea pe sine cu ochi noi. Își era revelat sieși într-un mod șocant, oribil.

Aș fi vrut să îi spun că nu cred faptul că Kyo s-a sinucis din cauza lui, că motivele trebuie să fie altele, dar adevărul este că nu m-ar fi crezut, și-ar fi dat seama că

mint, că este doar de complezență, iar o relație între noi bazată pe falsitate nu era de recomandat. Adevărul este că nu știam de ce se sinucisese Kyo. Nu îl cunoscusem. Dar așa fi aflat cu mare interes dacă ar fi fost posibil. Încercam să pun piesele cap la cap, dar era o încercare cu puține șanse de reușită. Dacă el care îi era cel mai apropiat nu avea habar, cum așa fi putut eu, o persoană necunoscută să mă exprim asupra motivelor lui și să îmi păstrez credibilitatea. Nu aveam de gând să repet greșeala pe care o făcusem la prima noastră întâlnire. Un singur lucru așa fi putut repeta cu convingere: chinul său nu mai avea nici un rost. Se auto-distrugea degeaba.

Apoi el a continuat să-mi vorbească.

Existaseră la început foarte multe conflicte între ei, neînțelegeri, nesiguranțe de ambele părți. În primul rând el a ratat prima întâlnire. În ziua respectivă a întâlnit un tip într-o berărie și a plecat cu el acasă. Avea un fund apetisant așa că și-a zis „la dracu”. Nici nu a mai crezut că se vor mai întâlni vreodată, el și Kyo. Totuși peste câteva săptămâni acesta a sunat din nou. La început, când a vorbit cu el la telefon, nici nu și-a dat seama cu cine vorbește, apoi și-a amintit de tipul din club, de întâlnirea lor ratată. S-a scuzat în fugă, fusese reținut la serviciu pe neașteptate. Interlocutorul său ar fi putut întreba: la ora aia? Dar Kyo nu a întrebat. Așa era el, nu complica niciodată lucrurile. Nu punea întrebări, nu cerceta unde nu era cazul, nu se băga, nu te presa, nu scormonea unde nu-i fierbea oala. Te lăsa să trăiești, îți lăsa spațiu. Puteai fi tu însuți lângă el, chiar erai încurajat să faci asta. Nu încerca să te schimbe, să-ți impună ceva. Am stabilit o altă întâlnire pe loc. Dar imediat i-am spus: „Ce-ar fi mai bine să vii la mine?

„Când“, m-a întrebat el.

„Acum, pe loc.“

În jumătate de oră era la ușa mea. Ne-am sărutat din hol și am trecut direct la fapte. A mai plecat de la mine peste o săptămână. Ne plăcea să facem multe lucruri împreună. Mergeam la piscină de exemplu. Kyo era un înotător fantastic, de altfel în liceu participase la nenumărate competiții și avea o colecție serioasă de trofee. Avea un corp magnific. Lucrat, musculos până în cel mai mic detaliu. Nici un pic de grăsime. Alerga în fiecare dimineață, iar în week-end-uri alergam împreună zece-cincisprezece kilometri. Avea o condiție fizică fantastică. Mai bună chiar și decât mine. Deseori făceam ciclism pe munte. Ne rodam corpurile la maxim. Transpiram totul din noi.

„Ai spus că au existat conflicte între voi, de la ce plecau?”

A zâmbit.

„În principal mici frecșuri de zi cu zi, dar totul pornea de la gelozia mea. Știți, niciodată nu o să mai pot construi o relație atât de intensivă cum a existat între mine și el. Cu toate acestea de multe ori îl provocam. Eu nu am știut să mențin o relație armonioasă niciodată. Simțeam nevoia de conflict. Simțeam nevoia să mă lovească. Fizic.”

L-am întrebat dacă s-a mai ajustat la situație și îi merge mai bine decât imediat după sinuciderea lui Kyo.

Mi-a spus că nu. Ba din contră, parcă devine din ce în ce mai greu. „Eu nu mi-am găsit niciodată locul cu adevărat până nu l-am întâlnit pe Kyo, n-am știut niciodată ce să fac și tot ce-am început vreodată am lăsat neterminat. Slujba pe care o am acum este a șaptea slujbă pe care o schimb în patru ani. Nu mi-am găsit niciodată o identitate.”

În afară de asta, momentan se simte abandonat de toată lumea, se simte foarte singur. Au trecut prieteni pe la el, rude, dar pentru toți moartea lui Kyo nu este decât

un motiv în plus să vorbească despre ei înșiși. Nici unul nu are nimic de spus despre Kyo, sau despre ce s-a întâmplat, ci imediat încep să povestească despre faptul că și ei s-au gândit cândva la sinucidere din cauza vreunei probleme în familie sau la slujbă, ori că au suferit depresii. Ajung repede la problemele lor și nu mai ies din cercul ăsta.

I-am așezat o mână pe antebraț și nu și-a retras mâna, exact ca la întâlnirea noastră anterioară. Și-a schimbat deodată vocea și a început să-mi spună cu mici sincope în voce care m-au tulburat:

„Alaltăieri noapte, când nu puteam să dorm și eram epuizat, pe jumătate în transă... Simțeam că nici nu dorm, dar nici treaz nu sînt. În afară de asta, de o săptămână, așa, am dureri puternice de spate și abia merg. M-am întins pe pat și-am privit în tavan. Tot corpul mi-era încordat și parcă și el mă trăda, se revolta împotriva mea. Totul era crud și brutal la mine în minte, când... deodată l-am văzut. L-am văzut în fața mea. Arăta întocmai cum arătase cu o zi înainte de sinucidere. Purta bluza lui fină albastră și stătea în brațele mele zâmbindu-mi printre ochii întredeschiși. Avea până și aceiași pantaloni, cei pe care îi făcusem eu cadou.“

În acel moment mi-a venit să urlu la el că nu s-a sinucis din cauza lui. Mi-a venit să urlu și să urlu... Dar nu aveam cum.

Nu până aveam să aflu de ce a făcut-o.

Într-un fel trebuia să-i demonstrez asta lui Johannes, această persoană aproape necunoscută mie, pentru care deodată simțeam atâta compasiune. Am intuit cumva că am dreptate, da, admit, cu acel simț feminin atât de disprețuit de toată lumea. Trebuie să fi fost cu totul altceva, ceva nebanuit, neașteptat și șocant. Sau cel puțin mi-am dorit să fie așa.

Am plecat de la el și m-am dus să îl iau pe cel mic de la școală. Pe drum am

răsfoit carnetul, dar nu am dat decât peste însemnări banale, întâlniri la care trebuia să meargă, sau consemnări despre ce case au mai vizitat el și Johannes. Aveau de gând să se mute împreună și își căutau locul perfect în care să-și continue viața împreună. Tocmai văzuseră o casă mică și frumoasă în Heimstetten, o casă cu sobă în sufragerie, încăperi rombooidale și o palmă de grădină în care se vedea stând la soare să asculte liniștea și muzica din jur. Spera să le fie închiriată lor, răspunsul aveau să-l primească peste o săptămână. Una din camere și-o și imagina amenajată ca birou pentru el. Nu era carnetul unui sinucigaș. Doreau să se mute în altă parte, departe de cunoștințele care i-ar fi putut judeca și de vechile obiceiuri, pe care doreau să le lase în urmă și să înceapă o nouă viață împreună. De la zero, fără să se agațe de trecut și fără să-și plănuiască viitorul. Doar să se bucure unul de altul fără să aștepte nimic.

Mintea mea a prelucrat informațiile de la el cu atâta fervoare, încât am ratat stația la care trebuia să cobor. M-am întors înapoi cu următorul tren. L-am sunat pe domnul Bernhard, întrebându-l ce progrese a mai făcut el. Dacă mai are noutăți sau i-au mai venit alte idei. Mi-a propus să ne întâlnim.

16

Nu am crezut că mă voi mai întâlni vreodată cu Daniela. N-am idee ce m-a făcut să nu renunț la relația mea cu ea. Poate faptul că sînt fiică de criminal de război, habar n-am, dar vinovăția difuză și o oarecare moliciune interioară a mea m-au determinat să merg spre ea din nou. Dar nu am regretat.

Am întâlnit-o la magazinul pentru copii din centru. Tim stătea în prag, era evident că ea îi interzisese să intre, ea era la casă. Tim urla la ea să se ducă acasă să cadă pe

scară. Probabil Dani căzuse pe scară de mai multe ori, iar el asistase. Apoi i-a spus, scrâșnit, printre dinți, să se ducă pe stradă s-o calce mașina. Apoi a zis că-și dorește ca ea să fie moartă și să fie și el mort. Atunci n-am mai rezistat și pe un ton sever i-am spus să aibă grijă ce spune. M-a privit uimit, cu ochii mari. Se citea și confuzie în el. A privit-o pe maică-sa, așteptând ca ea să-i ia apărarea. Ea nu a spus nimic, și-a luat restul liniștită de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tim a dat să mai zică ceva, dar privindu-mi fața severă s-a temut și și-a închis gura la loc.

După aceea am însoțit-o până acasă. Nu mi-a mai zis că fiecare își crește copilul cum vrea. A tăcut.

A pus prânzul pe masă, iar mie mi-a făcut o cafea.

Tim, ca de obicei, vorbea, cânta și nu avea de gând să mănânce.

„Vrei altceva?“, l-a întrebat.

Iar el a început cu tot felul de fantezii, că vrea căpșuni în plină toamnă, sau briose cu vișine sau tartă cu struguri, iar ea a început să se scuze jalnic că nu are așa ceva și să încerce să-l convingă să mănânce altceva din frigider.

Am oprit-o. I-am spus să-i zică să se așeze înapoi la masă și să mănânce ce este. Tim mi-a aruncat priviri pline de ură, dar și de teamă.

Dani i-a repetat ce am spus eu.

Am rugat-o să rostească totul pe un ton ferm, ca să o s-o ia în serios.

Ea s-a conformat.

În silă, Tim s-a așezat la loc pe scaun și a început să mănânce.

Dani s-a așezat lângă mine și am început să vorbim despre altceva, în vreme ce Tim mânca. Mai exact am întrebat-o dacă Tim ia parte la maratonul pentru copii bolnavi de cancer care urma să aibă loc în câteva zile. I-am explicat cum funcționează, că

trebuie donată o sumă pentru fiecare copil care aleargă în maraton. Această sumă trebuie donată de bunici, sau prieteni de familie, iar din ea, optzeci la sută merge spre asociația pentru ajutorarea bolnavilor de cancer, restul era destinat să rămână în școală pentru materialele care mai trebuiesc pentru copii. Bani trebuiesc băgați într-un plic și dați la secretariatul școlii.

„Primesc bani pentru că am mâncat?“, a întrebat Tim, întrerupându-ne.

I-am făcut semn din cap Danielei să nu facă asta. Ea s-a răsucit spre el și i-a spus calm, dar ferm, spre încântarea mea: NU.

Tim a început să facă o scenă, atunci i-am spus Danielei să-l pună să stea pe scaun în camera lui imediat. În urlete și amenințări, că el o va omorî într-o zi și că o s-o spună lui tata și că o să vadă ea, că o s-o pedepsească și că e o proastă, ea a reușit să-l târască în camera lui și să-l încuie acolo.

Când s-a întors, arăta epuizată.

„Problema este că ai venit cu mentalitatea din România aici“, i-am spus. „Încetează să faci atâtea pentru el, încetează să faci totul pentru el, în locul lui, lasă-l să se descurce. Are nevoie de mai multe responsabilități, în afară de asta trebuie să devină independent. Trebuie să înțeleagă o dată pentru totdeauna că tot ceea ce face are consecințe. Dacă nu învață asta acum, atunci când?“

Apoi i-a sunat telefonul și a răspuns. S-a răsucit brusc cu spatele la mine și a zis în telefon repezit: „Nu pot vorbi acum.“ Dar persoana din aparat insista. Ea răspundea monosilabic. Repeta din când în când: dar nu putem vorbi mai târziu? Când persoana din telefon a renunțat, ea tremura.

„Soțul?“, am întrebat-o când s-a reșezat la masă, încercând din răspuțeri să-și mențină controlul, ceea ce părea o sarcină foarte grea.

„Nu“, a răspuns.

„Ei bine“, am spus calm „...dacă nu e soțul tău, nu ar trebui să mai răspunzi la telefonul ăla.“

M-a privit surprinsă. Depășisem o limită. Dar deja o depășisem cu mai multă vreme în urmă.

„Nu e ce crezi tu...“

Am luat o gură din cafea, tensionată din cauza situației. Era neplăcut. Dar cuvintele îmi ieșiseră pur și simplu pe gură. Nu mai era nimic de făcut. Urletele lui Tim se potoliseră.

„Sau este“, a spus ea înfrântă.

„Nu e treaba mea, nu cunosc situația și sfaturile mele sînt absolut pe alături, dar nu pare ceva pozitiv pentru tine. Nu știu dacă prezența mea aici a făcut să ai reacția asta la telefon, de teamă să nu te descopăr eu, sau persoana din telefon este distructivă pentru tine.“

Stătea în fața mea cu un aer dezarmat, vulnerabil. Era clar că avusese nevoie să vorbească pe această temă cu cineva și că așteptase asta de mult. Acum se simțea eliberată.

„Voi pune punct. Promit.“

I-am explicat că mie nu are ce să-mi promită, vreau doar să-i meargă ei bine și să fie fericită. Dar că am senzația că dinspre ea vine un strigăt de ajutor, pe care îl aud, dar sînt neputincioasă. Ce pot face eu s-o ajut cu adevărat? Ea singură trebuie să-i facă ordine în viață. E singura care poate să se ajute cu adevărat. Dacă vrea să-și schimbe viața, e momentul să înceapă chiar atunci, pe loc.

Am întrebat-o dacă îi merge bine și mi-a spus că este un punct critic în viața ei, că

nu este întru-totul fericită, că are de suportat niște consecințe ale unui lucru pe care l-a făcut din greșeală, fără să înțeleagă exact în ce se aruncă.

Mi-a spus că situația aceea dificilă apăruse într-un moment de rătăcire, de proastă judecată. Încet, adunându-și vorbele cu greutate, ca pe niște pietricele mici greu de găsit, greu de digerat și imposibil de spart, mi-a dat alte amănunte spunându-mi că atunci când ai o cădere nervoasă trebuie s-o îngropi adânc dacă ai un copil, departe de suprafață, să pretinzi că ești veselia în persoană. Trebuie să fii acolo, punctual, prezent, pentru copil. Așa că trebuie să găsești diverse supape pentru prăbușirea ta interioară.

Privind-o, am avut o viziune ciudată, o imagine mi-a venit în minte, dar mi-au revenit în memorie vechi amintiri cu câteva din bătrânele mele adâncite de mult în demență, de toaleta cărora trebuia să mă îngrijesc. Le spălam cu buretele și deși erau de mult plecate de pe lumea aceasta, nu-și mai recunoșteau rudele, soții, copii, când ajungeam în zona organelor genitale, se chirceau deodată, își duceau mâinile acolo să se apere și scoteau gemete indescritibile.

Amintiri cumplite le reveneau, de care poate nu mai erau conștiente așa cum sîntem noi conștienți de lucrurile care ni s-au întâmplat, poate doar durerea le revenea în amintire, din ceața demenței încă răzbăteau asocieri cumplite: amintirea abuzului.

Mi-am șters viziunea cu o mână, m-am forțat să zâmbesc și i-am cerut Danielei încă un pic de cafea.

Am tras-o de limbă care este dinamica în casă și între ea și Tim, ca s-o pot înțelege și să-i pot da sfaturile potrivite cu ce măsuri anume să ia.

Mi-a spus că are a doua zi o excursie cu școala, dar că nu știe dacă să-l lase.

„Lasă-l“, am sfătuit-o.

„Da, dar dacă...”

„Lasă-l”, am repetat. „Îl așezi în palma Domnului. Așa gândește și dă-i drumul, lasă-l să plece. E în siguranță.”

Și-a făcut planuri să ne întâlnim regulat, să mai învețe de la mine mici trucuri pentru educația lui Tim. A părut foarte entuziasmată și-am avut sentimentul că am fost folositoare. Am fost convinsă că pot s-o mai ajut pe viitor. Cu toate acestea, nu ne-am mai văzut niciodată.

17

Suportul moale de sub cap se dovedește a fi poala verde a bărbatului a cărui apariție periodică și constantă în viața ei a iritat-o mereu.

Încercând să se ridice în fund. Lumea învârtindu-se în jurul ei.

Sper că ești fericită că te-ai dat în spectacol.

Ochii lui blegi în lumina slabă a străzii, perechea de ochelari cu ramă doar în partea de sus, gura, o linie șerpuită, falca puternică. Oh, da, spectacolul, în mod sigur, asta i-a făcut bine, exceptând senzația de față, durerea de cap, greața. Mâna lui pe fruntea ei. Ea împingând-o de-acolo. Spatele îi este dureros. Rigid de nemișcare, probabil nemișcarea durând de-o vreme. A adormit acolo, îi trece prin minte.

Hei, ia uite cine s-a trezit.

Încercând să se ridice în fund. Lumea învârtindu-se în jurul ei.

Profilul lui se conturează pe luminile vagi ale orașului din fundal, iar alteori e scufundat în întuneric. La adăpostul întunericului, îi pare femeii o figură încărcată cu o energie caldă, concentrată spre ea din motive de neînțeles.

Se ridică, își ține mânușile de piele într-o singură mână.

Te duc undeva, sau vii la mine?

O să mă port ca un lord, stai fără grijă, o asigură.

München-ul noaptea. Întinzându-se pașnic cât vezi cu ochii. Semafoarele, intersecțiile pustii, liniștea, trecătorii ocazionali, luminile aprinse în magazine. Șoferul de taxi, o umbră neclară pe scaunul din față, gonind taxiul pe străzile goale. Aparatul care indică suma de plată mergând înainte.

Simte ceva, fără să poată pricepe ce. Ori e băutura. Secvențe îi fulgeră în minte de la petrecere, chipuri, cuvinte, o întreagă nebunie a amintirilor din noaptea încheiată brusc de excesul de alcool. A dansat cu el, asta își poate aminti cu claritate. Palma ei pe umărul lui, prezența lui corporală, păstrând distanța politicoasă cerută de mintea ei în mod expres, respectând-o de parcă ar fi știut care sunt cerințele. Și acum ce se presupune? Irina se simte speriată. Acum ce? Ultima perioadă a fost îndeajuns de tulburătoare, a dat-o prea mult peste cap. Să mai aibă de-a face și cu asta, acum. Irina înspăimântată. Gândindu-se la miliarde de lucruri deodată, gândindu-se la propriul corp pe care-l simte sub sine ca pe o marionetă așteptând să fie manevrată. Ce așteaptă acest om de la ea? Ce crede? Îngrozită. Dar el, el îi poate vedea groaza? Poate evalua? Poate ghici că ea se află la un capăt al disperării de unde nu se știe ce s-ar presupune să înceapă, ce ar trebui să fie dincolo de ea. Ce se află dincolo de disperare, auto-blamare, ură de sine, auto-dispreț? Ce o să facă cu ea, cum o să dispună de faptul că a venit cu el fără proteste?

În mijlocul sufrageriei lui, trăgându-și de poalele bluzei roz ca să vadă cât de mult se întinde pata în sus, întrebându-se despre originea ei, ne-fiind în stare să-și amintească cum s-a căptușit cu ea. Își amintește vag de niște trepte, ea așezată în fund pe cimentul

rece, probabil treapta cea mai de sus, capul său pe umărul primitor al cuiva. Nu știe al cui.

Îi arată drumul, gesturile sale moi. Ea, în baie, privindu-se în oglindă. Poate să-i audă respirația în spatele ușii, așteptând acolo. Din oglindă cineva privește înapoi spre ea. Se holbează cu o pereche de ochi atinși de oboseală. Ușa trăiește, e vie, respiră. Iar ea se întreabă dacă e pe teren sigur în cazul în care ar ieși de-acolo. Nu de violență se teme ea, ci de deciziile sale proprii. Nu știe încă ce vrea, ce e bine, ce ar fi mai înțelept. E totul confuz. Totul este foarte complicat. Iar ea e obosită. A venit cu el, asta implică o mulțime de lucruri pe care nu e dispusă să le facă. Dar în baie n-o să intre nimeni. Nu e politicos, ori normal, nu-și mai dă seama varianta corectă. Va sta acolo, dincolo de ușă, gata să sară în ajutor în cazul în care va fi nevoie și atât. Dacă dă semn că se simte rău, sau îl cheamă din proprie inițiativă. Vino aici și privește-mă în timp ce mă privesc în oglindă. În același timp simte o dorință feroce de a fi protejată. Are nevoie, pentru că nu se mai simte în siguranță. A pășit pe un teren pe care nu-l cunoaște, a pășit în afara ei, nu știe ce o să se petreacă cu ea acolo. Dincolo de lumea sa cunoscută. Dacă nu mai este ea, ce este ea? Cine e ea? Ce identitate să-și revendice? Cu ce să se identifice? Vrea să renunțe la tot, dar să îmbrățișeze ce? L-ar putea adopta pe el pentru moment. Are nevoie de un ghid către lumea asta nouă. Să vadă ce iese de-aici. Pentru că nu știe ce altceva mai bun să facă. Iar el i se oferă. Dacă nu mai e ceea ce știa ea că e, ar putea fi a cuiva care o vrea.

Și-a găsit un salvator. El va știi ce e de făcut acum. Încremeneste, încercând să înțeleagă reacția de partea cealaltă. Respirația aceea din spatele ușii, oprindu-se pentru o clipă. Îl cunoaște de multă vreme, și și-l poate imagina făcând gestul lui caracteristic, cum își freacă fruntea cu degetele mâinii stângi, ținând ochii strânși, bine închiși, cu

capul aplecat. Dar în realitate el doar și-a scos ochelarii și-și freacă șaua nasului, dar ea nu poate vedea asta.

Își amintește cum l-a cunoscut. A fost o scurtă pauză în care trebuiau să discute între ei despre tema discuției din acea seară, dar ea doar a ascultat ce avea de spus bărbatul acesta care se așezase lângă ea. Nu l-a ascultat cu atenție, a privit mai degrabă audiența, oamenii de acolo, de toate felurile. Chiar în primul rând, exact în fața celei care ținea discursul în acea seară, stătea psihopata de serviciu, mică, îndesată, cu o față încrâncenată și buze subțiri, strânse cu îndârjire. Fanatica de serviciu, neatrăgătoare, frustrată, agresivă și foarte tânără, despre care ulterior a aflat că este căsătorită și încă avea un bărbat atrăgător, care-o iubea. În audiență mai era și un bărbat de culoare cu părul împletit în codițe, de o frumusețe izbitoare. O femeie tânără cu o rochie cu flori schimbase priviri cu ea. S-au înțeles, dar Irinei îi plăcea ca lucrurile să meargă încet, așa că a plecat repede când s-a sfârșit. A plătit și a fugit să prindă tramvaiul. În tramvaiul relativ gol, iluminat de micile lămpi din tavan, traversând întunericul dens de afară, era și el. Alergase după ea. S-au privit cu coada ochiului unul pe altul, așa cum stăteau pe scaune, unul în fața altuia, străini în nopți care au coborât fiecare cu singurătatea lui.

Iar acum se afla aici: la el acasă.

18

Mi-a spus că tocmai a ieșit dintr-o relație serioasă. De unde să știu eu că l-a cunoscut pe Ricardo pe facebook și că după un an de conversații și schimburi de mesaje, s-au întâlnit trei zile la rând și asta a fost tot? Asta nu mi-a povestit. Mi-a

spus că trebuie s-o ia foarte încet, iar dacă asta mi se potrivește și mie, putem încerca.

La prima întâlnire mi s-a părut că nu mă poate înghiți, că nu suportă nici să se uite la mine. Sînt conștient că nu sînt un bărbat frumos. Nu m-am supărat. Dar nici nu m-am descurajat. Mi-a plăcut din primul moment și mi-am spus că pe măsură ce o să mă descopere, o să mă placă și că de aici se poate dezvolta ceva serios.

Ne-am întâlnit prin diverse restaurante unde am luat masa. Alegea locuri publice, aglomerate, cu posibilități de intimitate foarte limitate și lipsite de perspectivă. Cu cât era mai zgomotos, cu atât părea mai bine pentru ea. M-a dus până și în discotecă.

De fiecare dată bea prea mult, dar asta nu ducea spre intimitate între noi. De câte ori încercam să o sărut, sau măcar să îi așez o mână pe spate, mă izbeam de respingerea ei. Ajunsesem să cred că nu avem nici o șansă. Totuși nu înțelegeam de ce continuă să accepte întâlnirile cu mine. Mi-am spus că o să mă întâlnesc cu ea, indiferent de răutățile pe care le spune și de continua respingere fizică pe care mi-o arăta, până ea va fi cea care va spune nu verbal, să spună cu gura ei „hai să nu ne mai întâlnim“.

Era foarte frumoasă și pe undeva am găsit energia de a continua cu ea. Și tăria, pentru că uneori se ridica de la masă fără un cuvânt și ieșea pe ușă fără să se mai întoarcă. Ori venea la întâlnire să-mi spună că nu poate sta. Părea să dorească să-mi încerce nervii la maxim. De multe ori am vrut să renunț, am zis ducă-se dracu', sînt atâtea femei pe lumea asta. De ce trebuie să duc munca asta de lămurire tocmai cu ea? Sînt atâtea femei, poate nu atât de frumoase ca ea și nu atât de fascinante, dar cu care să-mi fie mai ușor.

Mai întîi am pus comportamentul ei pe seama felului cum arăta. M-am gândit iată încă una fițoasă și cu fumuri în cap. Se crede cea mai frumoasă și mai inegalabilă.

M-am gândit altă prințesă cu nasul pe sus. Dar încetul cu încetul, din mici gesturi, din mici zâmbete, din mici reacții, am început să-mi dau seama cât de înspăimântată era de apropiere, câtă frică îi era să nu fie rănită. Atunci m-am hotărât să îndur totul până la capăt.

Adevărul era că eram îndrăgostit de ea până peste urechi. Avea felul ei stângaci, nesiguranțele ei, șovăielile, pe care le observai doar în decursul timpului și care o dezvăluiau pe ea așa cum era de fapt, sub stratul de agresivitate și duritate pe care-l afișa. Putea fi foarte agresivă verbal când dorea și să spună lucruri care dureau foarte tare. Am atenționat-o de multe ori că limbajul este o armă foarte puternică de care abuzăm cu mult prea des și că putem provoca pagube imense altora, incalculabile.

Apoi într-o seară s-a petrecut și lucrul pe care-l așteptam eu foarte tare. A venit la mine. A intrat în casă. O pot vedea și acum: avea o bluză pătată, față răvășită de somn, o expresie de derută și de alarmă. Locuiesc într-o casă din anii '30, pe care am renovat-o de curând și am aranjat-o cât mai bine cu putință. Am aprins focul în sobă, am pus muzică și m-am așezat de partea cealaltă a canapelei, să n-o sperii mai rău decât era. Știam că n-ar trebui, dar i-am mai servit un pahar de vin roșu. Aș fi dat orice să o scot din starea în care era și s-o fac să se relaxeze. Admit că-mi doream foarte mult să mă apropii de ea într-un mod cât se poate de intim. De uman. De masculin.

Dar după ce a luat câteva guri din vin, s-a repezit la baie și a vărsat. Inițial n-a vrut să mă lase înăuntru, dar apoi a cedat, așa că am stat cu ea și am oblojit-o. Când a ajuns într-un stadiu de oboseală în așa un hal încât totul îi era egal, am lăsat-o să se spele pe dinți cu periuța mea, apoi am dus-o în dormitor. Nu a vrut să închid lumina, de parcă pe întuneric m-aș fi putut transforma în vreun monstru cu coarne și

copite. Nu am reușit decât să-i dau bluza jos. Nu m-a lăsat s-o sărut. Am încălecat-o și în disperare de cauză, pentru că nu îmi permitea nimic, iar ea era aproape la fel de îmbrăcată ca la început: pantofii cu toc cui, fusta neagră, dresul subțire negru acum găurit, cu firele duse de la atâta căzut în discotecă, sutienul negru cu dantelă și colierul sexy, lat, în jurul gâtului, strâns la baza gâtului, subliniindu-i frumusețea, suplețea și albeața pielii, am început s-o gâdil. Și am gâdilat-o, iar ea a râs și atmosfera dintre noi s-a destins, așa că am gâdilat-o până i-au dat lacrimile. Era imobilizată între picioarele mele, nu putea fugi de mine. A râs și a râs, fața îi era roșie, se contorsiona instinctiv, se cambra, bombându-și pieptul spre mine, dorind cumva să scape, dar nu a spus niciodată nu, sau să mă opresc. Am gâdilat-o râzând o dată cu ea și am gâdilat-o până mi-am dat seama că a avut orgasm.

Apoi am dormit epuizați, ținându-ne în brațe. Înainte de a dormi, m-a lăsat să o sărut pe buze.

Eram mai îndrăgostit ca niciodată și am știut că acesta a fost începutul: aveam o relație. O relație care avea să funcționeze și avea să dureze. Probabil pentru totdeauna. O câștigasem. Era a mea. Această minunată femeie era a mea.

Am știut că oricine ar fi fost individul care o dezamăgise, eu aveam să i-l șterg din minte. Oricine era și orice ar fi făcut eu aveam să-l fac să dispară în ceața uitării.

Ne-am petrecut următoarele săptămâni într-o stare de fericire ireală. Am gătit împreună, am prezentat-o familiei mele, am fost la film, am făcut tot ce fac niște oameni normali în situația noastră. Ea părea să se deschidă din ce în ce mai mult. Îi câștigam încrederea.

Așa că este peste puterea mea de înțelegere tot ceea ce s-a întâmplat ulterior.

Era o dimineață frumoasă când domnul Bernhard mi-a adus un ziar cu un articol despre sinuciderea lui Kyo, care era de fapt o acuzație acidă la adresa tatălui său, o învinovățire plină de venin. Am început de îndată să citesc. În mare, era despre egoismul părinților pe costurile copiilor. Nu toată lumea ar trebui să aibă copii, susținea autorul. Nu ar trebui să fie o modă, doar pentru că toată lumea are, să-și achiziționeze acest accesoriu fiecare dintre noi. Un copil nu este un obiect. Un copil se crește foarte greu, are nevoie de foarte multă atenție, de foarte multă răbdare. Dacă nu sîntem echilibrați și nu ducem o viață decentă, ce avem să oferim unui copil și cum va fi acesta când va crește? Nu va crește oare într-un adult nefericit, cu o părere mizerabilă despre sine, care va suferi toată viața de pe urma neglijențelor din copilărie? Un adult incapabil să ofere dragoste la rîndul său, incapabil să construiască relații durabile cu cei din jur, un om profund viciat de indiferența și greșelile părinților?

De ce unii oameni pun lucruri atît de urâte în lume? De ce aruncă atîta rău? Oameni urâși care-și croiesc viața prost, apoi îi otrăvesc și pe alții. Este o dovadă de egoism și lipsă de responsabilitate să aduci pe lume un copil căruia să nu ai ce să-i oferi. Nu tu un cămin stabil, nu tu stabilitate emoțională ori financiară.

Era relatată cu multe detalii viața pianistului Kunz, care ieșise în evidență mai mult ca subiect de scandal decât ca pianist de excepție, deși era menționată și o sursă care susținea că atunci când se apuca să cînte, părea că lucrurile despre care cîntă ar face parte din pîntecul lui sau orice altă parte a corpului. Atacul se extindea asupra mamei lui Kyo, o mărunță actriță mînată de ambiții mai mari decît talentele de la natură. „Foarte multe femei din ziua de azi își planifică prost viața“, scria în articol. „Copii nu se mai nasc din povești de dragoste, ci din povești de groază. Din interes, din

disperare, din orice alt motiv în afară de dragoste. Atâtea femei care au totuși o vârstă (când s-a născut Kyo, mama lui avea douăzeci și cinci de ani) se dovedesc fără respect de sine. Sînt femei care se agață de bărbați fără să înțeleagă că o relație este în doi. Unul face pași până la mijloc, celălalt trebuie să vină în întâmpinare.“ Mama lui Kyo făcuse acest copil doar ca să aibă unde locui, susținea autorul articolului susținând că are toate aceste informații de la un apropiat al pianistului. Apoi ziaristul continua: „Cei care se aruncă cu capul înainte în viață sînt absolut nebuni. Cei care gîndesc că viața le aranjează pe toate.“ Apoi trecea în revistă șirul de aventuri al tatălui lui Kyo, șederile pentru dezintoxicare a mamei lui Kyo, dependentă de heroină. Fuseseră atașate la articol două fotografii făcute de poliție în momentul în care pianistul fusese arestat, amîndouă ocaziile pentru agresiune corporală, într-una din ele asupra unei parteneri de viață. Apoi înșira mărturii ale iubitelor lui care nu știuseră una de alta și nici nu știuseră că pianistul este însurat și are și doi copii. „Mi-a distrus viața“, spunea una. „Mi-a frînt inima“, spunea alta. „Nu știu dacă voi mai putea avea încredere vreodată într-un bărbat.“ Apoi înșira toate turneele lui prin lume și concertele cele mai reușite. Apoi căderea lui în alcoolism, fapt care-l făcuse insuportabil pentru toată lumea și dusesse la pierderea tuturor contractelor. Se vorbea că ar consuma câte trei sticle de vodcă pe zi.

Concluzia era că acest copil de vedetă, Kyo Kunz, era victima tatălui său, care își neglijase familia, îndatoririle de tată, își împinsese nevasta la dependență de droguri și fata cea mică să ajungă homeless, un caz social dramatic. „Poate că este într-adevăr un mare pianist“, continua autorul „...dar ca tată și ca om este o mare nulitate. O rușine pentru societatea actuală și un exemplu despre unde duce lipsa de valori morale din ziua de azi. Prăbușirea valorilor familiei și a credinței în Dumnezeu a născut...

sinucigași. Acesta este drumul pe care a apucat-o Germania.“

Articolul era flancat de alte articole pe diverse teme. „Opel nu vrea nici un ajutor“, era unul din titluri. „Spania, copilul problemă al Europei“ și altul „Cine supraviețuiește pe timpul crizei?“.

20

Domnul Bernhard mi-a explicat că a citit o carte cu titlul: „*Das tödliche Gefühl der Leere*“ de Paolo Crepet și că în ea este subliniată legătura dintre sexualitate și sinucidere la tineri. În această carte se ia în discuție legătura, nu îndeajuns de luată în serios până acum, între descoperirea propriilor tendințe homosexuale cu gândurile de sinucidere, fiind un factor de stres foarte mare pentru cei care își trăiesc înclinațiile homosexuale ca traumatice. Studiul întreprins în Statele Unite de către Bell și Weinberg a adus la iveală că procentul de sinucideri în rândul bărbaților heterosexuali este de 3%, în timp ce în rândul bărbaților homosexuali de 18% și că, cu cât sînt mai tineri cei în cauză, cu cât aceste procente se dovedesc mai reale.

Evenimentele traumatizante declanșatoare de stres care pun în legătură homosexualitatea cu comportamentul auto-destructiv, variază de la sex la sex. La femei trauma intervine în momentul rupturii relației cu cineva, în timp ce la bărbați intervine în momentul descoperirii propriei homosexualități și conflictul inevitabil cu părinții din această cauză.

Această teorie funcționează diferit în funcție de vîrsta la care apar primele tendințe auto-destructive. O analiză detaliată a acestor persoane aduce detalii interesante la lumină, cum ar fi multe suferă de probleme legate de sexualitate, sau au trăit un episod

de molestare sexuală sau chiar viol. Mulți din aceștia au avut o copilărie nefericită și izolată.

Tot din cercetările sale, domnul Bernhard mi-a spus că cele mai populare locuri de sinucidere sînt Aokigahara, pe muntele Fuji, în Japonia, cunoscută de asemenea ca „Marea de pomi“, o pădure, cu o rată a sinuciderilor de 70 pe an, apoi podul Golden Gate, San Francisco, California, cu o rată de aproximativ 30 pe an, alte locuri fiind Cascada Niagara, Ontario, Canada, cu aproximativ 23 de sinucideri pe an, Beachy Head, East Sussex, Anglia, cu 20 de sinucideri pe an. Clifton Bridge, River Avon, Bristol, UK, cu patru sinucideri pe an după ce au fost instalate barierele cele noi, Turnul Eiffel, care în 90 de ani a numărat 369 de sinucideri.

Apoi domnul Bernhard mi-a povestit detaliile poveștii vechi în care era implicat acest Dieter Thibault, nu știa în ce măsură, cert este că fusese prezent. Un băiat retardat din zonă fusese împins de pe Pod, i se dăduse alcool, pe care trebuise să-l îngurgiteze cu forța, apoi este neclar dacă a fost convins să o facă de bună-voie, ori fusese aruncat de acolo. Martorii spun că s-a aruncat de bună-voie, că a vrut. Nu încape îndoială că a fost torturat, umilit și expus unor jocuri sexuale bolnave.

I-am povestit domnului Bernhard că mi se întîmplase să fiu oprită de oameni pe stradă, iar aceștia cereau detalii noi despre cazul nostru și că toată lumea știa cu ce ne ocupăm. Da, era și el la curent cu acest fapt, la o petrecere, primarul îl abordase și îl rugase prietenește să se ocupe cu altceva.

Îi spusese că stîrnește valuri degeaba, că este un subiect urât, care nu poate decât să aibă decât influență negativă asupra moralului general. Acestea sînt doar excepții, a spus primarul. Niște excepții bolnave. Nu ai ce face, când un om este bolnav psihic, nu este vina lui pentru ceea ce face și nici a celor din jurul său. Pentru unele acte

nu există explicație, trebuie să le accepți și să mergi mai departe. Nu are rost să faci vâlvă în jurul lor. Această nefericită întâmplare nu este reprezentativă pentru orașul nostru.

Și cui îi ajută să murdărim imaginea Podului cu astfel de asocieri nefericite? Este o emblemă, o realizare inginerească, o construcție cu care trebuie să ne mândrim.

Domnul Bernhard i-a amintit că însuși constructorul se sinucisese, iar primarul a râs. Nimic mai ne-adevărat, a zis. Dacă vrei, vino la mine la birou, am documente care atestă că a trăit bine-merci până la adânci bătrânețe alături de familia sa. Dacă dorește, îl poate pune în legătură cu urmașii acestuia, familia X, care îi pot povesti ce viață banală și lipsită de conflicte interioare sau exterioare a dus domnul Bauman. Bine, dar în prospecte... Asta-i altceva, a zis primarul. O legendă e o legendă, vrea să întărească puterea de fascinație asupra unui obiect sau loc, pe când niște acte contemporane înspăimântătoare au efect imediat asupra psihicului, nu putere de fascinație și mister.

Gândește-te că sărbătorim anual inaugurarea acestui Pod, și o facem aproape în același fel cu acum câteva sute de ani. Păstrăm același ritual. Gândește-te la copii care se bucură cu prilejul acestei sărbători, la petrecerile, focurile de artificii, concertele în aer liber, corurile de copii, discursurile și tot ce mai ține de acest prilej. Ce rost are să murdărești asta cu menționarea unui bolnav psihic, incapabil să facă față vieții... Să asociezi asemenea lucruri urâte unei sărbători minunate, să știrbești inocența unor oameni, acesta nu era un lucru de demnitatea unui jurnalist. Plus că ar putea avea repercursiuni asupra vieții lui profesionale, un om de vârsta lui ar fi trebuit să ia în considerație și asemenea aspecte care n-ar fi trebuit nicidecum neglijate.

Domnul Bernhard mi-a spus cu amăreală că degeaba a încercat să explice că acest Kyo Kunz nu a fost bolnav psihic, primarul i-a tăiat-o imediat: Ai citit articolele

din ziar despre tatăl lui? Ce fel de copil putea crește un astfel de individ? Ce fel de om putea ieși dintr-o astfel de familie? Plus că se vorbește că ar fi fost homosexual. Homosexualitatea e boală psihică la care a fost împins de către familia în care a trăit. Tot ce s-a întâmplat în familia lui a fost o dovadă a putreziciunii morale din lumea artistică și din lumea în care am ajuns să trăim în general, tot ce este mai detestabil pe această lume.

21

Apoi a venit ziua în care fiul meu cel mare, Erin, a venit cu un ochi vânăt de la școală și cu zgârieturi pe toată fața, sosind cu o oră mai târziu decât ar fi trebuit să vină. Evenimentul acesta m-a lovit cu viteza unui rapid și m-a lăsat goală pe dinăuntru pentru o zi întreagă. Am încercat să-mi găsesc vinovăția, să o iau pe urmele neglijenței mele din ultima vreme, deși nu îmi puteam găsi un cusur cu adevărat.

Într-adevăr, fusesem preocupată de toată afacerea de pe Pod, într-adevăr, mă întâlnisem cu domnul Bernhard să discutăm îndelung, mă întâlnisem cu o mulțime de persoane din oraș care îi cunoscuseră cât de vag pe Kyo, Dani sau Irina. Mă dusesem la întâlniri ale femeilor însărcinate, ale persoanelor singure din oraș, la discotecă și chiar la discoteca românească de la noi din oraș, care avea loc în fiecare joi. Îmi făcusem însemnări peste însemnări, citisem textele domnului Bernhard până ajunsese să le știu pe de rost. Îmi pusesem o hartă a orașului în camera de lucru în care îmi încercuisem unde locuiseră fiecare din cei trei, unde locuia Dieter, ori alte persoane despre care se știa că au avut contact cu persoanele care mă interesau pe mine. Subliniasem traiectoriile zilnice ale acestora. În pioaneze fixasem o listă cu toți colegii de

școală a lui Kyo, din care doar cinci mai locuiau în oraș, restul se mutaseră de mult. Reușisem chiar să aflu numele a câtorva prieteni de-ai lui Dieter, cu care acesta își petrecea timpul. Scosesem la imprimantă o listă cu discotecile preferate ale lui Dieter și chiar o listă cu jargonul folosit de tineri.

Totuși fusesem la fel de prezentă în gospodărie și în viața copiilor mei. Nu îmi puteam găsi cu adevărat o vină. Gătisem ca de obicei, așezasem trei mese proaspete în fiecare zi pe masa din sufragerie, mă așezasem cu ei la masă și discutaseam cu fiecare din ei în parte. Îi ajutasem la lecții, după ce, ca de obicei, îi separasem în trei camere diferite, altfel s-ar fi jucat între ei și nu ajungeam la nici un rezultat. Erau toți trei ușor de distras și imediat începeau să chicotească și să facă altceva.

Hăinuțele lor curate și călcate i-au așteptat în fiecare dimineață în locul deja stabilit, sanvișurile, sucurile pentru școală, fiecăruia îi era controlat ghiozdanul și temele și sacul de sport ori înot dacă era cazul.

Una din zilele mai grele venise atunci când promisem un telefon că s-au redus locurile la cursul de sport auxiliar pe care-l făceau la școală și că toți trei sînt scoși de pe listă. Ori că programarea la doctor în centrul pediatric din Freising a lui Erin, când trebuia să fie testat pentru ADS fusese reprogramat peste opt luni. Își pierduseră locul de asemenea la ora de artă și cea de lectură, ambele fiind activități extrașcolare oferite de școală.

Așa că în ziua în care Erin a venit acasă bătut, am rămas mută în prag. Mi-am dus mâna la gură de șoc și uimire și l-am întrebat ce s-a întîmplat. Nu mi-a răspuns, a trecut de mine și s-a dus direct în camera lui. L-am auzit cum trîntește ușa cu putere și am alergat în urma lui.

„Ieși de aici!“, a zbierat la mine.

„Dar ce se întâmplă cu tine Erin?! Spune-i lu' mama!“

„Ieși! Cară-te din camera mea!“

I-am căutat în ghiozdanul pe care-l abandonase în hol și am găsit în caiet scris de către profesor că Erin și-a lovit un coleg cu sticla de apă în cap și că i-a bătut și zgâriat pe alți doi. Că Erin s-a schimbat foarte tare în decursul a câteva zile și că nu se mai poate înțelege absolut deloc cu el în ultima vreme. A devenit indisciplinat, vorbește tare în timpul orei, sau se uită pe geam în loc să își noteze ceva, că dă testele goale. Că are crize de furie indescriptibile și imposibil de explicat. Îmi era oferită o întâlnire în cursul zilei următoare la ora doisprezece în clasă.

În timp ce citeam perplexă aceste rânduri, auzeam zgomote incredibile de la Erin din cameră. Când am intrat, am văzut că își dă râmase toate cărțile și caietele din bibliotecă, își spărsese vaza cu flori de lângă geam, își scosese toate lucrurile din dulap și le tăia cu o foarfecă.

M-am repezit la el, i-am luat foarfecele din mână.

„Ce este cu tine? Ce s-a întâmplat? Spune-mi!“

„Nu am ce să-ți spun!“

„Dacă nu-mi spui mie, atunci cui?“

„Nimănui, nu privește pe nimeni, e doar treaba mea!“

„Unde ai fost până acum?“

„Într-un loc.“

„În care loc?“

„Într-un loc.“

„Cine mai era?“

„Erau niște copii.“

„Ce copii?“

„Niște copii! Încetează să pui întrebări stupide!“

L-am prins în brațe, dar a început să se zbată, să mă lovească cu pumnii. L-am tras spre pat, ținându-l strâns, fără să-i dau drumul. A început să plângă după o vreme.

„Mi-aș fi dorit să nu mă fi născut niciodată“, mi-a zis.

Am început să plâng și eu. Am stat așa ore în șir. Ceilalți doi fii ai mei ne-au privit șocați din prag. Nici unul nu a îndrăznit să intre, ori să ceară de mâncare. Unul din ei l-a sunat pe soțul meu, iar acesta și-a luat liber de la serviciu și a venit casă.

„Ce înseamnă mamă adoptivă?“, m-a întrebat Erin când s-a potolit.

„Cine ți-a zis asta? De ce întrebi așa ceva?“, am strigat.

„Doar așa. Nimeni. Hai s-o lăsăm baltă.“

Am luat cu mâinile tremurânde un balon din sertar și l-am umflat. I l-am întins și l-am întrebat cu cât trebuie să fie mai mică furia pe care o simte ca să poată vorbi cu mine. A luat balonul din mâna mea și l-a dezumflat la jumătate.

Seara, după ce calmantul și-a făcut efectul iar Erin a adormit, am privit un film cu soțul meu, amândoi tulburați până în măduva oaselor, cu mințile electrizate de spaimă. M-a ținut în brațe, încercând să mă liniștească în condițiile în care nici pe sine nu se putea liniști.

„Crezi c-ar trebui să abandonez povestea de pe Pod?“, l-am întrebat.

A tăcut, s-a gândit bine, nu este genul care să vorbească fără să fi gândit bine înainte ce are de spus.

„Fă ceea ce crezi tu că e bine“, mi-a răspuns calm. „Ce se poate întâmpla mai rău de atât? Ce mai avem de pierdut?“

Am început să plâng, de data aceasta în hohote, nestăvilit. M-a strâns și mai tare

în brațe și a început să-mi mângâie părul.

22

Următoarele zile mi le-am petrecut cu Erin. L-am învoit de la școală și am mers împreună la un film, am luat masa în oraș. L-am dus chiar și la grădina zoologică, am privit împreună animalele, ne-am plimbat pe alei în liniște. A fost la fel de puțin dispus să se deschidă și să comunice cu mine, dar măcar atmosfera dintre noi s-a destins. Nu a dorit să discute nici măcar despre filmul pe care tocmai îl văzuse, de parcă i-ar fi fost teamă în subconștient că observațiile pe care le-ar fi făcut pe tema acestuia i-ar fi trădat stări interioare. Acasă am mâncat împreună înghețată și am jucat cărți. Era clar că un nor negru uriaș se stabilise deasupra casei noastre, iar eu aveam nevoie de toate forța de care eram capabilă ca să-l risipesc. Încă nu știam cum și ce anume puteam să fac. M-am rugat cu toată ardoarea să găsesc înțelepciunea să schimb actuala stare de fapt. Să găsesc toată dragostea și toată răbdarea să fac totul bine din nou. Într-un colț al minții mele o mică voce urla că totul e distrus acum, iar cea vinovată sînt doar eu. Încercam să nu resping această voce, dar nici să mi-o însușesc, căci știam că sentimentul de vinovăție nu mă mai putea ajuta acum. Nu folosea la nimic să mă acuz singură.

Vocea aceea înțepătoare îmi șoptea și că nu ar fi trebuit să mă implic în povestea lui Kyo, că nu mă privea, fusese un străin care hotărâse să se arunce de pe un Pod și că eu nu mai puteam schimba asta, nu îl mai puteam aduce la viață, nu puteam îndrepta nimic, în schimb puteam face foarte mult rău familiei mele, copiilor mei.

Regrete și suferință profundă s-au amestecat în mine cu forța unor furtuni de vară,

acuze dureroase și decizii pe care acum le consideram lipsite de înțelepciune. Eu nu puteam schimba lumea, dar puteam să mențin fericirea în mica mea familie, în sânul ei puteam face armonia să dureze. Aici era singurul loc unde aveam ceva de spus cu adevărat și unde influența mea conta. Stricasem un echilibru pe care-l acumulasem cu greu, pentru care luptasem îndelung. Durase atât de mult să câștig încrederea fiilor mei, să îi fac să se lase iubiți fără teama că vor fi din nou abandonați. Le topisem rezistența și neîncrederea. Iar acum?! Îi priveam și vedeam în ochii lor cât de dezamăgiți sînt de mine, că mă consideră acum o mincinoasă și că nu mai știu ce este adevărat sau nu din ceea ce spun. Așteptasem șase ani să primim acești copii minunați, ne frământasem atât, ne rugasem și până la urmă speranțele ne fuseseră răsplătite. Primisem șansa atât de mult așteptată, eram atât de recunoscători, fusesem sigură că sînt la înălțimea ei, că sînt pregătită și că nimic nu o să fie cu adevărat un obstacol. Eu nu puteam avea copii, dar știam că sînt făcută să fiu mamă, că sînt făcută să îi slujesc și să-i ajut pe alții, iar ideea adopției mi s-a părut mai bună chiar și decât a avea proprii copii. Nu-mi fusese ușor, dar până în momentul acela nu mai dădusem greș niciodată.

După o săptămână am considerat că este terenul îndeajuns de sigur ca să îmi permit o scurtă întrevedere cu domnul Bernhard. L-am întrebat înainte de a-i da măcar bună ziua, dacă Dieter era rudă cu primarul, ori alt personaj important al comunității noastre. Mi-a răspuns că nu. L-am întrebat dacă oricine altcineva din cei pe care-i chestionasem noi avea legături de rudenie cu vreo persoană cu greutate la noi în oraș. Răspunsul a venit la fel de prompt: nu.

M-a întrebat de ce pun asemenea întrebări, iar eu i-am spus că doar așa. Am căutat în minte o explicație prin care să nu-mi îngreunez interlocutorul cu problemele mele personale, să-l fac să se îngrijoreze, așa că i-am spus că am senzația că ne este

împiedicată cercetarea de către o forță invizibilă pe care nu pot s-o numesc, dar că ar putea fi doar o impresie falsă de-a mea.

„Acum impresie falsă nu este, autoritățile doresc să termine cât mai repede cu această poveste, asta este clar. Nu sîntem priviți bine, am auzit multe zvonuri. Construcția la autostrada care va trece chiar pe la marginea orașului nostru și care duce spre aeroport va începe curând. A fost destul scandal, după cum știi, s-au iscat foarte multe proteste împotriva ei și nu se dorește ca orașul să fie iarăși portretizat negativ. Imaginea este ușor subrezită, iar noi înrăutățim lucrurile tot săpând la povestea asta. Se consideră că zugrăvim acest oraș ca fiind unul plin de probleme.”

„Dar ar putea exista ceva sub povestea asta, o problemă reală, cunoscută, care încearcă să fie mușamalizată.”

„Hmmm, poate mergi prea departe cu gândul. Așa ceva nu cred nici măcar eu, iar eu sînt ziarist, expert în teoria conspirației.”

Aici domnul Bernhard a rîs din belșug.

„Da“, am îndrăznit să-l contrazic, „...e foarte posibil să ai dreptate, dar pe de altă parte, gîndește-te: lui Kyo, Danielei și Irinei, părea să le meargă în sfârșit bine în momentul acestui dezastru. Toți trei păreau, după toate piedicile și lucrurile negative care li se întâmplaseră, ca în sfârșit să fi găsit o soluție fiecare pentru sine și să fi ieșit din zona neagră.”

Am împrăștiat cu un gest impulsiv foile pe masă în așa fel încât să-i fie clară toată anvergura problemei cu care ne confruntam, apoi i-am zis:

„Toți trei tocmai ieșiseră la liman din niște povești nu foarte fericite.”

A privit foile de parcă atunci le citea pentru prima oară. A stat pe gânduri o vreme, a sorbit din cafeaua lui, pe care și-o comandase în ciuda faptului că era zece seara,

apoi a zis:

„Da, adevărat, am observat și eu. Totuși oamenii fac lucruri inexplicabile câteodată.“

„Nu cred așa ceva.“, am spus. „Totul are o explicație.“

A râs din nou, m-a privit pentru o fracțiune de secundă în ochi, ceea ce făcea atât de rar, iar din acea scurtă privire am înțeles ce gândea: hai s-o aflăm.

„Kyo dorea să se mute cu Johannes și să înceapă o nouă viață împreună, Irina cunoscuse pe cineva după atâția ani de singurătate și de data aceasta acest bărbat era hotărât să rămână lângă ea. Reușise să ajungă la un acord cu Dieter în procesul în care erau implicați și dorea să pună punct acestei vechi dispute. Daniela se despărțise de Dieter și începuse să se înțeleagă cu Tim din ce în ce mai bine. Mă suna o dată pe săptămână și mă anunța ce progrese a mai făcut. Ultima oară mi-a spus că simte un mic succes, pentru că Tim reușise să nu mai atragă nici o pedeapsă într-o săptămână, și că nici de la școală nu mai făcuse probleme. Că începuse să respecte regulile și că a ajuns punctual în școală și nu a mai provocat-o tot timpul, cum făcea el mereu. Iar ea chiar se dusesse la o întâlnire cu o mamă al unui copil pe care Tim îl împinsese de pe scări în școală. Deci, fiecare din aceste persoane avea toate motivele să trăiască, toate motivele să fie fericiți și se aflau categoric într-un punct în care povestea fiecăruia era pe cale să aibă un deznodământ fericit.“

„Oare ce s-a întâmplat?“, a rostit gânditor domnul Bernhard frecându-și bărbia. „Hmmm... Păi hai să vedem. Poate Kyo și-a pierdut slujba, Irina fusese totuși părăsită de acel bărbat pe care îl cunoscuse recent în momentul în care i s-a aruncat Kyo pe mașină, iar Daniela era depășită de educația lui Tim, de lipsa de dragoste dintre ea și soțul ei, poate de fapt, undeva în adâncul lor, toți trei erau la fel de nefericiți ca înainte.“

„Kyo nu a fost niciodată nefericit“, am subliniat, accentuând fiecare cuvânt.

„Mda, totuși cine știe. De-a lungul timpului poate s-au strâns și în el poveri de nesuportat, toate lucrurile acestea poate au sfârșit prin a-l otrăvi.“

„Kyo n-a fost niciodată nefericit.“

Și-a frecat bărbia din nou, și-a trecut palmele peste față, apoi a oftat.

„Da, ceva s-a petrecut. Un lucru a declanșat toată această tragedie.“

Apoi a lovit cu palma în masă și a spus cu amărăciune:

„Sau poate toți mint! Poate toată lumea cu care am vorbit minte! Poate că de fapt Johannes era cu cineva în dimineața aceea, Kyo a venit, a deschis ușa, a avut în fața ochilor o imagine sordidă, s-a suit în mașină și a plecat spre Pod. Poate că tot ce ți-a zis ție Daniela a fost o aiureală, poate că nici n-a îndrăznit să se confrunte cu fiul ei, ori cu Sebastian și cel mai puțin cu Dieter. Iar Irina?! Poate că acest tip, când se aflau împreună, să zicem la masă la el după ce gătiseră împreună, a primit un telefon. După acest telefon i-a spus Irinei să plece, că trebuie să sosească altcineva. Și-a luat haina și a plecat să comită un act teribil.“

I-am așezat mâna pe braț și s-a oprit.

„Sînt obosit“, mi-a zis. „Apoi, noi nu sîntem detectivi. Deja am depășit cu mult până și atribuțiile mele jurnalistice...“

„E okay“, l-am liniștit. „Și pe mine mă apucă disperarea. Te înțeleg.“

„Ce facem de fapt amândoi aici? Ne-am pierdut mințile?!“

Aici nu-i puteam răspunde. Îmi pusesem aceeași întrebare.

„Mi-am pierdut slujba de colaborator la ziarul local“, mi-a explicat mai departe. „Poate sînt paranoic, dar am gândit pentru o clipă că are legătură cu investigația noastră.“

Am tăcut.

Am mai rămas o oră, timp în care am discutat fiecare mic aspect și am lansat și alte ipoteze. Eu am citit cu voce tare câteva pasaje pe care nu le înțelegeam despre Irina și despre Kyo. Am discutat îndelung, am subliniat pasaje, am scris comentarii pe marginea foi. Domnul Bernhard a făcut din nou o schemă în care am notat numele celor cu care vorbisem și legăturile dintre eroii noștri principali. Am făcut o listă de întrebări, apoi l-am dus acasă. Rămăsese să ne concentrăm o vreme pe Dieter, dinspre care veneau foarte multe semnale care ni se păreau suspecte.

Ne-am oprit iarăși în parcare din fața casei lui și am stat acolo pe întuneric și am mai vorbit despre diverse lucruri, privind în întuneric dreptunghiul și mai întunecat al ferestrei pe care mi-a indicat-o, uitând că îmi spusese deja că locuiește acolo.

I-am povestit câte ceva despre familia mea, apoi delicat, l-am întrebat dacă are vreun motiv special să fie atât de interesat de Kyo. A râs și mi-a spus că nu, categoric nu. Apoi mi-a pus aceeași întrebare mie. Am privit în jurul meu încurcată, căci nu mă așteptasem să-mi pună atât de repede acea întrebare la rândul său, mă așteptasem să aibă o explicație elaborată și am hotărât să nu îl tulbur cu o asemenea poveste, așa că i-am spus că nu.

L-am întrebat când mă invită sus la el la o cafea, să-i pot vizita și eu locuința. A răsucit capul brusc spre mine și i-am putut ghici din mișcarea nervoasă surpriza. Devenisem indiscretă, mă apropiam prea tare de el. Mi-a spus că locuiește cu mama și unchiul lui în vârstă. Că unchiul lui are nevoie de foarte multă îngrijire, iar el și mama fac asta pentru el. Că nu l-au putut duce într-un azil, le-a fost peste putință. Trebuie acum hrănit cu lingura, schimbat ca un copil mic de scutece, spălat la fund, șters la fund când merge totuși la baie. L-am întrebat dacă tatăl lui mai trăia și mi-a

spus că nu.

Mi-a spus că unchiul lui este retardat și că a fost pe vremea naziștilor în lagăr. Doar faptul că era așa de muncitor l-a scăpat de la a fi exterminat, doar așa a scăpat cu viață din acel loc. Avea viteză în asamblat fluturași de badmington, o făcea ca pe bandă rulantă și nu se oprea niciodată. Că așa cum este el, la nivelul lui de înțelegere, a văzut cum mulți din colegii lui din lagăr intrau într-o anumită clădire și nu mai ieșeau niciodată. Știuse tot timpul ce înseamnă asta.

23

Peste câteva zile domnul Bernhard m-a sunat și mi-a dat adresa unui camarad de-al lui Dieter, singurul care mai fusese de găsit din cei care îi formaseră anturajul în zilele lui rebele din tinerețe. A trebuit să conduc 60 de kilometri, ca să ajung în fața unei locuințe sociale, unde acel bărbat locuia împreună cu frații săi. Mi-a deschis ușa indiferent, nici prietenos, nici agresiv și mi-a spus că el nu mai ține legătura cu Dieter, nu mai are de-a face absolut nimic cu el, dar dacă vreau să aflu mai multe, să merg în camera de pe partea dreaptă, la fratele lui mai mic, Armin. Văzând că ezit, m-a însoțit. Mi-a deschis ușa. În camera aproape nemobilată, doar cu saltea așezată direct pe jos și un birou cu un computer, am văzut un băiat ras în cap cu un tatuaj pe gât, care nici nu s-a deranjat să mă salute sau să se ridice de pe scaun. Și-a răsucit capul înapoi spre ecran și a continuat să joace.

M-am prezentat și i-am spus că sînt interesată de Dieter, dacă poate să-mi spună ceva despre el. După ce-a scos niște strigăte furioase, căci pierdea la jocul pe care tocmai îl juca, și care era ceva cu o fugărire prin tunele cu arme și mult sânge, mi-a

spus acru că Dieter îi datorează o mie de euro și că dacă nu i dă înapoi o s-o pățească. M-a atenționat să nu uit să-i spun asta dacă îl văd și să-i spun de asemenea că nu este o amenințare goală.

L-am întrebat dacă nu poate să se oprească puțin din ceea ce face ca să vorbească cu mine și a spus că nu.

Am plecat dezamăgită. Nici fratele lui mai mare nu a vrut să vorbească despre Dieter. Mi-a spus că alea sînt vremuri trecute și ce sens are să mai dezgropăm morții? Ce au făcut sau n-au făcut, e de domeniul trecutului. El s-a schimbat, a luat-o pe calea cea dreaptă și presupune că și Dieter a făcut același lucru ca și el. Erau tineri și nesăbuiți, nu au înțeles exact care este impactul acțiunilor lor. El personal trecuse prin de toate de la întâmplarea regretabilă de pe Pod cu băiatul acela retardat, că trecuse dintr-un orfelinat în altul, dintr-o familie socială în alta, prin terapie și a făcut la un moment dat chiar și doi ani de pușcărie. Dar acum îl găsise pe Dumnezeu și viața lui se schimbase. Mergea regulat la biserica catolică din oraș și îi fuseseră date și mici joburi acolo și era cunoscut ca un om serios, care se schimbase și încerca să facă ceva cu viața sa.

Cu Dieter pierduse contactul de foarte multă vreme și îi interzisese lui Armin să-l aducă acasă. De fapt îi interzisese și să aibă de-a face cu el, dar nu îl mai putea ține în frâu de când crescuse atât de mare și puternic. Nu mai asculta de el. Lui nu-i venise încă mintea la cap, încă mai trăia din mici furțișaguri și escrocherii, dar într-o zi îl aștepta și pe el trezirea la realitate. Știa că există ceva bun în fratele său și că acel lucru fundamental bun va ieși curând la suprafață.

Nu ar fi trebuit să facem dragoste când știam că nu putem fi împreună. A fost un mare păcat. Am făcut ceva foarte rău. Iar tu te-ai luat după mine. Eu știam de mult că este ceva foarte rău să faci dragoste cu cineva și apoi să pleci. Deși am așteptat să spui: stai. Dar totul era confuz la mine în minte. Am atâta nevoie de tine încât aș repeta greșeala aceasta oricând aș avea posibilitatea, doar că tu nu mai suni. Chiar dacă m-ar mai costa o serie de neuroni după aceea, chiar dacă m-ar costa stabilitatea psihică. Pentru că exact atât de greu a fost. Am îmbătrânit ani de zile într-o clipă, după zbuciumul acela pe care l-am trăit imediat după aceea. Am îmbătrânit fizic și moral.

De ce ne-am despărțit? De ce nu sîntem împreună? De ce ești tu acum cu altcineva? Hmmm... Nu puteai să nu eziți în duminica aceea? Căci am fost părăsită de prea multe ori și am renunțat de mult să mai lupt pentru mine. Nu vreau să deranjez. Nu vreau să stau în drum. Știu foarte bine cine sînt. Ce sînt. Nu aș cere nimănui să mă iubească. Din cauza asta m-am retras imediat, m-am speriat.

Ce aș vrea? Aș vrea dragoste.

Ba nu, aș dori să nu mai simt nevoia să mă vărs în tine, să te sufoc cu intimitățile mele, mărturisirile mele intime, să nu-mi mai doresc să fac parte din viața ta. Eu nu fac parte din viața ta oricum, m-ai respins. Aș vrea să nu mai cerșesc să mă lași înăuntru.

Când tu nu-mi vorbești, eu mor. Mor puțin câte puțin. Te costa atât de puțin, un cuvânt de la tine din când în când. Tot ce am nevoie ca să continui, ca să funcționez, ca să merg mai departe. Ca să pot să mă prefac că totul este în regulă.

Am alunecat pe un drum de ură față de mine însămi. Mă simt respinsă de toată

lumea și nu mă pot opri din a mă face și mai neplăcută pentru ceilalți. În loc să mă opresc și să încerc să îndrept lucrurile, le agravez și mai rău. M-am afundat pe un drum al autodistrugerii.

Te iubesc pentru că n-am de ales.

Cum te-ai gândit să rezolvi asta? Femeia aceasta care nu se oprește din a te iubi.

Ba da, te iubesc, te iubesc cu disperare și fără cea mai mică speranță. Nu pot pricepe cum de odată ce ne-am întâlnit, îmi continui viața fără tine. Cum de fiecare clipă a vieții mele continuă să fie risipită pe nimic, când în prezența ta viața mea ar fi completă. Sînt clipe în care nu pot înțelege de ce nu sîntem împreună. De ce nu sîntem împreună?

Da, eu sunt cea care nu am vrut. Așa e. Aici ai dreptate.

Adevărat.

Te iubesc atât de rău, încât e fizic insuportabil. Închid ochii și te găsesc în mintea mea acolo. Ești ca o boală. Ești o boală îngrozitoare și foarte grea. Nici nu știu care parte din zi e cea mai grea: dimineața, la prânz sau seara.

Și tu mă iubești. Nu, nu, nu nega. M-am întrebat ce poate fi mai rău decât să fiu iubită de către tine și mi-am răspuns: să nu mai fiu iubită de tine. Eu am fost atrasă de tine cum un om slab este atras de un om puternic. Nu sexual. Am simțit nevoia să mă protejezi. Nimic mai mult. Ai încălcat un cod pe care ar fi trebuit să-l respecti. Trebuia doar să mă protejezi.

Dar asta nu ajută la echilibrul lucrurilor în nici un fel. Nu se mai poate face nimic, iar eu percep tăcerea ta ca pe o duritate ne-necesară. Relația noastră seamănă cu o căsnicie care nu mai merge, dar sîntem blocați unul cu altul din lipsă de opțiuni. Distanță, răceală, tăcere.

Știu, știu ce o să zici, noi nu avem nici o relație.

M-ai scos din zona mea de siguranță, iar acum mă învârtesc debusolată de colo-colo. Nu mi-ai înțeles singurătatea, imensitatea ei, cât de flămândă eram din toate punctele de vedere.

Există atât de multă durere în mine pe care nu o mai pot reține, care dorește să-ți găsească un mod de manifestare. Lucrurile îmi apar deformate de propriile spaime.

Același lucru care ți s-a părut odată măreț, acum ți se pare diminuat. Procesul de însingurare s-a declanșat. Înainte îmi răspundeai la telefon, îmi dădeai sfaturi. Nu toate au fost bune, iar unele mi-au făcut chiar rău, dar aveam și eu pe cineva. Nu doresc chestia asta pe care o avem acum. Scheletică, lipsită de respect, în care eu am niște nevoi cărora tu refuzi să le mai vii în întâmpinare. Compar ce avem acum cu vremurile în care eram prieteni. Știu, oamenii trebuie ținuti la distanța optimă, nici prea aproape, nici prea departe, să nu le dai nici prea multă afecțiune, nici prea puțină. Doar atâta dragoste cât se cuvine. La distanța corectă. Fără mari prietenii, nu există nici mari certuri. Nu există dezamăgiri. Nu există sentimente rănite.

Știu ce ai dori, să reușesc să completez mai repede tranziția de la iubit la prieten, apoi de la prieten la străin. Să nu mă mai port copilărește. Să mă port matur. De la ființă înapoi la neființă. Să înțeleg odată cum funcționează lumea.

Știu ce vrei, vrei doar să încetez să te sun, să încetez îți trimit scrisori cu injurii, să te las să fii fericit. Să dispar din viața ta. Să nu te mai urmăresc pe stradă, să nu mai stau în fața locuinței tale zile întregi.

Tăcerea ta este de o violență ne-necesară.

Nu-mi poți oferi dragostea aceasta și după aceea să mi-o iei înapoi, să mă privești cu dispreț. E insuportabil pentru mine. Ca și cum lucrurile pe care le-ai crezut cu

tărie despre mine și care mi-au dat încredere în mine și mi-au dat o nouă viață s-au dovedit false. Iar eu trebuie să mă uit acum în ochii tăi și să văd asta. O permanentă reafirmare și amintire a faptului că cineva a fost dezamăgit de mine... din nou și din nou la infinit. Nu sînt cum credea, nu sînt cine credea, afecțiunea a fost retrasă. Pac!

Știu, sînt opacă, nu inspir nimic. Sînt neutră. Am senzația că miros urât. Mă frec în fiecare dimineată cu buretele sub duș să dau jos mirosul acesta respingător de pe mine. Am venit aici îndrăgostită și am poleit totul în aur. Dar totul s-a petrecut la mine minte. Materialul a venit doar din partea mea. M-ai scos din zona mea de siguranță și am ajuns în situația aceasta periculoasă. Este vina ta. Niciodată nu o să mă mai ofer cum m-am oferit ție. Niciodată nu o să mă mai dezvălui așa vulnerabilă. N-o să mai las pe nimeni să ajungă până la mine. Nu ai meritat, acumă văd clar, nu ai meritat. De ce nu îți pasă ce vreau, ce am, ce mă doare?

Nu mi-am imaginat c-o să meargă așa. Păreai cu totul altă persoană. Vreau să mă bucur din nou de viață. Vreau să mă iubesc din nou. Am ajuns foarte jos în ultima vreme. Vreau să-mi găsesc drumul înapoi în sus. Vreau înapoi. Îmi vreau viața înapoi. Vreau să mă bucur. Vreau să fiu fericită. Dar se pare că asta nu se poate până când tu nu dispari din viața mea. Complet. Ca șters cu buretele.

Era greu de înțeles cum putea să-i facă atâta rău. Nu a înțeles dacă era privirea, expresia de pe față, întreaga postură a corpului lui. Putea spune doar că ceva de gheață își arăta muchiile prin întregul lui corp. Ochii de un albastru-bleu cu inflexiuni verde deschis, ceva extrem de ciudat. Mai văzuse o culoare asemănătoare într-un documentar despre ghețari. Un ghețar uriaș se desprindea și aluneca în apă și prindea asemenea străluciri scurte, nuanțe de bleu incredibile. Nu putea să pună degetul și să spună: aici. Era imposibil de localizat.

Cu o singură privire, nici nu putea să zică privire, doar din felul în care își purta corpul îndreptat acuzator spre ea, rece, lipsit de simpatie, o paraliza. Nu se mai putea mișca. Se prăbușea stând încă în picioare.

Doar o privire e de ajuns să mă facă să mă îndoiesc de mine, să mă disprețuiesc, să mă urăsc, să știu că nu valorez nimic. Aș vrea să dispar, să mă volatilizez. Bărbați care-mi doresc trupul, care gândesc că aș fi un bun recipient în care să se masturbeze. O formă apetisantă în care să-și acomodeze penisul. Un stimul vizual și olfactiv pentru câteva secunde de extaz. Ricardo e unul din ei. Toți sînt „unul din ei“, dar de undeva trebuie să înceapă.

Privindu-l, și-a văzut viața cu ochii lui, așa cum trebuie să i se fi părut lui de-acolo din prag, în timp ce încerca să o calmeze. I-a venit să verse instantaneu.

A tăcut în sfârșit, în timp ce el o ruga să se ducă acasă și să încearcă să doarmă, l-a privit îndelung în timp ce el continua să vorbească pe tonul lui calm și echilibrat și l-a întrerupt spunându-i doar atât, iar hotărârea i se putea citi în voce: „Asta este ceea ce trebuie să fac eu acum. Este o experiență de viață prin care trebuie să trec neapărat. Iartă-mă.“

A scos cuțitul pe care-l avea în geantă și i l-a înfipt în zona ficatului, din spate, căci el s-a răsucit înspăimântat să intre înapoi în scară. Ricardo Gregorius s-a prăbușit în fața scării blocului în care locuia cu partenera sa de viață. Ieșise special pentru a o întâlni pe doamna Irina Rau, care sunase în dimineața respectivă de nenumărate ori și păruse mai agitată decât de obicei. Au presupus amândoi că de vină era Crăciunul, oamenii singuri în preajma sărbătorilor se simt și mai singuri decât de obicei. Partenera domnului Gregorius nu reușise să o convingă să renunțe la ideea de a-l vedea pe Ricardo, de aceea singura alegere care le mai rămăsese, ca de fiecare dată

când doamna Rau era în starea aceasta, fusese să coboare și să discute cu ea față în față. Să o asigure că nimeni nu-i poartă nici un resentiment, că nimeni n-o urăște, și că amândoi știu foarte bine că accesele de furie de la telefon, amenințările și înjurăturile nu o reprezintă cu adevărat, și că o înțeleg amândoi foarte bine, Că amândoi știu că există ceva bun în ea, că ea nu este așa, și că doar trece printr-o perioadă proastă. Dar era datoria ei să înțeleagă de asemenea că Ricardo avea o viață a lui și că nu mai avea timp și nici răbdarea să-i aline ei accesele de furie, ori atacurile de panică. Ea avusese șansa de a fi cu el, dar o refuzase. Ea fusese cea care nu dorise să dezvolte mai mult relația cu cel menționat, iar acum era tot ea cea care refuza să renunțe la ceva inexistent. Irina trebuia neapărat să meargă mai departe și să se pună pe picioarele ei.

Stările ei variau, a povestit iubita domnului Gregorius, erau zile în care suna să-i spună că îi mulțumește acestuia că există și că datorită lui a devenit mai bună, iar o oră mai târziu putea suna să-i spună urlând că ea nu are nevoie de el, că dacă îndrăznește să se mai apropie de ea îi rupe picioarele. Că e un nenorocit, că a folosit-o și a aruncat-o, că o să plătească pentru tot ce i-a făcut. Că este un om calculat, că a urmărit s-o distrugă, să-i distrugă viața, că a făcut-o intenționat. Apoi începea pe cu totul alt ton, că ea nu crede că tot ce i-a spus el a fost adevărat, că ea crede că n-a vorbit serios când a spus cuvintele alea. Că a lăsat-o singură, când el știe că ea nu are pe nimeni, că un cuvânt din partea lui nu i-ar strica din când în când. Apoi trecea iarăși la injurii și amenințări.

Vecinii au descris că toată scara era plină de sânge. Partenera domnului Gregorius a curățat, plângând, sângele, cu ajutorul unei găleți și a unei cârpe, până când două vecine s-au oferit să facă ele acest lucru în locul ei, iar ea să se odihnească.

Doamna Irina Rau s-a urcat înapoi în mașina personală, fără să fie oprită de către nimeni și a plecat spre o destinație necunoscută. După cum a reieșit mai târziu, s-a reîntors în orașul în care locuia venind dinspre nord și a trecut pe sub Pod, de pe care s-a aruncat exact atunci domnul Kyo Kunz și i-a aterizat pe capotă. Irina Rau nu a mai fugit, a rămas pe loc, a așteptat poliția și salvarea.

A povestit ulterior unei prietene venită să o viziteze în închisoare, chiar înainte ca ea să se sinucidă spânzurându-se în celulă, că după ce plecase din orașelul în care locuia Ricardo, toate percepțiile ei fuseseră ciudate. Că drumul acela nu-l va uita niciodată. Drumul până la Pod, acolo unde i se curmase brusc viața. Că acela a fost cel mai intens fragment al vieții ei. Că mai întâi trecuse de marginea orașului și trecuse printr-un tunel, pe care-l observase de la distanță. Că observase o calitate întunecată a pământului, cu copaci golași de jur împrejur, cu tunelul umed pierzându-se în măruntaiele lui.

Că văzuse înainte de a ieși din oraș o pasarelă suspendată între două clădiri ca un tub de sticlă. Un negru trecea exact atunci pe culoar. Era înalt, mai plinuț, purta o cipilică caraghioasă. Aducea ceva din dezolarea locului natal din care provenea. I se păruse că poate adulmeca dezolarea acelor lucruri foarte îndepărtate.

Mai târziu îl recunoscuse dintr-o poză în ziar pe Kyo Kunz ca fiind cel care venise în biroul de avocatură unde lucrase ca să dea în judecată firma în care era angajat pentru discriminare. Da, își amintise foarte bine că îl întrebase dacă nu crede că acei colegi n-au și ei dreptul la propria părere despre degenerați ca el.

Era ziua de dinainte de Crăciun, iar ea stătea în mașină în fața scării de ore bune deja. Era o femeie blondă, foarte înaltă, suplă. Am observat asta pentru că a ieșit la un moment dat și a venit spre intrarea în bloc. Eu stau la parter. O cunoșteam din vedere, dacă pot să mă exprim așa, venea des și stătea în mașină în fața scării. Parca în locuri diferite, în funcție de locul liber pe care-l găsea. Era greu să nu observi, căci se întâmpla foarte des asta, măcar o dată pe lună. Uneori ieșea din mașină și cu mâinile în buzunare privea undeva la un etaj superior. Uneori își scotea mobilul și suna pe cineva care refuza să răspundă. Câteodată răspundea, iar ea purta o conversație lungă, în timpul căreia gesticula cu mâna rămasă liberă.

Era mereu bine îmbrăcată, cu foarte multă grijă și părea de condiție foarte bună. Asta contrasta și mai tare cu ceea ce făcea, faptul de a sta acolo singură ore în șir, uneori zile întregi, privind undeva în sus.

Mi-am tras vecinii de limbă să aflu despre ce este vorba, dacă vreunul din ei știe ce se întâmplă. Dar nimeni nu știa nimic. Se întrebaseră și ei ce se întâmplă, unul dintre ei, tatăl a doi copii mici, anunțase poliția. Era clar că nu nimerisem vecii care trebuie. Dar nimeni nu dorea să vorbească. Dacă unii din cei întrebați era cel implicat, păstra foarte bine tăcerea și se ascundea cu abilitate. Nu se știa pe cine căuta acolo acea femeie.

M-am gândit că este vorba de un bărbat, evident. Că femeia se despărțise de un soț, iubit, poate îi fusese luat copilul și dorea să-l vadă în afara zilelor de vizită stabilite de instanțe. Într-o zi mi-am luat inima în dinți și m-am dus la ea cu un pahar de apă și o felie de pâine neagră unsă cu brânză proaspătă. A refuzat oferta mea, mi-a spus că îi merge bine și n-are nevoie de nimic. Când am încercat să o trag de limbă ce face

acolo, s-a urcat în mașină și a plecat.

Dar în ziua de dinainte de Crăciun, când am văzut-o afară, am avut o strângere de inimă mai puternică decât de obicei. Noi toți ne pregăteam să sărbătorim împreună cu familiile, gătisem, curătasem, aranjasem, ne luasem haine noi și dădusem nenumărate telefoane. Ne împodobisem casele ca pentru o astfel de sărbătoare, iar atmosfera era cât se poate de veselă.

Așa că imaginea acestei femei stând singură acolo avea ceva tulburător.

Mai întâi am zărit-o în jurul orei două. „Mai este acolo?“, m-a întrebat bărbat-miu. Am privit pe geam și am confirmat. Apoi el m-a făcut să realizez că nu o mai văzusem de mult timp. Să fi fost vreo 3–4 luni de când nu mai venise. Iar acum, era din nou prezentă. Ce se petrecuse cu ea de nu mai venise, nu aveam cum să știm. Dar crezusem că se terminase, orice ar fi fost. Dar nu, era acolo... din nou.

În jurul orei patru, bărbat-miu m-a întrebat din nou: e acolo? Am privit pe geam și am văzut-o vorbind la telefon. Atunci am așteptat să văd ce urmează. Am văzut-o cum închide handy-ul și se îndreaptă pe scară. Muream de curiozitate să văd cu cine se întâlnește, așa că m-am strecurat pe ușă și am coborât scările tiptil. Trebuia să aflu în sfârșit despre cine este vorba.

Am văzut-o stând în fața unui bărbat care era întors cu spatele la mine, dar tot am putut să recunosc despre cine e vorba. Era domnul Ricardo Gregorius, de la ultimul etaj. Vorbeau încet, nu puteam auzi schimbul de replici, ci doar recunoaște timbrul în care se discuta. Ea avea o voce tremurată și părea să spună niște lucruri încărcate emoțional. Au vorbit așa o vreme, apoi Ricardo a părut să dorească să se întoarcă în casă. Atunci am zărit o licărire care putea fi a unui obiect metalic mânuit cu repeziciune și l-am văzut pe domnul Gregorius oprindu-se ca sub acțiunea unui șoc. S-a răsucit cu

fața spre ea și după ce a făcut asta, a fost clar că ea i l-a mai înfipt o dată în piept. A îngenuncheat în fața ei, a căzut pur și simplu în genunchi, ea era cu cuțitul în mână, i-l scosese din carne și părea să mai dorească să îl mai atace odată. În loc de asta a lăsat cuțitul să cadă pe jos, s-a lăsat pe vine asupra lui Ricardo și a început să strige după ajutor.

Lumea a început să se adune, sânge era peste tot.

26

Știe.

Rudele au fost instruite să nu i se mai dea nici o veste proastă. Să fie informată doar despre lucrurile pozitive. Fusesse martora unei sinucideri și acum avea probleme emoționale. Cu toate acestea, se simte forțată să înceapă o zi pe care nu dorește s-o-nceapă. Aceeși mascaradă. Când se trezește, trebuie să se spele, să mănânce, să ridice storurile, să aerisească, să îngrijească de casă. Același rahat în fiecare zi. Cu prea puține variații. Ar vrea să fie mântuită din propria viață. Să țină viața la distanță. Să nu fie prezentă. Să rescrie fiecare clipă cu care se luptă.

Așteaptă prea puține de la fiecare zi.

Simte o tristețe prea adâncă.

Totul trece chinuitor.

Iar ea se gândește la trenurile care trec prin apropiere. Ori la Pod.

Și ce ușor ar fi.

Dar nu se poate. Cu toții au așteptări de la ea. Se bazează pe ea. Iar ea le-ar trage preșul de sub picioare dacă s-ar sustrage în vreun fel. Așteaptă cu toții să-i hrănească,

să-i spele, să aibă pe cine să se înfurie, cu cine să vorbească, pe cine să cheme la ei.

Asta-i ea.

Ăsta-i cursul ei.

Ea însăși.

Însoțindu-și băiatul la școală, simte o emoție puternică. O lasă să meargă cu el doar până la intersecție, până la piciorul podului scund care traversează râul aproape sec, așa zice el. De acolo vrea să meargă singur.

Ea simte rezistență: a nins. Băieții mai mari ar putea să-l atace cu bulgări de zăpadă. Ori s-ar putea opri și juca în zăpadă, în loc să-și urmeze drumul la școală.

Dar băiatul este ferm. Mai departe merge singur. Ea rămâne pe loc: el se îndepărtează. Dar deodată copilul se oprește, se răsucesce spre ea. Face câțiva pași cu un zâmbet care-i luminează fața. În dimineața strâmbă, imperfectă, fața lui e singurul lucru perfect. Acel zâmbet. Ovalul alb și delicat mărginit de gluga închisă la culoare. Infectat cu luminozitate.

Se apleacă spre el. O sărută direct pe gură. Apoi se îndepărtează.

A răsplătit-o pentru despărțire.

„Să fii cuminte, Timmy“, strigă în urma lui.

Îl urmărește din ochi, înțepenită de spaimă.

N-ar fi trebuit să-l lase.

Văzând câtă lume se interpune între ei, șirurile de copii care se îndreaptă spre școală, oamenii care se duc spre centru, se simte dintr-o dată părăsită.

Dacă toată mulțimea asta nu mi-l mai dă înapoi?, se întreabă. Dacă valul acesta de ființe îl va înghiți de tot? Dacă n-o să ne mai vedem niciodată?

Se încolonează în masa de oameni, încercând să-l prindă din urmă. Să-i descopere

silueta printre cei din față. Nu trebuia să-l lase să plece. Dar a dispărut. Departe, urcând scările dealului care duce spre școală, îl vede. O bucurie dureroasă o sfâșie: l-a văzut, l-a pierdut. A plecat. Totul într-o fracțiune de secundă.

Sărutul ferm pe buze, dimineța nereușită, frigul cumplit și zgomotul vag al orașului. Îi e deja dor cu disperare de el.

Nu se mai simte capabilă de fericire. A fost jefuită de opțiunea aceasta.

„Zăpada e un fel de nisip?“, o întrebase cu vocea lui frumoasă.

Îi dau lacrimile.

Atunci de unde această infinită tristețe?

Ridicolă întrebare, își spune.

Merge pe stradă, strada aceea lungă și cenușie care o poartă drept înainte. Ar vrea să nu fie prezentă. Trece pe lângă micul loc de joacă din apropierea casei ei. Odată a văzut o femeie aici. Femeia avea în jur de patruzeci. Era mai plinuță, purta o bluză simplă bej și pantaloni fără o croială specială. Niște pantaloni simplii, care nu o flatau. Avea părul în dezordine. Părul ei blond strălucitor, un galben aproape alb. Danielei îi era neclar dacă îi lipseau șuvițe din cauza unei tentative de a se tunde singură – de a se mutila singură.

De pe față îi lipsea orice expresie umană. Era o față golită de zâmbet, de bucurie, de umanitate, de expresivitate, de existență. O față goală ca o hârtie albă. Aproape de non-existență. Fața unui cadavru. Priveliștea aceasta a cutremurat-o, aceea a unei ființe umane descărnate de umanitate.

Femeia aceasta stătea dreaptă, imobilă și privea groapa cu nisip din micul parc compus dintr-un tobogan și o construcție de cățărat. Privea fix groapa de nisip. Ochii ei nu mai aveau nimic uman. Mați, ca doi ochi de sticlă. Devastată de durere până la

insensibilizare. Până la depersonalizare.

Nu știa dacă stătea acolo pentru că mai fusese acolo sau de ce anume îi amintea locul. Nu avea certitudinea că această femeie își amintește de ceva. Dar părea concentrată. Nu părea din întâmplare acolo. Venise cu un scop.

Fața ei era golită de orice simțământ omenesc și toată sensibilitatea fusese suptă din ea. Arăta brutal în lumina aceea, cu șuvițele dezordonate de păr, privind groapa de nisip în care nici un copil nu se juca. Stătea în fața unui mic parc gol și privea concentrată. Ce vedea în fața ochilor, numai ea știa.

Când și-a dat seama că este privită, și-a tras o șuviță să-i acopere fața și a plecat cu un mers nefiresc, dezarticulat, poticnit.

Daniela a privit parcul gol, încercând să găsească urmele copilului care nu mai era, încercând să înțeleagă ce anume i se întâmplase. Dar era doar un parc gol, povestea și-o luase cu ea femeia când plecase. Trăgând-o ca pe o povară de ne-suportat.

Dar Daniela a crezut c-a prins-o în sine, sub forma unei învălmășeli de senzații și durere. Cu această amintire, Daniela se grăbește, lăsând parcul în urmă.

Ajunsa acasă, își reumple paharul din sticla cu apă minerală. Casa e tăcută. Plină până la refuz de o lumină cenușie. Scaunele de la masa din sufragerie în dezordine, farfuriile de la masa de seară încă acolo. Se duce spre dormitor. Caută în sertarul de jos al noptierei pachetul de la Dieter. Nu știe exact ce să facă, știe doar ce a văzut în filme. Își rulează o hârtie, apoi își apropie fața de praful întins pe masă. Nici măcar nu știe ce este. Ori care ar trebui să fie doza pe care trebuie s-o ia. Nu trebuie să inhaleze tot, nu-i așa? Doar un pic. Zece minute? Cinci minute? Jumătate de oră? Probabil. Ori cât, mai exact?

Atâta durează. Atâta durează. Atâta durează.

Deodată își devine străină sie-însăși.

Nu se mai recunoaște. Când se pregătește să facă un gest neimportant și banal, cum ar fi să-și re poziționeze brațul sub cap, se întreabă: ce o să facă acum persoana asta pe care o observ? „Hai să vedem ce-o să faci acum. Tu. Tu, tu, tu...” Cu suspiciune și curiozitate științifică. Nimic nu mai vine natural. Este străină de toate lucrurile din jur. Nu-și recunoaște pe de-a-ntregul propriul chip reflectat în oglindă. Ca și cum și-ar fi părăsit viața și acum se observă de la distanță. Cu o vagă curiozitate.

Nimic n-o mai alarmează. Trăirile îi sunt egalizate, nu mai au calitatea aceea abruptă și devastatoare. Nu-și mai dorește vechiul său eu înapoi, asta e clar. E prea bine să fie cea de acum. E prea bine să nu simtă durere, tristețe, să nu se mai simtă hăituită. Se simte bine așa. Nu se mai vrea înapoi. Se place. Pare o viață pe care ar trăi-o cu plăcere. Prin care ea ar trece lin, fără să fie ucisă în proces. La sfârșitul ei ar trece direct în somn. Într-un somn din care nu s-ar mai trezi. Pe când ea „cea veche” murea în mod categoric. Așa, este imortală. O calitate nebănuită, viitor infinit. Nelimitat. De plăcere. De senzație fizică de plăcere. Trupească. Carnală. Reală.

Îi place să se afle la distanță de sine. Să nu mai fie implicată în lucruri. Să nu mai simtă atingerea aceea abrazivă. Îi place să nu mai atingă nimic și să n-o mai atingă nimic. Să fie totul departe. Departe de mâna ei întinsă.

E bine să nu vrei nimic. E bine să exiști. Să trăiești așa. De o neutralitate atotputernică, și în același timp atât de intens în pielea ta și totuși din afara ei. Ca și cum perdeaua asta de neutralitate s-a interpus între tine și lume. Totul filtrat, inofensiv, fără putere.

Nimic de dinainte nu mai pare important. Totul e egal în importanță. Sau mai degrabă egal în neimportantă. Toate lucrurile pentru care s-a zbatut înainte, care au

părut capitale, de nerezolvat. Trăiește iarăși în prezent.

Apoi nu mai trăiește în prezent. Prezentul devine ireal.

Apoi. Ce oră este?

Întrebarea trezește ceva în ea. Daniela se simte traversată de o durere acută, amintirea a ceva. O sarcină pe care ea o are și nu o îndeplinește. Există ceva, iar ea nu poate să-și amintească. Cu mari eforturi, reușește să se ridice de pe podeaua băii unde și-a pierdut cunoștința. Constată că e trei. Își pune pantofii cu greutate. Măinile n-o ajută. Par umflate, degetele o dor, are dureri musculare. Coapsele o dor, genunchii o dor, brațele. Efortul este inuman. Își simte capul greu, confuz, sarcina de-a se trezi pare imposibilă. Ar vrea să-și șteargă din minte ceața aceea, dar e imposibil. Geme sub efortul de a-și îmbrăca haina.

Rătăcește pe străzi cu cheile strânse în pumn.

Școala este închisă. Bate în geam, privind înăuntru cu fruntea lipită de suprafața rece a sticlei. Nimeni nu-i deschide. Pustiu. Se răsucește pe loc, căutând din priviri. Nici țipenie de om. Dacă ar dori să întrebe pe cineva: ați văzut un băiat așa și așa și așa, n-ar avea pe cine. Înconjoară școala cu disperare. Rătăcește printre casele din jur. Locul pare părăsit. Nimeni la geam, nimeni pe stradă. Ceață densă. O perdea de abur compactă.

Timmy a ieșit de la școală la ora unsprezece. Unde ar fi putut să se ducă? În mod clar, a venit mai întâi acasă. A sunat la ușă, nimeni nu i-a răspuns. A plecat. Unde?

Daniela pornește înapoi spre casă. O să caute prin împrejurimi. Poate este în parcul din apropiere, poate este la unul din prietenii lui. Ce-or să gândească mamele acestora când or s-o vadă așa? Ce-or să gândească despre ea, că l-a lăsat pe Timmy pe străzi? Dacă a plecat cumva Timmy cu vreun străin? Dacă cineva l-a găsit rătăcind așa pe

străzi fără țel? Cu nici un adult care să-l protejeze? Dacă...

Undeva în acest oraș este copilul ei, perplex că ea l-a părăsit, l-a lăsat de izbeliște, l-a dezamăgit. Undeva în acest oraș copilul ei este abandonat la bunăvoința unor străini. Un copil dezamăgit există în acest moment pe undeva, întrebându-se ce-a făcut rău de mama sa nu a mai venit să-l ia. Un băiețel cu o față frumoasă, unicul lucru perfect într-o lume imperfectă.

Din vina ei, acum... A stricat toată această frumusețe.

A distrus. Daniela, distrugătoarea.

Vreau să mor, își spune Daniela. Nu știe cum o să supraviețuiască următoarea noapte. Cum o să supraviețuiască de acum încolo. Nu a vrut să-l rănească pe Tim. Cât de proastă poate fi! Cât de egoistă! Abia acum se vede cu adevărat pe sine. Cum e ea cu adevărat. Nu se va ierta niciodată. Se urăște în profunzime, se urăște cu adevărat. Se urăște. Vede acum cum îi distruge pe ceilalți, pe fiecare din jurul ei. Își dorește să moară de o boală foarte grea, foarte încet, în așa fel încât toată răutatea și putreziciunea să iasă din ea. Înainte de toate să fie curățită de această spurcăciune insuportabilă.

Își dorește să fi fost deja moartă, astfel încât să nu fi făcut rău nimănui niciodată.

Lucrurile s-au întors, își spune Daniela. Lucrurile s-au întors.

Perdeaua de neutralitate a fost sfâșiată, străpunsă. Totu-i înapoi la fel ca înainte.

Stă rezemată acum de balustrada Podului și privește în jos. De aici trebuie să fi privit și Kyo în jos. Traficul este normal. Din depărtare se apropie trenul. Nu-și amintește cum a ajuns aici. Pașii au purtat-o de la sine, ca și cum corpul ar fi știut mai bine decât ea ce vrea. Dar nu se poate, e imposibil. Nu trebuie să se întâmple asta. Nu. Coboară treptele și ajunge la intrarea în gară.

N-ar mai face rău nimănui. N-ar mai răni persoanele pe care le iubește. Timmy, toți ar fi cu mult mai bine dacă ea n-ar exista. Dacă ea ar dispărea din viețile lor. Sebastian... nu înțelege de ce o iubește. Nu înțelege felul în care o iubește, sau ce anume înțelege el prin iubire, dar cu toate acestea ea e acolo: dragostea lui. Imperfectă.

Trece prin tunel, și urcă pe peron. E așa ușor. Un marfar, nu va opri aici. Nu este o hotărâre. Este ceva care doar se petrece. Se aruncă.

Pe bancă, la câțiva metri de locul unde a stat ea pentru o clipă, se află Timmy, cu ghiozdanul lângă el, alb la față ca varul. Îi place să vină și să privească trenurile. Un strigăt scurt i-a ieșit din gât în momentul impactului, dar i-a fost curmat brusc, ca la comandă.

27

„Mami, pot ridica masa asta! Atât de puternic sînt!”

„Așa e!”

„Mami, pot ridica peretele ăsta! Atât de puternic sînt!”

„Da, da, ai dreptate!”

„Mami, pot ridica întreaga clădire dacă vreau. Așa de puternic sînt!”

„Adevărat.”

A doua zi am citit în ziarul pe care l-am cules din cutia poștală următorul articol: „1.000 de călători speriați de moarte“. Sub acest titlu, articolul continua: „Oprire forțată a unui tren din cauza unei sinucigașe.“ Această călătorie nu va mai fi uitată niciodată de aproximativ cei o mie de călători din trenul cu direcția München. În după-amiaza de luni, în jurul orei 17.00. Trenul plin ochi, urma să treacă prin orașelul Y în care nu avea oprire, când a avut loc evenimentul nedorit, acela de a se pune o frână forțată pe neașteptate. Conform declarațiilor unui reprezentant al poliției, este vorba de o femeie de treizeci și trei de ani care s-a aruncat în fața trenului exact din stație, sub ochii celor care așteptau acolo, printre aceștia aflându-se chiar și propriul fiu.

Pompierii sosiți la fața locului imediat au ajutat la deschiderea ușilor trenului și la coborârea călătorilor din el. Aceștia au fost orientați spre autobuze, în stația de lângă gară, fiind nevoiți să traverseze liniile ferate peste pietre. Autobuze suplimentare au fost foarte repede atașate acestui circuit și puse la dispoziția călătorilor pentru a ajunge cât mai rapid spre țintele călătoriei lor, grație eficienței transportului public. Întârzierea a fost cât mai mică cu putință, iar aici nu este loc decât de laude.

Într-o seară ploioasă și mohorâtă, când dusesem copii la ziua unui camarad de joacă și terminasem de dat cu aspiratorul și făcut ordine, a sunat telefonul. Vocea din telefon mi-a rostit numele, am confirmat că este vorba despre mine și atunci mi-a spus să fiu în jumătate de oră lângă biserica catolică dacă vreau să aflu adevărul despre

Kyo. Apoi a închis.

Nu apucasem să întreb cu cine vorbesc sau de ce, doar am rămas cu receptorul lângă ureche, ascultând tonul întrerupt care anunța sfârșitul convorbirii.

Nu am știut ce să fac. L-am sunat pe domnul Bernhard, dar nu răspundea. Nu-mi dădeam seama dacă exista vreun pericol pentru mine, doar întâlnirea îmi fusese fixată în plin centru. Ce ar fi putut să mi se întâmple? Calculele mele ajungeau la același rezultat: nimic.

M-am îmbrăcat și am pornit pe jos. Afară ploaia mărunță dădea orașului ceva rece și neplăcut, iar puținii oameni care se încumetau să stea afară pe vremea aceasta, fuseseră forțați doar de împrejurări, nu exista altă posibilitate.

Când am trecut peste brutărie, mi-am cumpărat o baghetă, pe care am ținut-o subraț, așa în punga de hârtie în care îmi fusese oferită. Vânzătoarea mi-a spus că a doua zi aveau să pună în vânzare plăcintă de brânză, din cea pe care o cumpăr eu mereu. I-am mulțumit și am ieșit, îndreptându-mă spre biserică. De la distanță nu vedeam pe nimeni așteptând în față. Când am ajuns, locul era la fel de gol ca înainte. Câțiva trecători grăbiți m-au ocolit fără să observe.

Vocea din telefon fusese a unei femei, așa că am privit cu mai mult interes chipurile femeilor decât ale bărbaților, întrebându-mă dacă putea fi una din acele femei interlocutoarea din telefon. Dar nimeni nu a oprit să vorbească cu mine.

Mi-am privit ceasul.

Mașinile treceau chiar prin fața mea, la câțiva pași, intrând în intersecția curbă din care se desprindeau mai multe artere. Începuse să mi se facă rece. Începusem să regret hotărârea mea de a veni acolo, fusese clar că e o glumă proastă. În fine, nu putusem rata o asemenea ocazia, trebuise să aflu adevărul, dacă exista cu adevărat o

informație care nouă ne scăpasem. „Adevărul despre Kyo.“ Adevărul... Asta încercam de atâta timp să aflăm, fără să ajungem la nici un rezultat. Kyo nu spusese prea mult despre el și nici ceilalți nu erau dispuși să spună prea mult despre el. Dar cuvintele acelea, „adevărul despre Kyo“, mă sfredeliseră și își nimeriseră ținta. Aceste cuvinte rezumau toată acțiunea noastră, toate eforturile, toate temerile, dorințele, speranțele.

„Hei, Sabine!“

Când m-am răsucit, am apucat să văd doar niște chipuri de tineri într-o mașină, mi s-a părut că-l recunosc pe Armin, tânărul cu care vorbisem cu mai multă vreme în urmă, fratele fostului camarad al lui Dieter, dar abia am apucat să mă răsucesc, cum spuneam, că ceva m-a împroșcat din cap până în picioare. Mi-am dus mâinile la față, încercând să îmi șterg din ochi substanța sau ce era, dar simțeam că pleoapele îmi sînt grele, așa că n-am îndrăznit să deschid ochii. Nu știam cu ce fusesem atacată.

„Data viitoare n-o să mai fie culoare!“, am auzit aceeași voce și atunci am prins curaj și cu mânecele mi-am șters fața și am insistat în jurul ochilor. Când i-am deschis, nu mai erau acolo. Intraseră înapoi în trafic și demaraseră în forță.

Am ajuns abătută acasă, dar nu demoralizată. Am băgat hainele direct în mașina de spălat și am făcut un duș lung. Mi-am spălat părul de cinci ori, să iau toată culoarea din el. Era roșu, un roșu aprins.

M-am uscat și m-am îmbrăcat exact la timp, cât să ajung să-i iau pe copii acasă cu o față zâmbitoare, zâmbetul meu din totdeauna, să vorbesc cu ei despre cum fusese petrecerea și de-a ce se jucaseră.

Toți trei erau obosiți și năzuși și n-aveau chef de discuții. M-au făcut să le promit televizor când ajungem. Dar când am ajuns, am primit alt telefon. Am crezut că sînt cei care tocmai mă atacaseră mai înainte și vor să îmi spună arunce vreo amenințare

sau vreo injurie. Dar nu, era secretara de la școală. M-a anunțat pe un ton rece că școala a depus o cerere la asistența socială pentru a fi investigată, deoarece se crede că îl maltratam pe Erin. Întâi am tăcut sub forța șocului, apoi am întrebat-o pe ce se baza școala când făcea o asemenea afirmație nefondată, iar ea a spus că Erin se plânsese la școală că eu îl bat. Cu vocea tremurându-mi sub potopul emoțiilor, i-am spus că acum sînt anunțată și că rămâne să vedem ce rezultat va avea ancheta. Am pus telefonul în furcă și am privit spre Erin care se juca cu piese de Lego pe podea. M-am lăsat pe vine lângă el, l-am mângâiat pe păr și am zis:

„Erin...?”

Dar întrebarea nu mi-a ieșit pe gură. Nu puteam să-l întreb așa ceva pe fiul meu. Era oribil.

„Da?!”, a făcut el și m-a privit întrebător, în timp ce degetele îi erau ocupate să desprindă două piese una de alta.

„Nimic, dragule”, am spus, apoi l-am îmbrățișat.

L-am ținut strâns la piept până a început să mă împingă, dorind să scape din îmbrățișarea mea.

„Mă sufoci!”, a protestat.

I-am dat drumul, iar el a început să se joace nestingherit înapoi. Mi-a explicat, fără să mă privească, faptul că el tocmai construiește un elicopter de poliție.

M-am dus în bucătărie, încercând să păstrez controlul asupra mea și am început să prepar masa de seară. Am tăiat legumele cu grijă, încercând să fiu prezentă acolo și atunci, fără să-mi las mintea să alerge în toate direcțiile și să dezgroape întrebări inutile, care n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile și mai rău.

Am prăjit carne și am făcut clătite cu banane prăjite și nuci. Copii se auzeau

din sufragerie. Vocile lor liniștite, a lui Erin ușor mai nervoasă. Se jucau împreună: construiau neștiutori avioane și motociclete și vapoare.

Am privit pe geam, încercând să mă concentrez pe ce aveam să întreprindem împreună la sfârșitul săptămânii. De mult doream să merg în grădina zoologică, nici să mergem la circ nu ar fi fost o idee rea. Pe stradă siluete se formau din ceața care se lăsa, peste pavajul ud. Fasciculele luminoase ale farurilor luminau din când în când aceste fantome care încetul cu încetul deveniseră reale pentru mine.

Mi-am amintit de conversația pe care o avusesem cu soțul meu când apăruseră primele probleme cu Erin, la care fusesem sfătuită să fac ceea ce cred eu mai bine. Mă întrebam ce se putea oare întâmpla mai rău? Și atunci s-a întâmplat: pentru o clipă am pierdut totul. Am simțit pură disperare, lipsă de speranță, ruină, lipsă de perspectivă, un val de ură și negativitate m-a cuprins. M-am simțit cumplit de singură și de părăsită, înșelată, hărțuită, fugărită de toată lumea. Am fost cât pe ce să mă îmbrac și să las totul în urmă, să scap de tot, să nu asist cum se prăbușește tot ce-am construit cu atâta greutate, să nu asist la eșecul meu, ci să pun capăt la tot chiar în momentul acela. Imaginea Podului mi-a venit în minte, iar cruzimea arcelor gotice și pietrei și înălțimea copleșitoare m-au ușurat, mi-au dat un sentiment de satisfacție crudă, de ușurare: asta trebuia să fac. Apoi deodată mi-am dat singură seama ce gândesc și m-am înspăimântat. Nu, nu puteam gândi eu așa ceva. Nu se putea.

Era imposibil.

30

A doua zi înainte de prânz, l-am auzit pe Erin strigându-mă.

„Sabine! La telefon!“

Am avut senzația că un cuțit îmi străpunge inima și am vrut să încep să plâng pe loc, dar m-am adunat, am compus o mină civilizată, calmă și am plecat spre sufragerie. Erin era acolo, ținând receptorul. Aș fi vrut să-l întreb: de ce m-ai numit Sabine? Ce s-a întâmplat cu cuvântul „mamă“? Dar în loc de asta, am întrebat:

„Cine este?“

„Nu știu. A zis că vrea să vorbească cu tine și că are informații importante despre Pod.“

Am tresărit. I-am luat receptorul din mână și am așteptat o secundă să mă liniștesc și să mă compun.

Era acesta telefonul care să pună capăt frământărilor noastre? Infinitelor nopți nedormite, în care întrebarea „de ce“ se repeta la infinit? Noptilor în care și eu și domnul Bernhard stăm treji, uneori telefonându-ne și purtând dialoguri lungi, corectând textele noastre, împrăștiind foile în fața ochilor ca pentru a cuprinde sensul care scăpa, dar se afla undeva acolo, în cuvintele adunate de la o mulțime de persoane, colegi de-ai lui Kyo, ori impresii despre persoane care nu au vrut să colaboreze cu noi, cum a fost cazul mamei lui Kyo? Cu textul acela chinuit în față, care nu părea să ajungă la nici o concluzie? Lovindu-ne de propriile limite?

Sau eram iarăși trimisă într-un loc oarecare pentru a mi se mai juca o festă? Erau gata să se mai joace cu mine un pic, indiferent cine erau ei? Acești tineri necunoscuți, care făceau lucruri de care nu erau pe de-a-ntregul responsabili, iar pentru care eu eram gata să-i iert.

Când am luat receptorul, am început să tremur. Persoana de la celălalt capăt al firului nu și-a dat numele în ciuda insistenței mele. Era aceeași voce fără tăgadă. Mi-a

spus să notez o adresă. Ce o să găesc la această adresă? Mi-a spus că acolo o să găesc o tânără asistentă medicală care a încercat acum câteva zile să se sinucidă, dar a fost găsită la timp de către mama ei și salvată. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea. De data asta nu mai este o glumă proastă. Apoi a închis.

Numele nu-mi spunea nimic. În zona aceea a orașului nu cunoșteam pe nimeni. Am sunat la câteva prietene, dar nici ele nu-mi puteau da relații despre acest nume. Le era la fel de străin ca și mie.

Atunci l-am sunat pe domnul Bernhard și l-am întrebat dacă e dispus să mă însoțească. A spus că ajunge într-o jumătate de oră și mă ia din fața porții.

Pe copii i-am trimis vizavi la vecina mea, care printr-o fericită coincidență era acasă. Mi-am aruncat ceva pe mine și am ieșit în față, deși mai era un sfert de oră până ca domnul Bernhard să sosească. Am avut ocazia să observ că venise primăvara de-a binelea. Soarele strălucea pe cer și plantele înfrunziseră. Aerul era plăcut, plin de arome. M-am deschis la haină și am inspirat adânc. Domnul Bernhard a sosit cu un aer agitat.

Am condus nervoasă, uitându-mă continuu la GPS, care îmi arăta drumul.

Am ajuns în fața unei case dintr-un șir construit în anii '60. O curte mică, dar frumos îngrijită și un pitic de piatră la ușă. Pe ușă era agățat „Bine ați venit.”

Am sunat.

La ușă a apărut o femeie mai în vârstă decât mine, care ne-a întrebat ce dorim.

I-am spus că am dori să vorbim cu fiica ei.

A urmat un moment de tensiune, după care femeia a exclamat:

„Sînteți Sabine, acum vă recunosc. Eu lucrez la Schlecker, în centru, veniți des pe acolo.”

Nu am recunoscut-o, dar am zâmbit și m-am simțit ușurată.

„Iar dumneavoastră sînteți domnul Bernhard, ziaristul. Ne-ați ajutat mai demult când am înființat un centru anti-fumat, ați scris un articol despre noi. Poftiți înăuntru.“

Domnul Bernhard într-adevăr o cunoștea, i-a întins mâna și i-a strâns-o cu generozitate. A întrebat-o ce-au mai făcut acum cu centrul, că fumatul este interzis peste tot, iar ea i-a explicat că au încă mulți clienți care doresc să se lase de fumat. Au adăugat chiar și terapie prin hipnoză la oferta de până acum.

Ne-a așezat la masă și ne-a dat apă minerală.

Ne-a spus că îi merge bine (slavă domnului!) fetei ei, dacă acesta era motivul pentru care ne aflam acolo, dar că au trecut printr-o spaimă ne-imaginabilă. Acum pare să-și fi revenit complet, regretă ce a făcut și dorește să-și reia munca cu cât mai curând cu putință. Lucrează pentru doctorul Lesoine.

Apoi ne-a întrebat de ce dorim să discutăm cu ea. Știa că adunăm material pentru sinuciderea lui Kyo, dar că ea nu dorește ca fiica ei să apară într-un astfel de material și nici măcar să fie menționată și trebuie să înțelegem că este un secret ce s-a întâmplat în urmă cu câteva zile și doar prietenii cei mai apropiați știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Nici măcar domnului Lesoine nu i s-a spus, i s-a zis că fata are o gripă.

„Credeți că are vreo legătură cu sinuciderea lui Kyo?“, ne-a întrebat deodată. Apoi a spus repede: „Nu, nu se poate, nici nu-l cunoaște. A fost șocată când a aflat de la mine, a părut foarte tulburată, iar eu am întrebat-o: îl cunoști? Iar ea a spus că nu.“

„De aici preiau eu“, am auzit din spatele nostru.

Ne-am răsucit spre ea. Nu arăta bine deloc. Era aproape transparentă. Nu era de mirare, stătuse două zile sub perfuzii la spital. A făcut câțiva pași în încăpere cu șovăială, apoi și-a continuat traiectoria spre noi. S-a așezat la masă lângă mama ei.

A spus că ar bea un ceai de fructe, iar mama ei s-a ridicat bucuroasă. Jucându-se cu degetele de la propria mână, așa cum își ținea palmele pe masă, ne-a privit gânditoare îndelung.

„L-ai cunoscut pe Kyo?“, am îndrăznit eu.

Ea a făcut din cap în semn că da. Totuși nu a început să vorbească, așa cum mi-aș fi dorit, ci s-a jucat mai departe cu degetele. Și-a inspectat unghiile. Când mama ei i-a adus cana de ceai și i-a așezat-o în față, s-a înseninat. A început să amestece turnându-și din belșug zahăr.

„Nu pot să spun că l-am cunoscut, clar, dar l-am văzut la cabinet. Deci, din vedere. Era pacient la domnul doctor Lesoine.“

A încercat să ia o gură de ceai, dar pentru că era fierbinte a renunțat. A reasezat cana pe farfurie și a primit-o în poală pe una din pisici. În casă mirosea a igrasie și a mobilă veche.

„Mamă...“, a început deodată pe un cu totul alt ton.

Mama fetei și-a dus palma imediat la gură și a început instantaneu să plângă.

„Mamă“, a repetat fata, „... am o mărturisire de făcut. Trebuie să spun, nu pot trăi cu asta. Știu că astfel viitorul meu este ruinat, dar mă tem că viața mea e ruinată oricum.“

Ne-am privit unii pe alții cu nervozitate.

„Deci cu trei zile înainte de Crăciun m-a sunat un prieten, Dieter Thibault.“

„Ți-am spus să nu te mai întâlnești cu acel individ“, a întrerupt-o cu agresivitate mama sa.

„Deci m-a sunat Dieter și m-a întrebat dacă am chef să ies în oraș. Eram singură, eram deprimată că merg singură la o petrecere de Crăciun și nu am însoțitor, așa că

am acceptat, deși nu mai doream să-l văd, iar toți prietenii m-au avertizat în privința lui, chiar și mama... aici de față.“

După o scurtă pauză a continuat:

„Întâi am mers într-un bar și am băut ceva, apoi am ajuns într-o discotecă unde am dansat și am petrecut de minune. Am băut și acolo mult. Dieter a cumpărat niște prafuri de la un vechi cunoscut de acolo și petrecerea a continuat mai departe. Am ajuns la ăla acasă, apoi la altcineva. Unele părți sînt pentru mine confuze, dar știu că mă simțeam foarte bine. La un moment dat îmi amintesc că dansam pe o masă. N-am idee unde eram. Dansam pe masă în sutien și chilot, iar băieții ovaționau și-mi băgau bani în slip. Da, știu, mamă, lasă-mă să vorbesc.“

A început să bea din ceai după ce a scos un prelung „mmmm...” mirosindu-l.

„Cert este că într-un fel sau altul, m-am trezit că eram în cabinet, avusesem cheia cabinetului în geantă și râdeam cu gura până la urechi cu Dieter și un prieten de-al lui pe care nu l-am mai văzut niciodată, dar părea un neo-nazi, ceva, după cum era îmbrăcat. În orice caz era ras în cap și îmbrăcat complet în negru. Avea un tatuaj mare pe ceafă. Eram acolo și căutam în acte. Știu, știu, viitorul meu este distrus. Apoi a preluat Dieter, pentru că eu eram prea beată. Se uitat mereu la ceas, mai era puțin și trebuia să sosească domnul doctor pentru consultațiile de dimineață. Cumva, în ziua respectivă avea să întârzie un pic, exact cât să scăpăm noi neobservați. Apoi Dieter mi-a dictat un număr de telefon dintr-o fișă și am așteptat să răspundă cineva la capătul celălalt al firului. Când a răspuns, l-am anunțat că sînt asistenta medicală de la cabinetul domnului Lesoine și că s-a produs o încurcătură cumva cu ultimele lui analize, dar că, de fapt, testul lui HIV era în realitate pozitiv. Da, pe scurt este HIV pozitiv și nu se mai poate face nimic. L-am rugat să-și trimită și partenerii sexuali

să-și facă acest test.“

Afară, în stradă, așteptând ca domnișoara asistentă să coboare să mergem împreună la poliție, am scos handy-ul cu mâinile tremurânde și am format numărul ui Dieter. Domnul Berhard mi-a făcut semn din cap dezaprobat, dar nu l-am ascultat. I-am auzit vocea în telefon și i-am spus că știu acum de ce s-a sinucis Kyo, că știu de vizita lui împreună cu domnișoara asistentă la cabinet și că acum va plăti pentru tot.

A râs.

„Fii serioasă, mai întâi trebuie și dovedit. Sursa voastră nu este deloc de încredere, dacă scot toate fotografiile pe care le am cu ea în toate pozițiile, o discreditez imediat. Nimeni nu o să-i ia în serios mărturia, plus că a încercat să se sinucidă acum câteva zile, e instabilă psihic.“

A râs din nou în hohote de data asta.

Eu simțeam că mă îneacă furia și am încercat să mai spun ceva, dar nu-mi ieșeau din gâtlee decât sunete.

„Și dacă vrei să știi, eu sînt cel care i-a trimis regulat fotografii Irinei cu iubitul ei pe care îl urmărea. I le strecuram în cutia poștală anonim, una pe zi. Ca să nu o las să-l uite. Cel mai amuzant a fost când i-am pus o fotografie cu el și noua iubită sărutându-se pe stradă. Am putut s-o aud de la mine din apartament cum plânge.“

Seara am trecut pe la domnul Sebastian Mateus să îi împărtășesc acest secret teribil care ieșise la suprafață, dar nu era momentul potrivit să vorbesc cu el. În casă era nebunie. Se pregăteau să plece trei săptămâni în Republica Dominicană ca să își revină după sinuciderea Danielei. Viața trebuia să meargă mai departe. Tim trebuia repus pe picioare, trebuia să trăiască din nou fără calmante. Cumva trebuia trasă uitarea ca pe o copertină peste niște amintiri urâte. „Nu o s-o iert niciodată pentru

ce ne-a făcut“, mi-a aruncat Sebastian în timp ce căra niște valize. Tim ședea apatic pe o canapea, privind în gol.

Jung, vecina lor de vizavi, tailandeza, mergea și ea în concediu cu ei. Ea a fost singura dornică de pălăvrăgeală și în timp ce dicta ordine lui Sebastian, pe care-l apela cu tandrețe Bastian, mi-a spus câtă muncă are de făcut acum în casa asta, să pună ordine în ce n-a reușit Dani. E mult de muncă, mi-a spus, rotindu-și ochi împrejur, implicând și etajele superioare. Foarte mult. E o casă greu de ținut, dar dacă îmi pun mintea, reușesc. Mi-a spus că îi pare rău ce s-a întâmplat cu Daniela, că nu și-a dat seama că este așa de sensibilă, că poate chiar și ea s-ar fi purtat mai altfel. Că de exemplu îi pare extrem de rău că într-o zi i s-a plâns că nu se înțelege bine cu Bastian, dar că ea a repezit-o. A întrebat-o: „De ce-mi spui asta? Vrei să te compătimesc? Am și eu problemele mele, dar eu nu mă plâng nimănui. Pe mine m-ai întrebat vreodată ce probleme am? Cum îmi merge? Ce vrei, să te descarci, vrei sfaturi, ce vrei?“

31

Vecina mea, Saskia, cea care o invitase cu mai multă vreme în urmă pe Irina Rau la ea, la serile ei de dezvoltare personală, a sunat la ușa mea foarte de dimineață, surprinzător de devreme. Nu am făcut nici o observație asupra faptului, văzându-i chipul grav. Mi-am dat seama că trebuie să fie ceva important. Eram încă în cămașă de noapte, cu părul vâlvoi, totuși am încercat să mă simt în apele mele. Visasem peste noapte o mulțime de lucruri bizare în legătură cu Kyo și Daniela... și nu în ultimul rând cu Irina. Toți trei îmi apăreau des în vis. Deseori imaginația mea aducea clarificări de

situație, le punea în guri explicații neverosimile. Ori le atașa acte de comportament care nu li se potriveau deloc.

I-am oferit un capuccino. Părea abătută, după cum am spus, măcinată de ceva. La mine era dezordine, în ultima vreme fusesem distrasă și nu mă putusem concentra pe nimic, eram într-o stare de confuzie indescriptibilă, îmi lipsise probabil și chef, cert este că nu mai făceam față treburilor gospodărești. Nu mai dormeam bine nici noaptea, sub povara atâtor vise. Mă uimea și pe mine mormanul de lucruri neglijate care se aduna și tindea să se transforme într-un munte și să mă îngroape sub el. Haine care așteptau să fie băgate în mașina de spălat, farfurii care așteptau să fie introduse în mașina de spălat vase, lucruri care trebuiau așezate la locul lor... Haosul amenința să ne înghită pe toți. Soțul meu nu spusese nimic, dar observasem că expresia feței lui căpătase o notă de încruntare când scrutase sufrageria la întoarcerea sa de la muncă. Doar copii erau fericiți, căci și presiunea asupra lor de a menține ordine în camere scăzuse considerabil, până la dispariție. Prietena mea a părut să nu observe nimic din jurul ei.

„Mai ții minte ce ți-am povestit, când Irina a fost la mine...?”

Am asigurat-o că da. Bineînțeles că îmi amintesc. Am scris imediat după ce am avut discuția toate detaliile pe care mi le oferise, pentru a rămâne consemnate, pentru a nu se pierde. Le-am scris imediat, cât mai erau proaspete.

„Ei bine... Trebuie să înțelegi că a mai existat și o a doua întâlnire...”

„Când asta?”

„La două săptămâni după prima. Acesta e ritmul în care ne întâlnim noi, din două în două săptămâni.”

„A venit și Irina?”

„Da, a fost acolo... Vezi tu, poate n-a fost o idee prea fericită din partea mea... Dar așa am crezut eu că e bine atunci, am crezut că ajut. Da, asta am vrut, s-o ajut din toată inima. Nu mi-am dat seama ce fac, nu am avut cum să știu. Atâta m-a dus pe mine capul.“

„Ce s-a întâmplat în ziua aceea?“

„Am așteptat-o la poartă. Știi că am curtea asta plină de pomi și nu o alee în sensul clasic de la poartă până la intrare, ci niște pătrate de lemn aruncate de lemn ici și colo cât să poți spune că sugerează o alee. Cei doi câini ai mei se alergau în curte. Era o seară plăcută de mijloc de decembrie. Am văzut-o parcând. Purta o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă. Deasupra o haină de stofă neagră. La mâna stângă avea o brățară cu mici pietre de ametist. Și-a tot atins-o în decursul serii și mi-am dat seama că trebuie să fie un cadou nou primit de la cineva drag. Părul îi strălucea, prins într-o coadă la spate, blond deschis, proaspăt vopsit. Ne-am îmbrățișat și am poftit-o în casă. Aveam în minte o seară mare pentru ea.“

Am întrerupt-o să-i ofer prăjituri din frigider, dar a refuzat. A continuat să povestească.

„Irina venise la timp. Andreea, o altă prietenă de-a mea a ajuns cu un sfert de oră mai târziu. Dar nu a fost motiv de supărare, am stat cu toții sus în Pod și am discutat despre multe lucruri. Le-am povestit despre tehnicile de masaj, pentru că știi că am masa asta de masaj într-un colț, lângă statuetele mele budiste și bolurile tibetane... Vizavi de peretele despărțitor oriental... În fine, când s-a strâns toată lumea am început ca de obicei, cu meditația. Am pus muzică și cu toții am stat cu ochii închiși, palmele în sus, golindu-ne de gândurile negative.“

A făcut o pauză, răsucindu-și cana de cafea în farfurie între degetele arătătoare,

privind intens spre ea și lichidul negru dinăuntru care se mișca la cea mai mică manevră.

„Apoi am prezentat tema pe ziua respectivă. Am adus aminte tuturor de ultima noastră întâlnire, despre iubirea pierdută a Irinei Rau și am propus ca fiecare să ia o foaie de hârtie și să scrie cum ar rezolva ei această situație.“

Am așteptat să vorbească mai departe, în loc de asta, a început să scotocească în geantă și a scos niște foi de hârtie pe care mi le-a întins. Le-am așezat pe masă în fața mea, le-am dispersat, să am o imagine de ansamblu, apoi am ales una și am început să citesc propunerile făcute de ceilalți Irinei. Nu era nici una semnată.

„Aș lua urgent legătura cu el. Poate i-aș trimite mai întâi o vedere de ziua lui sau de Crăciun. Poate că aș suna sub vreun pretext, de exemplu vreun eveniment cultural despre care știu că el este interesat. Sau l-aș invita la un grătar împreună cu alți prieteni, iar cu ocazia asta mi-aș cere scuze pentru tot ce am făcut greșit și i-aș spune cât de dor îmi este de el și cât de mult a însemnat pentru mine. Poate i-aș trimite un mail sau un SMS, în care i-aș mărturisi sentimentele mele.“

Am lăsat jos foaia aceea și am ridicat alta. Aici nu erau scrise fraze, ci înșirate, pe puncte, idei, unele sub altele:

„Problemă care trebuie urgent rezolvată. Povara de pe suflet trebuie să dispară. Tristețea pierderii. Sentimentele trebuiesc aduse la lumină. Gânduri frumoase trebuiesc neapărat trimise. Scrisă o scrisoare poate. Sentimentele împărtășite. Fericirea iubirii recâștigate. Dragoste și pace în suflet și pe pământ.“

A treia scrisoare era similară, pe puncte numerotate:

„1. Trimisă o scrisoare. Conținutul, bine gândit, să exprime părerea de rău și să aducă la lumină sentimentele încă existente. 2. Imediat după aceasta, întâlnire în care

să se lămurească neînțelegerile. 3. O dragoste adevărată trece peste toate neînțelegerile și le învinge.“

Când mi-am ridicat privirea spre vecină, avea lacrimi în ochi. Mi-am trecut palmele peste restul și am văzut că aveau conținut similar: Irina să ia imediat contactul cu persoana pe care o iubea și să își mărturisească sentimentele.

32

Am promis să povestesc cum am ajuns eu în contact cu această poveste, ce anume m-a determinat să încerc s-o pun cap la cap, ajutându-l pe domnul Bernhard în căutările sale personale și polizându-i materialul, întâlnind atâția oameni și ascultându-le poveștile. Am promis să povestesc ce anume m-a sedus și m-a convins să mă implic sută la sută.

A fost așa.

Aveam nevoie de o mașină nouă și urmăream anunțurile din ziare. După întoarcerea din Tailanda, când economiile noastre au arătat fără dubiu că achiziționarea unui automobil este ceva posibil, am încercuit câteva anunțuri și am sunat la numerele respective. Îmi doream o mașină la mâna a doua, nu prea uzată, mică, nu foarte scumpă. Când am vorbit la telefon mi-a spus că mă așteaptă în parcare din centru. I-am explicat că aș dori să văd mașina pentru că aș putea fi un potențial cumpărător, iar el mi-a spus că dacă mă place mi-o va da. Eu am spus: pardon? Doresc să cumpăr o mașină, nu să mă mărit. El a râs. „La cinci“, mi-a repetat.

Avea părul alb complet. Foarte înalt și din felul în care stătea, doar stătea, mi-am dat seama că este sau a fost o persoană importantă. Drept, uzat de poziția permanentă

de a fi privit și a vorbi unui grup. Standardizat într-un domn amabil, dar ferm, cu opinii puternice. Intolerant în gusturile sale. Un formator de opinie. Era îmbrăcat într-un costum gri deschis, cu un palton negru deasupra. Părul nu foarte lung, dar nici scurt, pieptănat peste cap, ușor ondulat, care crea o coamă care-i dădea farmec. Un om de lume.

Când m-am oprit în dreptul lui, nu mi-a întins mâna. Doar m-a privit. Poate nu așa uzat de amabilități până la urmă. Din șlițurile ochilor, privirea neutră m-a cântărit cu atenție, iar eu m-am oferit acestei observații. M-am oferit. Neputincioasă.

Apoi chipul lui s-a relaxat și a preluat expresia socială pe care eu o așteptam, o amabilitate impersonală, de om care hotărăște pentru foarte mulți oameni.

Mi-am dat seama fără să știu de ce, că am câștigat acceptul lui.

Fără un singur cuvânt rostit pentru asta. Pur și simplu așa.

„Cum spuneți că vă numiți?”

„Sabine.”

„Urmează-mă. Uite, acolo.”

Volkswagen-ul Lupo din parcare podului, aveam să știu mai târziu. Unica mașină parcată acolo, conform martorilor.

„Doriți să facem o tură împreună?”

„Sigur că da.”

Mi-a întins cheile.

„Te las pe tine să conduci, desigur.”

M-am urcat în timp ce el îmi explica. Este un Volkswagen Lupo, cu motor pe benzină, cu 95.000 de kilometri la bord. În stare foarte bună. Trei uși. Costă 7.400 de euro.

„Ce miroase așa?“, l-am întrerup, surprinsă de propria impolitețe.

„Nu știu“, spune bărbatul. „Adevărul este că nu știu...“

Am tras adânc în piept. Nu puteam defini mirosul. Mirosea a fân, a flori sălbatice, a livadă înflorită, a vară. Nu părea un miros artificial, ciudat. Nu părea detergent, ori parfumat...

„Nu am dat-o la curățat. Am lăsat-o așa cum era. Sunt în oraș doar pentru câteva zile, cât să rezolv totul în grabă. Așa că presupun că este... de la el.“

„De la el?“

Bărbatul și-a răsucit privirea pe geam, spre orașul pe care-l parcurgeam în viteză.

„Băiatul meu a condus mașina asta până în parcare de lângă Podul din acest oraș, a parcat, a urcat sus și s-a aruncat de pe el.“

S-a răsucit spre mine.

„Te deranjează?“

Un moment de pauză a căzut greu între noi, apoi m-am auzit punând o întrebare prostescă și nelalocul ei:

„De ce s-a sinucis fiul dumneavoastră?“

„Habar n-am... Habar n-am...“

Deodată m-am simțit șocată de intruziunea și nepolitețea mea.

„Scuzați-mă, a fost o întrebare nelalocul ei...“

„Nu mă supăr, este o întrebare normală, pe care o pune imediat toată lumea. De ce? Trebuie să existe un motiv pentru orice lucru, nu? Întrebarea asta mi-o pun și eu... Și-o să trăiesc cu ea toată viața.“

Părea deodată distras de copii de grădiniță care treceau strada încolonați pe trecerea de pietoni. Vocile nu li se auzeau. Două educatoare, una în față, alta în urmă,

se asigurau că trec toți la timp.

„Ultima oară când am vorbit cu el la telefon, l-am întrebat dacă e fericit. Iar el mi-a spus: da, tată, sunt fericit. În măsura în care e asta uman posibil.“

„Am și eu copii. Pot pe undeva să îmi imaginez ceea ce simțiți.“

„Nu, nu poți să-ți imaginezi.“

Pentru câteva clipe am privit amândoi afară.

„Mă gândesc mereu la un singur lucru. Mă gândesc la el pe Pod. Stând acolo, înainte să se arunce. Cât de singur trebuie să fi fost atunci, acolo, exact înainte să se arunce. Cât de singur. Nu-mi dau seama ce trebuie să simți ca să te duci pe un Pod și să privești în jos spre moartea ta cu seninătate. Să spui NU tuturor. Să-i respingi pe toți.“

I-am ascultat respirația o vreme, apoi a continuat.

„Când am fost sunat, prima reacție a fost să nu cred. M-am gândit întâi că este o greșeală, o confuzie, că cel mort nu este el, că este o confuzie de identități. L-am sunat pe mobil, dar era închis. Am sunat-o pe proprietăreașă, iar ea mi-a repetat vestea, spunându-mi că ține în mână biletul lui de adio. Dar până nu l-am văzut cu ochii mei, nu am crezut că e mort.“

Și-a mai luat câteva momente de gândire, apoi a zis:

„Ei bine, este mort. Va rămâne mereu în amintirea mea, dar viața merge mai departe. Nu?“

Ajunși înapoi în parcare din centru, i-am zis ceea ce era deja un fapt care se înțelegea de la sine:

„Cumpăr această mașină. Vă rog s-o lăsați așa cum e. Nu o dați la curățat.“

Domnul Kunz mi-a zâmbit.

„Am știut că sunteți persoana potrivită. Am știut din primul moment. Mă duc acum să rezolv ultimele aranjamente. Kyo n-a vrut slujbă la înmormântare și nici să fie îngropat. A vrut să fie incinerat, iar cu cenușa să facem ce vrem. Auzi: ce vrem. Așa scria în biletul lui de adio. Poate crezi că în acest bilet și-a cerut scuze pentru ce-a făcut, sau măcar a explicat de ce face asta. Nu, nicidecum. Ne-a lăsat să ne luptăm de unii singuri cu o explicație cât de mică.“

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a plecat. Ninsoarea i se depunea pe păr și pe umeri. Așa cum îl vedeam din spate, lung, subțire, nu ai fi putut spune nimic special despre el. Într-un reflex ridicol, mi-a venit să-i strig „Crăciun Fericit“, dar m-am oprit la timp. Crăciunul trecuse și nu existase așa ceva pentru el.

M-am lăsat pe spate în scaun, încercând să definesc mirosul acela. Dar scăpa cuvintelor și conceptelor. Apoi am băgat cheia în contact și am început să conduc. Fără țintă. Prin orașul aproape pustiu. Pe străzile ordonate, goale, pe care zăpada nu se depunea. Fulgi moi gravitau de colo-colo. Cenușiul ud al drumului ducea înainte.

Am ieșit din oraș și am luat-o într-o direcție oarecare, fără să mă gândesc la ceva anume. Mașina mergea foarte bine. Nu mai avusesem ceva atât de mic, dar asta mă entuziasma și mai tare. Pădurea descărnată în început de ianuarie trecea în goană prin laterale iar lumina cenușie, cețoasă, învăluia totul. Am trecut printr-un sat, apoi a urmat alt sat și am hotărât să dau un ocol până ajung din nou în oraș. Mă gândeam să-l sun pe soțul meu și să-l anunț de marea achiziție, să se bucure.

Am deschis radioul. O piesă veselă, pe care nu o cunoșteam a răbufnit ca o explozie în spațiul îngust al automobilului. Am închis, pentru că era total nepotrivit. Am apăsat butonul de *play* al casetofonului. O voce plăcută recita ceva. Am ascultat deseori cărți audio și pot să spun că mi-a plăcut din totdeauna să mă las alintată de vocea cuiva

care-mi evocă locuri și oameni necunoscuți. Am scos caseta cu mâna liberă și am privit inscripționarea de pe ea, ca să știu ce îi plăcuse proprietarului. „Kyo, 13 decembrie 2009“. Un scris de mână, deci o înregistrare personală.

Am introdus caseta înapoi. Cu lăcomie violentă și nerăbdare, am derulat-o până la capăt. Am simți că-mi ia fața foc. Transpirasem. Corpul îmi era crispat. Eram prezentă și nu mai eram prezentă. Mirosul acela. Eu în mașina acestui Kyo. Am apăsat pe *play*. Vocea lui era masculină, puternică. Vorbea în *hochdeutsch*, rostind cuvintele cu pauze între ele, încet, de parcă cineva invizibil ar fi trebuit să i le culeagă cu efort.

„Îl văd pe băiatul cu fluturi.

Băiatul cu fluturi bate din palme iar fluturii se adună. Pădurea amplifică ecoul palmelor sale pe care le lovește ritmic.

Din toate colțurile pădurii, fluturii vin. Unul portocaliu, uriaș, i se așează pe umăr. Unul mic, pestriț i se așează pe laba piciorului.

Băiatul cu fluturi e desculț. Băiatul cu fluturi bate din palme. Din toate colțurile pădurii fluturii vin. Albi, galben, oranj. Mari, mici. Se adună într-un nor în jurul băiatului. Băiatul e desculț. Pădurea multiplică ecoul palmelor sale pe care le lovește ritmic.

E vară, e soare, iar frunzele sclipesc, sidefate de lumină.

Opt minute îi ia luminii să ajungă de la soare la pământ, a învățat recent băiatul.

Băiatul cu fluturi e desculț și stă în țărâna drumului care taie pădurea în două. Bate din palme.

Nu are fluturi destui. Bate neîncetat din palme. Băiatul cu fluturi e blond și are genunchii juliți. Are o zgârietură pe obrazul drept și miroase a lapte.

Își dezbracă tricoul și adună norul de fluturi în el.

Băiatului îi plac fluturii și trece ace prin ei.“

Am tras într-o parcare. Am oprit casetofonul. Pe trotuar trecea o fetiță care m-a privit lung. Cu o mână am răsucit oglinda retrovizoare și m-am privit în ea. Adevărat. Ochii îmi ardeau, gura mi-era doar o linie, părem gata să ard până la ultima moleculă, cu o flacără instantanee.

Mi-am privit mâinile într-un gest fără sens. Apoi drept înainte, prin parbrizul nu tocmai curat. În mașină mirosea incredibil, a curat, a flori nenumite. M-am întrebat dacă domnul Kunz se gândise să apese pe *play*. Dacă ar fi făcut-o, caseta nu ar mai fi fost aici. M-am întrebat când e momentul potrivit să-l sun și să-i spun de casetă. Această casetă îi aparținea, iar eu nu aveam nici un drept asupra ei. Dacă trebuie să-l sun chiar pe loc, cât timp se mai află în apropiere. Sau peste o zi, cât mai era în oraș. Trebuia să găsesc prilejul potrivit, dar pe moment am simțit un egoism feroce și nevoia ciudată de a fi singură în felul acesta cu acest Kyo, despre care nu știam încă nimic, dar despre care am simțit nevoia urgentă să aflu totul.

33

Am hotărât să dăm o mare petrecere în prima duminică din mai. La petrecere a fost invitată absolut toată lumea. Eu și domnul Lesoine aveam de gând să ardem manuscrisul în cadrul acestei festivități, în cadrul unui ritual hotărât dinainte. Doream să se desfășoare asta în cadrul unui ritual pentru a arăta lumii că viața merge mai departe și că din tot ce s-a petrecut în ultimul timp noi nu am făcut altceva decât că am tras concluziile necesare pentru a devenii niște oameni mai buni. Distrusesem toate ciornele, ștersesem fișierele din computer, iar acum aveam de gând să distrugem și

ultimul exemplar. Dar aveam s-o facem în felul acesta, la petrecerea aceasta minunată prin intermediul căreia să sărbătorim viața și armonia și pacea în lume.

Nu mai organizasem o petrecere de o asemenea amploare de multă vreme, mai exact cu un an în urmă, când soțul meu se întorsese din spital, imediat după ce îi fusese extirpată tumora cancerigenă și dorisem să-l sărbătorim cum se cuvine, chiar atunci, când era eliberat de teroarea bolii. Cât fusese în spital, copii noștri fuseseră preocupați să inventeze medicamente care să vindece cancerul, așa că schilodiseră toate plantele din casă, preparaseră tot felul de poțiuni cu care încercau să hrănească labradorul nostru pentru a vedea dacă sînt eficiente. Tot la acea petrecere, la care fuseseră invitați ca și acum, toți cunoscuții noștri și vecinii, sărbătorisem cu acea ocazie și faptul că băiatul meu mijlociu „primise“ un ochi nou. S-a născut cu glaucom, boală care are legătură cu tensiunea intra-craniană, care implică faptul că ochiul nu i se oprește din crescut și trebuie extirpat. Cu durere ne gândeam că și celălalt ochi va fi afectat cândva, dar nu ne agățam de asta, ci eram fericiți pe moment, în condițiile în care era posibil, acceptam totul așa cum era. Ce am fi putut face altceva?

M-am rugat din toată inima să nu plouă, să fie o zi frumoasă, ca să putem sta afară și face grătar și un foc uriaș, iar dorința mi s-a împlinit. Petrecerea a putut urma cursul stabilit dinainte, absolut nimic nu a existat care să o perturbe. Fiecare a adus câte ceva. Unii au adus prăjituri, tarte, alții carne pentru grătar. Saskia a adus brînză dulce cu căpșuni, domnul Bernhard a adus frigărui frumos preparate de către el însuși, iar eu a trebuit să admit că aceasta este un talent al su pe care nu îl cunoșteam și m-am arătat plăcut surprinsă. Soțul meu a făcut rost de bănci de la un cunoscut și le-a aranjat frumos în grădina noastră. Unii au sosit un pic mai târziu, dar toți cei invitați s-au prezentat până la urmă cu ceva bun de mâncat și nu au inventat pretexte

să nu vină. Era clar că lua parte cu plăcere și bucurie.

Făcusem curat în toată casa, iar munca fizică mă înveselise și deși oboseala își făcuse simțită prezența, trăiam o senzație plăcută de muncă împlinită cu bucurie și dedicație. Purtaam o pereche de pantaloni bej și un tricou portocaliu. Aproape că adormisem în cadă cu o oră înainte de oboseală, căci făcusem un tort cu fructe în dimineața aceea și unul cu ciocolată, salate, pregătisem platouri cu brânzeturi și aranjaseam fructele pe platouri. Florile în vase, lumânările peste tot în casă și grădină, iar Erin dorise să le așeze personal pe cele cu miros de măr. Soțul meu pregătise gheața, aranjase în grădină, făcuse cumpărături, îi ajutase pe copii să se îmbrace, îi ținuse afară din casă atâta timp cât eu curățasem peste tot și pregătise un Tiramisu mare cât două tăvi normale.

Johannes mi-a adus un buchet de flori pe care le-am așezat pe masa din sufragerie în timp ce-am trăncănit cu el. Slăbise și mai tare. Acum îl chinuiau alte gânduri, chiar dacă știa în sfârșit că nu din cauza lui făcuse Kyo ceea ce făcuse. Moartea era irevocabilă, dar îi rămăsese totuși un lucru foarte important de făcut: să găsească un motiv pentru care să trăiască mai departe. Nu reușise încă, dar m-a asigurat că lucrează la asta și că o să-și dea toată silința.

Sinceră să fiu, ieșea cam în relief printre ceilalți, era prea distins și bine îmbrăcat, în contrast cu restul invitaților, care veniseră foarte lejer și fără prea multe gânduri în hainele lor uzuale. Tricouri uzate, blugi nu tocmai noi, femeile fără pic de fard și copii la fel de puțin pretențioși. Noroc că a venit domnul Heiko Kunz și atunci măcar au fost doi. Spre surprinderea mea, când s-au reîntâlnit Johannes și domnul Kunz, iar acesta din urmă i-a întins mâna, s-a întâmplat un lucru pe care mi-l doream de mult. După ce i-a strâns-o, nu i-a venit să-i dea drumul și în final l-a îmbrățișat și a început

să plângă. Tocmai ascultase caseta lui Kyo la mine în camera mea de lucru, singur, cu ușa închisă, astfel că era un moment emoțional pentru el. Johannes ascultase cu o oră mai devreme.

Apoi s-au pus pe trăncănit și așa cum eu știam deja, aveau multe în comun. Până spre seară au trăncănit aproape doar între ei și am văzut că au schimbat numere de telefon și și-au promis să rămână în contact.

Cei trei băieți ai mei alergau de colo-colo cu copii invitaților. Nu cred că au mâncat nimic toată ziua de excitare. Era prea multă lume și erau prea multe lucruri interesante de făcut.

Sebastian și Tim erau în concediu de recuperare psihică, domnișoara asistentă a refuzat să ia parte, nu credea că ar fi fost binevenită, se temea de disprețul celorlalți, deși eu încercasem să-i explic că o greșeală umană este înțeleasă la urma urmei și iertată, că iertarea este esențială, că este un lucru de care sîntem cu toții capabili și pe care trebuie să-l exersăm, dar nu m-a crezut. Mi-a zis că deocamdată are probleme să se ierte chiar și ea pe ea însăși. Aștepta procesul împăcată, a spus că nu-și mai dorea să se sinucidă, dorea doar să răspundă în fața legii pentru ceea ce făcuse. Asta o ușura mult de sentimentul de vinovăție, dar presupunea că nu avea să scape niciodată de el, avea s-o urmărească toată viața.

Oamenii au mâncat, s-au distrat, au petrecut și atmosfera a fost cât se poate de plăcută. Ne-am pus băncile într-un cerc aproximativ și am vorbit între noi până târziu în noapte, iar când oamenii au dat semne de oboseală și se cuibăriseră fiecare carencotro cu iubitul, soția, tatăl, mama și priveau tăcuți și îmbrățișați focul pe care-l făcusem, am scos toba mea din piele de vițel din podul casei, toba pe care n-o mai folosisem de mult și am început să bat în ea. Sunetul era grav și sobru și te pătrundea

prin mădulare, îți perfora inima, mintea, ți se atașa în organe.

Înainte de a începe să bat la ea, le-am povestit pe scurt cum am construit chiar cu mâinile mele acea tobă. De unde am cumpărat pielea de vițel, cum am decupat toate bucățile, cum am tăiat fâșiile subțiri de piele care se îmbină la spate, cât de grea a fost această muncă, apoi să întind pielea pe cilindrul de lemn și să strâng toate corzile la spate, să le împletesc. Le-am spus că exact atât de greu cât mi-a fost să construiesc această tobă, atât de grea a fost și viața mea. Le-am explicat că la această tobă nu am voie să cânt decât eu, că este o tobă magică. Acesta este sunetul care-mi acompaniază viața.

Apoi am început să lovesc ușor, ușor, din ce în ce mai tare.

Toți ascultau tăcuți, doar focul ardea în fața noastră și mistuia foile pe care domnul Bernhard le arunca înăuntru una câte una, încet, fără grabă, cu gesturi tandre.

Am bătut și am bătut și am bătut.

Deodată mi s-a părut că sunetul acela spune ceva și că ceea ce spune sună așa: sînt încă aici... sînt încă aici... sînt încă aici... sînt încă aici... neclintită.

Sfârșit

Am scris acest roman dintr-o suflare, într-o lună, în ianuarie 2009. Inițial, era mai scurt. După doi ani, am mai adăugat un număr de pagini, în vederea unui concurs. Ideea mi-a dat-o o prietenă, Ada R., care mi-a povestit ce i se întâmplase cumnatei sale: îi căzuse, pe capotă, un sinucigaș care sărise în gol de pe un pod, ziua-n amiaza mare, pe o autostradă. O mare parte a biografiei personajelor principale a fost croită după fapte reale discutate în acel moment în presa germană. Înainte de mă apuca de scris, m-am documentat, atât cât am considerat de cuviință, despre viața sinucigașilor, a homosexualilor, a celor care au pierdut pe cineva apropiat și a celor care trăiesc fără partener de foarte multă vreme. Cu această ocazie, țin să-i mulțumesc lui Daniel V. pentru ajutorul pe care mi l-a dat în acești ani, și nu a fost puțin.

S.C., München, 17 septembrie 2013

SIMONA CRATEL s-a născut la București în 1972, unde a urmat Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza“ și Universitatea de artă. A lucrat apoi ca *graphic designer*, *art director* și *web designer*, timp de șase ani, în București. Ulterior a emigrat în Germania, unde a început să scrie. A colaborat la mai multe publicații culturale și literare¹, în limbile română și maghiară, cu poezie, proză literară – povestiri și un roman scurt, „Străinii“ (2007)² – și eseuri³.

¹ *LiterNet* (România), *Levure littéraire* (Franța), *équivalences* (Olanda), etc.

² Traducere în limba maghiară, „*Az idegenek*“ (2010), de Bige Szabolcs.

³ V., de asemenea, situl personal www.simonacratel.eu și blogul simonacratel.wordpress.com.

